

BÜTÜN ESERLERİ•1

YOK
KİTAPLIĞI

Arifler Sultanı
Mahmud Sami Ramazanoğlu (K.S)

OSMAN KARABULUT

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Gülşen içre bülbül-i gülzâr olan anlar bizi
Sohbet ü fikrû hayâl-i yâr olan anlar bizi
Cân u baştan geçmeyen basmaz kadem aşk bezmine
Kim bugün mansur gibi berdâr olan anlar bizi

© MAVİ YAYINCILIK, 2010
Osman Karabulut Kitaplığı Serisi 1
Arifler Sultanı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)
Yazar : Osman KARABULUT
Genel Yayın
Yönetmeni : Turan KOÇTÜRK
Kapak Tasarım : Ali BIYIKLI
Kapak Fotograf : Halit Ömer CAMCI
İç Düzen : Mustafa MEDİHAHAN
Baskı : Step Ajans (212) 446 88 46
Baskı Tarihi : Temmuz 2010 / İSTANBUL
ISBN : 978-975-8209-86-6
© Mavi Yayıncılık (212) 635 83 95
Kariye Mah. Uçbey Sok. 7/2 Edirnekapı/İSTANBUL

Ârifler Sultânı
Ramazanoğlu
Mahmud Sami
(ks)

Osman KARABULUT

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	11
ESERE GİRİŞ.....	13
MAHMUD SAMİ RAMAZANOĞLU (KS).....	15
Hızır (as)'ın Müjdesi	16
"Mahmud" İsminin Konması.....	18
Gümüşhânevî Dergâhı'nda	19
Kelâmî Dergâhı'nda	19
Dergâh'ta Hep O (ks)'nin Hizmeti.....	20
İbadet ve Edeb	21
Aman Efendim! Sobayı Yaksaydım	21
Niçin, Diye Hikmetini Sormaya Lüzum Görmedi.....	22
O Kapiya Lâyık Olan, El Emeğidir.....	23
İCÂZETNÂME	25

İRŞAD VESİKASI	27
SİLSİLE-İ TARİKAT-İ ÂLİYYE-İ NAKŞBENDİYYE.....	30
NAKŞBENDİYYE TARİKATININ SİLSİLESİNİN AÇIKLANMASI	32
NAKŞBENDİYYE TARİKATININ SİLSİLESİ (İSİMLERİ)	34
HİLYE VE ŞEMÂİLİ.....	36
GAVSİYYET MAKAMININ VERİLMESİ.....	40
VAAZ VE İRŞADLARI	42
İTTİKA SÂHİBİ İDİ	43
RASÛL-Ü EKREM EFENDİMİZ (SAV) 'E BAĞLILIKLARI	46
SOHBETLERİ.....	49
CİNNÎLERİN DE MÜRŞİDİ İDİ	54
Onu En Küçük Vefî Bilir	54
Ölüm İnsana Gözünün Akı ile Karası Gibi Yakın	56
Teveccüh İsteriz Sami Efendim!	58
Sami Efendim!	58
Nihayet Ayrılık Vakti Geldi	60
YABANCI İNSANLARIN LİSANLARINI ANLARLARDI	62
Tahir Efendi Mahcup Olmasın Diye.....	63

HAYVANÂT BİLE, ALLAH (cc) DOSTLARINI TANIYOR	64
Bu Yuvayı Terk Etmem.....	65
KADINLARDAN ÇOK SAKINIRDI	66
Evlâdim! Rabbimiz Gücenmesin.....	66
Sizdeki Hâli de, Siz Gizleyin.....	67
Üstadım, Mübarek Ellere Niçin Eldiven Giydi?.....	69
TAHARET VE ABDESTE İTİNA EDERLERDİ	70
İncitmeden, Gönüüne Dokunmadan İkâz Et.....	71
Bir Abdestle İki Vakit Namaz Kılmazlardı	71
Biz Her Vaktin Abdestini Tâze Alırız	73
YOLCULUKLARI	75
Mürîd, İrâdesini Üstadına Teslim Eden, Demektir	76
CÖMERTLİKLERİ.....	78
Siz Çalışmayı Bırakıp İhvanlarla Meşgul Olun	78
Zarf İçindeki Maaşlarını Fakire Vermişlerdi	79
Efendim! O Kapıya Gelen Sâildir	80
Kardeşim! Bu Para Çok Yâ HÜ	81
Mâdem ki İstiyor Vermek Lâzım.....	82

Demek ki Masrafı Ziyâde.....	83
Sevinç Gözyaşlarımı Tutamamıştım.....	83
Böyle Daraldığında Bize Haber Ver.....	84
VERDİĞİ SÖZE SÂDİK İDİ	85
Saatinize Bakın, Şu Saatte Gelin	86
Beş Dakika Evvel Gelseniz de Olur	86
İşte Ahde Vefâ	87
HİCRETLERİ.....	89
Gönlümüz Medine-i Münevvere'de	90
Medîne-î Münevvere'ye Hicret Görüldü.....	91
Sakın Terk-i Edepten	92
İLK ZİYARET	93
HATIRALAR	97
Allah (cc), Ailah (cc) Diyerek Mevlâ (cc)'ya Kavuştu.....	98
Birgün Böyle Sefer Edeceğiz	99
Bu İyi Olmaz, Boşuna Masraf Etme	100
Şuraya Oturun da Elbisenizin Ütüsü Bozulmasın	102
Ellerinde Adres Yok; Otelde Kalırlar	103

Gözün Aydın! Aradığını Buldun, Değil mi?	103
Bizzat Sami Efendimiz (ks) Dümene Yapıştı.....	106
Selâmet! Selâmet!	108
Kalsanız Olmaz mı?	108
"O Biz İdik." Demiyor Mahfiyetinden.....	110
Mânen Ameliyat Oldun	113
Bizim Tıp Burada İflâs Etti	114
Hem Şükrediyor Hem de Ağlıyordum	115
"HÜ" Diye Cezbelendi	117
Mânevî Testimizi Doldurduk.....	119
KERÂMET VE HALLERİ	121
Üstadım Hazretleri'ni Öldürmek Kasdıyle	124
Hiç Kimse Ses Çıkarmasın, Yerinden Kalkmasın.....	125
Rasûl-i Ekrem Efendimiz (sav) Teşrif Ediyor	126
Efendim! Elinizi Neden Sardınız?	128
Üstadım Geliyor, Sağ Yanımı Boşaltın	129
Bir Şeytan Bileğimi Sıktı	130
Baktım ki İhvan Topluluğunun İçine Girmiş	131

Biz o zatın İslamiyet'ine inanıyoruz.....	133
Göz Yaşı Selî ile Ayrıldık	134
Ne Yazık ki Yapılan Duaların Bir Tesiri Olmuyordu	137
Söyleyen Söyledi, Mânevî Zuhurat Oldu	138
Gözyaşların Kurtardı Seni	140
Gözünde Zinâ Eseri Görüyorum	141
Acaba Niye İstedi ki.....	142
Bütün Eşyayı Asîf Veçheleri ile Görürlerdi	144
Bu Gelenler Boş Değillerdi.....	145
Taşları Yanlış Attı, Haccı Kabul Olmaz.....	148
Ben Öyle Kaybolmaya Falan İnanmam	150
Jandarmalar Sultânın Mânevi Askerleri İdi	154
Tren Burda Durmaz Amma	155
Mübarek Elinde Derin Bir Şemsiye Vardı.....	156
YAZDIĞI ESERLERİ	158
HASRET DOLU ŞİİRLER	160
Ayrıldım Sultanımdan Kavuştun Yâ Rab!.....	160
Sevcdası Başımdadır	161

Bir Akar Su İdim	162
Mektebimizdir Mekteb-i İrfan	164
SON GÜNLERİ	166
Pîrim Bu Âlemden Sefer Eyledi	170

ÖNSÖZ

Rasûl-i Ekrem Efendimiz (sav)'in devrinden zamana kadar geçen bütün Allah (cc) dostlarının, kütüphaneler dolusu kitaplarda hayat menkıbeleri yazılmıştır ve yazılacaktır da. İşte kendilerine "*Silsile-i Âliyye*" denilen *Nakşî* silsilesinin yüksek velîlerinin 33. halkasını teşkil eden Mübarek Üstadım **Mahmud Sami Hazretleri** (ks)'nin hayat menkıbeleri hakkında, muhterem Üstad **H. Musa Topbaş Hazretleri** ufak bir eser yazmış ve ihvanların istifâdesine sunmuştur. Allah (cc) kendilerinden razı olsun. Evvelâ kendilerinden özür dilerim; Fakiri mazur görsünler.

Mübarek Üstadım **Mahmud Sami Hazretleri** (ks), **Adana**'da iken en çok yanlarında, hizmetlerinde, sohbetlerinde fakir bulunmuştum. **İstanbul**'a hicretlerinde de, sık sık ziyaretlerine gitmiş, sohbetlerine iştirak etmiştim. Bu zamanlarda, Üstadım'ın bir çok hallerini, kerametlerini müşâhade ettim. Gerek **Adana**'da ve gerek **İstanbul**'da bir çok değerli ihvanla görüşüp, sohbetlerine katılmışım. Onlardan Üstadım hakkında duyduğum menkıbeleri not etmiştim. Bunların gizli kalmasına gönlüm razı olmadığı için,

gerek eski ve gerek yeni ve gerekse istikbâlde gelecek kardeşle-
rimin:

"Sizler sâlihleri hatırlayın ki, Allah (cc)'ın rahmeti üzerinize olsun." Hadîs-i Şerif'i gereğince, mânevî âlemden istifâde etmeleri için bu eseri, bir hizmet gâyesi ile yazdım.

Üstadım Hazretleri hakkında bu yazdıklarım deryâda katre mesabesinde bir şey olmakla beraber, gerçektir ve bu anlatılanlarda mübalâğa da yoktur. Aslında O'nun gerçek sırnâ eren olmamıştır. O'nu anlamak, O'nu bilmek herkesin kânı değildir. Zâfen her önüne gelen, O'nu gören, O'nu anlamış olsa idi, hayat mumu bir başka türü yanardı. Evliyayı anlamak da nasip işidir.

Şâir ne güzel söylemiş:

*"Gülşen içre bülbül-i güzâr olan anlar bizi
Sohbet ü fikrû hayâl-i yâr olan anlar bizi
Cân-u baştan geçmeyen basmaz kadem aşk bezmine
Kim bugün mansur gibi berdâr olan anlar bizi"*

Tevfik ve hidayet Allah (cc)'tandır.

1 EKİM 1993

OSMAN KARABULUT

ESERE GİRİŞ

udret-i Külliyesi ile âlemleri yoktan var eden,

KYarattığı mahlûkat içerisinde, insan nevini en şerefli ve mükerrerem, "İlâhî Halîfesi" olarak yaratıp akıl cevheri ile bezeyen,

Bu insan topluluğu içerisinde yaratıp seçtiği müstesna; âlim, ârif, âşık, sâdık, âbid ve zâhid kulları ile arzı süsleyen,

Esrâr-ı ilâhiyesi ile onların kalblerini dolduran,

Yine onlar vâsıtası ile Hakk taliplerine, Allah (cc)âşıklarına kendisine vuslat yolunu gösteren Allah-u Zülcelâl Hazretleri (cc)'ne hadsiz, pâyansız hamd ve şükürler ederim.

Sonsuz Salât-ü Selâm;

O! Habîb-i Lebib ve kalblere tabîb olan,

Âlemlere rahmet ve hidâyet güneşi,

Osman Karabulut

Bütün hakikatlerin çekirdeği ve esâsi,

Varlığın kalbi ve rûhu,

Yaratılmışların ve bütün sevginin ve sevilmişlerin başı, evveli,
risâletin hâtimesi,

İlim ve vahdetin muallim-i evveli,

Enbiyâ kâfilesinin Seyyidi ve Serdân,

Âriflerin, âşıkların ve sâdıkların rehberi.

Allah (cc)'ın müntehâb Râsûlü, yegâne Habîbi olan **Pey-gamberimiz Muhammed Mustafa Efendimiz** (sav)'in üzerine olsun!

O (sav)'nun sünnetlerini, adım adım takip edip üzerinde giden, **İ'lâ-yı Kelimetullah** uğrunda canlarını fedâ ederek, Şerîat-ı Ahmediyye'yi bizlere ulaştıran ve her biri hidâyet yıldızı olan Âl ve Ashabına da, Salât-ü Selâm olsun!

Ve yine; onların izlerini takip eden, vâris-i enbiyâ olan, Şerîat-ı Ahmediyye ile âmil olup, nurları ile âlemi aydınlatan; arifler, âbidler, âşıklar, sâdıklar, zâhidler ve âlimler üzerine olsun.

Bilgi ve hikmet kaynağı, Ulu Yaratıcı'nın hazînesinin anahtarı Besmele-i Şerîfe'dir.

Düşüncenin başı, sözün sonu Allah (cc)'ın adıdır.

Söze, Rahman ve Rahim olan Allah (cc)'ın adı ile başlarız.

MAHMUD SAMİ RAMAZANOĞLU (KS)

Mahmud Sami Ramazanoğlu (ks), insanları Hakk'a davet eden, doğru yolu göstererek saadete kavuşturan ve kendilerine, "**Silsile-i Âliyye**" denilen, büyük veliler zincirinin otuz üçüncüsüdür.

Asrının gavsı ve müceddidi idi.

Müttakiler imamı, veliler serdârı, arifler sultanı, eşi bulunmaz Hakk incisi, zâhir ve bâtın ilimlerinin denizi, takva ve verâ, haya ve edep sahibi, sözlerinde ve gözlerinde hikmet ve irfan nuru parlayan Hakk dostu idi.

Hakikat ufkunun batmaz güneşi, tertemiz vücûdu ile âleme inen Hakk rahmeti idi.

Gönül iklimini aydınlatan bir Sultan'dı.

O (ks), iyiliklerin kaynağı, vefanın ocağı, bütün güzelliklerin kendisinde toplandığı bir Vefîy-yi Alfî-i Kadîr idi.

Osman Karabulut

Babasının adı **Müctebâ**, dedesinin adı **Abdurrahman**, annesinin adı **Ümmü Gülsüm**'dür. 1892 (H. 1310) senesi **Adana**'nın **Tepebağ Mahallesi**'nde dünyaya gelmiştir.

12 Şubat 1984 (Hicri 1404 C. Evvel) seher vakti, **Medîne-i Münverre**'de dâr-ı bekâyâ teşrîf etmişlerdir. **Cennetü'l-Bakî**'nin kuzey doğusunda, kibâr-ı sahabeden **Said el-Hudrî** ve **Said ibni Muaz Hazretleri** (ranhüma)'nin civanna defnedilmiştir.

Asil bir soya mensupturlar. **Oğuzların Üçoklar Kolu**'ndan ve **Ramazanoğulları Sülâlesi**'ndendir. Şecereleri **Nûreddin Şehid** yoluyla, **Rasûl-i Ekrem Efendimiz** (sav)'in baş kumandanlarından **Seyfullâh-ı Hâlid [Hâlid ibni Velid] Efendimiz** (ra)'e dayanır.

*** **

Hızır (as)'ın Müjdesi

Üstadım **Mahmud Sami Hazretleri** (ks) hakkında şöyle bir menkıbe anlatılır:

"Henüz dünyaya gelmezden evvel bir gün, **Hızır Aleyhisselâm** kapılarını çalar. Hizmetçi kadın kapıya çıkar, bir kimsenin kapıda beklediğini görerek, ona ne istediğini sorar. Ziyaretçi, evin hanımı ile görüşmek istediğini söyler. Hizmetçi Validemiz'e durumu bildirir. Validemiz:

- "Kızım ne isterse kendilerine ver." diyerek tenbihte bulunur ise de Ziyaretçi,

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- "İlle de kendisi ile görüşmem lâzımdır." diye ısrar edince Validemiz mecbûren gelerek kapının arkasına gizlenir ve ziyaretçiye ne istediğini, hafif bir sesle sorar. Ziyaretçi:

- Kızım! Hâmile olduğunu biliyor musun? Senin vâsitanla büyük bir insan dünyaya gelecek ve sol eğe kemiği üzerinde büyükçe bir "ben" bulunacak. Uzun müddet *İslâmiyet*'e hizmet edecek. Bu müddet zarfında haram ve şüpheli şeyler yemekten sakın ve çok dikkatli ol. İsmi de "**Samî**" koy diyerek müjdeyi verir ve teberrûken de bir gömlek ister. Validemiz gömleği getirinceye kadar kaybolur. Bu gelen zâtın *Hızır Aleyhisselâm* olduğu sonradan anlaşılmıştır.

Bir zaman geçtikten sonra bu büyük zât dünyayı teşrif etmişler ve ismi de "âl-i makam sahibi" manasına gelen **SAMİ** koymuşlardır. Her halleri yüksek makam sahibi oluşlarının dışarıya tezahürüdür. Anne ve babaları büyük bir gayret ve titizlikle üzerinde durmuşlar, İslâmi bir terbiye ile büyümesini sağlamışlardır. Çocuk yaşlarında iken, muhterem anneleri kendilerini akrânları ile oynamak üzere dışarı gönderdiklerinde Samî Efendimiz (ks) ellerini dizlerinin üzerine koyup "tehiyyat" oturduğundaki gibi oturup, uzaklara gözlerini diker devamlı olarak tefekkür ederlerdi. Çünkü Allah (cc)'ın Rasûlü Efendimiz (sav), *Mî'râc*'da tahiyattaki gibi oturmuşlardı. Bu sünneti ömrü boyunca hep sürdürdüler. Kendilerini hiçbir zaman bu oturuşun dışında bir oturuşla gören olmamıştır. Arkadaşları ile oynamama sebebi sorulduğunda:

- "Biz oyun için yaratılmadık." buyurmuşlardır. İşte Hâdis-i Şerîf'e telmih, işte sünnete ittiba.

Osman Karabulut

İlk, orta ve lise tahsilini memleketi olan **Adana**'da tamamlamış, yüksek tahsilini yapmak için de **İstanbul**'a gitmişlerdir. **Dârü'l-Fünûn (İstanbul Üniversitesi) Hukuk Fakültesi**'ne kaydolarak buraya devam etmiş ve üstün başarı ile fakülteyi birincilikle bitirmiştir. Okul sonrası gittiği askerlik vazifesini, yedek subay olarak **İstanbul**'da tamamlamıştır.

Devrin ulemâ ve müderrislerinin derslerine devam eden **Sami Efendimiz** (ks), zâhih ilimlerde yükseldikten sonra tasuvvufa meyletmiştir.

** ** **

"Mahmud" İsminin Konması

Mübarek Üstadımız'a "**Mahmud**" isminin konulması 1950'lili yıllarda olmuştur. 1950'lili yılların başlarında **İstanbul**'a intikallerinden sonra kendilerine **Fahr-i Kâinat Efendimiz** (sav) tarafından "**Mahmud**" ismi verilmiş ve kendileri icazetli halifeleri **Adanalı Hacı Hasan Efendi**'ye,

- "**Fakire bundan sonra Mahmûd Sami denilmesini ihvana bildiriniz; bize böyle emrolundu.**" diye emir gereği büyük tebşirati bildirmişlerdir.

Bu tebşirattan sonra ser halife **Adanalı Hacı Hasan Efendi**, bütün ihvana habâr gönderip, bundan böyle Üstadımız'ın isminin **MAHMUD SAMİ** olarak bilinmesini ve ifade edilmesini söylemiştir.

** ** **

Gümüşhânevî Dergâhı'nda

İstanbul Hukuk Fakültesi'nden yüksek başarı ile diplomasını alıp ayrılmaya karşısına ihtiyar, Ali Baba isminde bir zât çıkarak ona selâm vermiş ve Hazret'e sormuş;

- Evlâdım nereye gidiyorsun?

- Efendim! Hukuk Fakültesi'ni bitirdim. Diplomamı aldım, evime gidiyorum, demiş.

Ali Baba:

- Oğlum! Mâdem ki dünya tahsilini bitirip diplomasını aldın; öyleyse gel seni bir yere götürüyüm de, bir de âhiret diplomasını al, buyurmuşlar ve *Samî Efendi Hazretleri* (ks)'ni *Gümüşhânevî Dergâhı*'na götürüp, mânevî vazife aldımışlar. Böylece kendileri bir müddet *Gümüşhânevî Dergâhı*'nda devam etmişlerdir.

** ** **

Kelâmî Dergâhı'nda

Daha sonra arkadaşı olan *Beşiktaş* eski Müftüsü *Fuat Efendi*'nin babası *Rüşdü Efendi*'nin tavsiyesi üzerine, *Kelâmî Dergâhı Postnişini* ve *Meclisi Meşâyih Reisi, Erbilli Esad Efendi Hazretleri* (ks)'ne giderek, O (ks)'nin talebesi olmuştur.

Dergâh'a devam ederken, bir taraftan Hocasına, bir taraftan da Dergâh'a hizmet ederlerdi. Her gece erken kalkarak Dergâh'ı süpürür, temizlerlerdi. Aynı Dergâh'ta kalan, Karaman eski

Müftüsü **Damburacızâde Hacı Mustafa Efendi Hazretleri** şöyle anlatmıştı:

- Dergâh'ın temizliğini bir gün de ben yapayım diye gece erken kalkmıştım. Baktım ki Dergâh temizlenmiş. Ertesi gün daha erken kalktım yine temizlenmiş. Ertesi gün biraz daha erken kalktım ve yine Dergâh'ı temizlenmiş gördüm. "Allah, Allah" diyerek hayretler içinde kaldım. Artık bu gece yatmayayım da bu Dergâh'ı kim temizliyor göreyim diye oturdum. Bir ara oturduğum yerde dalmış kalmışım. Birden bire uyandım, kendime geldim, ne göreyim... **Sami Efendi Hazretleri** (ks), yine Dergâh'ı süpürmüş tam çöpü atacakmış, hemen kalktım koştum:

- "Vay Mübarek! Bu işi sen mi yapıyordun? Müsâade buyur da çöpü de ben atayım." dedim, nezâketle:

- Siz zahmet buyurmayın efendim, ben atarım, dedi. Ben de:

- "Hayır, siz müsâde buyurun." derken, Üstadımız **Esad Efendi Hazretleri** (ks) odasından çıkarak:

- Durun, durun beraber atalım, Melekler sizin şu hâlinize hayran oldular, diyerek yanımıza geldi. Üçümüz o çöpü beraberce çöp kutusuna döktük.

*** **

Dergâh'ta Hep O (ks)'nin Hizmeti

Konyalı Hacı Mustafa Doğanay anlatmıştı:

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

"Dergâh'ta beraber bulunduğumuz zamanlar, O'nun hayrânı olmuşum. Uyku nedir, yorulmak nedir bilmezdi. Misafirhanede, misafirler için yapılan yatakların kısm-ı âzami O'nun elinden geçirdi. Ziyaretçilere O bakar, O ikram ederdi. Dergâh'a gelen mektupları Üstadımın emirleri ile O okur, onlara O cevap yazardı."

** ** **

İbadet ve Edeb

Kelâmî Dergâhı'nda kalan Üstadım'ın arkadaşlarından birisi anlatmıştı:

"**Mahmud Sami Hazretleri** (ks), geceleri hiç yatmazdı. Bizler yatar uyur idik. O Kible'ye karşı oturur, üzerine bir örtü örter, örtünün altında huzurla meşgul olurdu. Her sabah Üstadı'nın huzuruna boy abdesti ile çıkardı."

** ** **

Aman Efendim! Sobayı Yaksaydım

Yahyalılı Hacı Hasan Efendi (ks) anlatmıştı:

"Mübarek Üstadım Hazretleri daha Dergâh'ta iken, birgün **Kayseri** ihvânı, **Pîr Esad Efendimiz Hazretleri** (ks)'ni **Kayseri**'ye davet etmişlerdi. **Esad-ı Erbilî Hazretleri** (ks), hayli yaşlandığını ifade ederek, gelemeyeceğini bildirmişti. **Kayseri**liler:

- Öyle ise Efendim, Ser Halîfeniz **Sami Efendi**'yi gönderiniz, diye rica etmişler. Hazret:

Osman Karabulut

- Pekiyi, deyip, **Sami Efendi** (ks)'yi **Kayseri**'ye gönderirler.

Muhterem Üstadımız Hazretleri **Kayseri**'ye gelince, **Kayseri Müftüsü H. Hüseyin Efendi**'ye misafir olurlar. Mevsim kış, **Kayseri**'nin çok soğuk olduğu günler. Üstadım gece kalkar, soğuk su ile gusleder, elbisesini, çoraplarını giyer. Tam bu sırada **H. Hüseyin Efendi** kapıyı tıkırdatır, içeri girince hayretler içerisinde kalarak,

- "Aman Efendim! Sobayı yaksaydım, su ısıtsaydım; hava çok soğuk, rahatsız olursunuz." deyince Mübarek Üstadım:

- **Hüseyin Efendi!** Biz vücûdumuzu soğuk suya alıştırdık. Her gece evrad ve ezkânımızı boy abdesti ile yaparız, buyururlar.

*** **

Niçin, Diye Hikmetini Sormaya Lüzum Görmedi

Üstadımız Hazretleri, hizmet ve vazifelerini dâima zevk ve neş'e ile, nizam ve intizam içerisinde, günü gününe yapar, hiç aksatmazdı.

Böylece günler aylar devam etti.

Kendileri yine Dergâh'ta hizmetine devam etmektedir. Bir gün **Adana**'daki ebeveynini vapurla ziyarete gitmek ister. Ali Baba isimli bir zât vâsıtası ile Üstadından izin ister ve eşyalarını toplayıp bavuluna yerleştirir. Haberi beklerken Ali Baba gelir Üstadımız (ks)'a:

- "Gitmesin!" dedi, der. Üstadımız (ks), yine eşyalarını çıkarıp yerlerine yerleştirir ve:

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- Niçin, diye hikmetini sormaya lüzum görmeden yerine oturur.

Bu hadiseden sonra duyulur ki, gideceği vapur denizde batmıştır. O zaman Hazretin:

- "Gitmesin!" sözünün hikmeti anlaşılmiş olur.

Aradan bir zaman geçtikten sonra yine **Adana**'ya gitmek için Üstadı'ndan izin istemiş müsâde edilince de ebeveynini ziyarete gitmişti.

** ** *

O Kapiya Lâyık Olan, El Emeğidir

Adana'da bulunduğu devrelerde, oradan **İstanbul**'daki Üstadı'na hediyeler gönderirdi. Gönderdiği hediyelerin de, bizzat kendi elinin emeği olmasına büyük îtinâ gösterirdi.

Rivayete göre, ekinler biçildikten ve hasat yapıldıktan sonra tarlalarna gider, yerlere dökülen başakları toplar, samanından taneleri mübarek elleri ile ayırır, onları bulgur yapıp **İstanbul**'a gönderirdi. O'nun bu halini işiten babası:

- Oğlum! Benim anbarımın buğday dolu. Niçin Hocana onlardan göndermiyorsun, kendine eziyet ediyorsun, deyince Üstadımız (ks):

- O kapiya lââyık olan el emeği, göz nurudur, diyerek cevap vermişlerdi.

Osman Karabulut

Muhterem Üstadım, **Sami Efendi Hazretleri** (ks), bir müddet ebeveyninin yanında kaldıktan sonra, tekrar Üstadı **Muhammed Esad Efendi Hazretleri** (ks)'nin bulunduğu **İstanbul Erenköy**'e dönmüşler ve Üstadı'nın hizmetine devam etmişlerdi. Hizmet kemerini beline yeniden bağlayıp, can mülkünü tamâmı ile o yolda fedâ edip, şeyhinin pek büyük iltifatına mazhar olarak, gönül gemisi ile; ilim, irfan, hikmet ve marifet denizlerinde saadet seyr ü seferine başladı. Çok kısa zamanda nice merhaleler kat edip, kemâl mertebesine vararak, yüksek pâyelere erdi.

İşte O'nun bu yolda yüksek payelere ulaştığını gören Üstadı **Muhammed Esad Erbilî Hazretleri** (ks), neşr-i füyûzât ve **İslâm Dîni**'ne, mü'minlere hizmet etmesi için, kendisine aşağıdaki icâzetnameyi vererek O (ks)'nu kendi yerine vâris eyledi.

İCÂZETNÂME¹

Müşidi *Muhammed Esad Erbili Hazretleri (ks)*'nin verdiği irşâda mezuniyet vesikası.

El-hamdülillâhi Rabbi'l-'âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ecma'în. Emmâ bâ'd:

İhvân-ı dîn ve erbâb-ı sıdk ü yakîne arz ve ifade olunur ki:

Hâmil-i varak-pâre-i dervîşânemiz **Sami Efendi** veled-i mâ'nevîmiz, eyyâm-ı şebâbını şerî'at-ı mutahharanın dâire-i necât-bâhiresinde geçirmiş ve tarîka-i 'aliyye-i Nakş-bendiyye'ye hizmet ve o yolda sarf-ı mesâ'i ve ibrâz-ı ciddiyetde bulunmuş olmakla beraber, usûl ve kavâ'id-i mer'iyyeye tevfikân ve hazerât-ı hâcegânın mu'amelâtına tatbîkân evvelâ letâif-i hamse-i 'alem-i emr-i tasfiye ve saniyen letâif-i hamse-i 'alem-i halkı tezkîyeye gayretle, hamden lillâhi teâlâ âsâr-ı muvaffakiyet nâsiye-i hâlinde zahir ve inâyet-i Samedâniyye letâif-i 'aşeresinde bahir olarak usûlüne vusul için mahsûl-i ma'rifeti olan arzusunu sâdik secere-i fevhidin semeresini iktifat için mürğ-ı himmetini 'âlî ve faik görmüş olduğum gibi bir zaman dâhî nefy-ü isbât ve mürâkabât gibi zât 'u sıfatını tezyîn etmekte bulunduğunu gördüm.

¹ Muhammed Esad Erbili [ks], Mektûbat, sh. 359. 134. Mektup

Osman Karabulut

Binâenaleyh, zülâl-i sa'âdetten talibin raşâhat ve vâdî-i se-lâmetten râğıb-ı nefehat olan, ya'ni tarîkat-ı 'âliyye-i Nakş-bendiyyeye temessük ve intisab arzusunda bulunan ihvân-ı dîne de ta'lim-i âyîn-i tarîkat için kendilerini me'zûn eyledim. Gaale Tebâreke ve Te'âlâ:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ
إِلَىٰ أَهْلِهَا

Cenâb-ı Hakk ve Hâdi-i Mutlak Hazretleri (cc) istirham ederim ki: Şefî'at-ı mutahhara ve tarîkat-ı münevverenin icrâ-yı ahkâmındaki şevk-u şetaretini bir kat daha tezâyid ve ol-vechile bir takım ricâlî muvahhidîni kaal ü hâlınden müstefid buyursun. Amîn.

رَجَالَ لَا تُلْهِبُهُمْ تِجَارَةٌ وَلَا يَبِيعُ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ

Âyet-i celîlesinin ahkâmına vâkıf olan ihvân-ı kirama arz edebilirim ki, tasfiye-i bâtın ve tezkiye-i nefse talip olanlar ve daha doğrusu, Silsile-i Celîle-i Nakşibendiyye'den ahz-ı fuyûzâta râğıp bulunanlar, mûmâileyhin musahabesine devam ve beyân eyleyeceği âdabın ri'âyetine ihtimam sayesinde nâil-i meram olacakları şüphesizdir.

وَمَا ذَلِكَ عَلَيَّ اللَّهُ يَعْزِيزُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ
الْعَظِيمِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

İRŞAD VESİKASI²

ahman ve Rahîm olan Allah (cc)'ın adıyla.

RHamd, Âlemlerin Rabbi olan Cenâb-ı Hakk (cc)'a, Salât ve selâm, O (cc)'nün yüce **Rasûl-ü Efendimiz Muhammed** (sav)'e, Âli-ne ve bütün Ashabının üzerine olsun.

Din kardeşlerime, sadâkat ve yakîn erbabına açıkça arz ve ifâde olunur ki:

Dervişâne icâzetnamemizi taşıyan mânevi evlâdımız **Sami Efendi**, gençlik günlerini nezîh dînimizin kurtancı dâiresi içinde geçirmiş, yüce **Nakşibendiyye Tarikatı**'na hizmetle bütün gayret ve mesâisini bu yolda harcamış, ciddiyetini apaçık ortaya koyarak kendisini kabul ettirmiş olduğundan ve yürürlükte bulunan usûl ve kaidelere göre, Hazret-i Hâcegân'ın muamelesine uygun olarak, önce emir âlemine âit "Beş lâtifelerini" tasfiye ederek mâsivâ lekelerinden temizlemiş, sonra da halk âlemine ait "Beş latifelerini" her türlü bulanıklıktan kurtarma ve tezkiyeye gayret

² Sâdeleştirilmiş hâliyle.

Osman Karabulut

etmiş -Allah Teâlâ (cc)'ya Hamd olsun- zahîrî hâli ve nâsiyesinde muvaffakiyyet emâreleri görülmüştür.

İlâhi inayet on lâtifesinde apaçık tezâhür etmiştir.

Vuslata erebilmek için gerekli usûl ve mârifet-i İlâhiyye'ye olan arzusunu sağlam ve sâdik; tevhid ağacının meyvesini elde edebilmek için lüzumlu olan gönül, himmet ve kalp gücünü fevkalade yüksek görmüş olduğum gibi, belli bir müddet de nefy ü isbât ve murakabeler gibi esaslara riâyette zâtını ve sıfatını süslemekte olduğunu gördüm.

Binânaleyh saadet ve ferahlığın engin pınarındandır damla damla içmek, selâmet vadisinden serinletici soluklar almak isteyen, yânî yüce **Nakşbendiyye Tarîkatı**'na bağlanma ve intisab arzusunda bulunan Din kardeşlerime de, tarîkat âyin ve merasimlerini öğretmek için kendilerini izinli kıldım.

Allah Teâlâ;

"Muhakkak ki Allah (cc) emânetleri ehline vermenizi emreder." buyurmuştur.

Cenâb-ı Hakk ve Hâdi-i Mutlak Hazretleri (cc)'nden istirham ederim ki; tertemiz şeriat ve apaydınlık tarîkatin hükümlerinin yerine getirilmesindeki şevk, şetaret ve neş'esini bir kat daha artırıp, bir takım tevhid ehli kimseleri söz ve hâlimden istifâde ettirsin. Âmin.

- **"Ne ficâret ne de alışverişin, Allah (cc)'in zikrinden alıkoymadığı kimseler vardır."** (Nur, 24/37) âyet-i celîlesinin ilâhi

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

hükmüne vâkif olan muhterem ihvanımıza arz edebilirim ki; bâtınını tasfiye ve nefsinı tezkiyeye talip olanların ve daha doğrusu, Nakşibendiye Silsilesi'nden feyz almak isteyenlerin, **Sami Efendi**'nin sohbetlerine devam ve açıklayacağı usûl ve âdaba uymaya gösterecekleri gayret ve ihtimam sayesinde, bu isteklerine kavuşacaklarında şüphe yoktur.

"Bu Allah (cc)'a güç değildir." (İbrahim, 14/20)

"Ve lahavle ve lâ kuvvete illâ billâhi'l-aliyyil-azim."

"Ve sallellâhü alâ seyyidînâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecma'in. Velhamdü'llâhi Rabbi'l-alemîn."³

³ Muhammed Esad Erbilî [ks], Mektûbat, sh. 359, 134. Mektup

SİLSİLE-İ TARİKAT-I ÂLİYYE-İ NAKŞBENDİYYE

Hâlik-ı arz u semâya eyleriz hamd ü sena
Ahmed-i Muhtâr-ı kıldı âleme nûr-i Hüdâ

Hazret-i **Siddîk** u **Selmân**, **Kâsım** u **Cafer** gibi
Eylemiş neşr-i hakikat **Bâyezîd-i** reh-ñümâ

Bü'l-**Hasen** zât-i mûkerrem bû **Ali** kân-ı kerem
Yûsuf-i vâlâ-şiyem sâlâr-ı ceşş-i asfiyâ

Hâce Abdülhalik oldu **Arif** u **Mahmûd'** a pîr
Şeyh Ali, **Baba**, **Külâl** etti Cihân'ı rûşenâ

Vâris-i taht-ı tarikat şâh-ı âlemi **Nakşbend**
Eyledi **Hâce Alâüddîn**'i halka pîşuvâ

Oldu **Yâkub'a**, **Ubeydullâh-ı Ahrârî** halef
Hazret-i **Zâhid**'le geldi âleme zevk u safâ

Nûr-i çeşm-i marifet **Derviş Muhammed**, **Hâcegî**
Feyz-i Bakî'le cihân-ı mânevi buldu bekâ

Arifler Şultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Hazret-i **Ahmed Müceddid**, **Urvetü'l-Vüskâ** olup
Şeyh Seyf'üddîn ü **Seyyid Nûr'** a nûr-ı i'tilâ

Habîbullâh Mazhar, **Şâh-ı Abdullah Pîr-i Dehlevî**
Hazret-i **Hâlid'**le oldu kalbi sâlik pür -ziyâ

Seyyid-i âlî -neseb **Tâhâ'l-Hakkâri'**den sonra
Pîrimiz **Tâhâ'l-Harîrî** oldu kutb-u evliya

Eyleriz arz-ı dehâlet dergeh-i Sâdât'a biz
Es'ad u ihvân-ı dîn'e mağfiret kıl ey Hüdâ

Sami dostunun hürmetine ey Cenâb-ı Kibriya
Cümle ihvân-ı dîni Cemâlinle cinanda kıl bekâ

Ve Sallellâhu alâ Seyyidinâ Muhammedi'n-nûra'n-nûr
Sübhâne'l-Melîki'l-Azîzi'l-Kacîrî'l-Ğafûr.

NAKŞBENDİYYE TARİKATININ SİLSİLESİNİN AÇIKLANMASI

Yer ve göğün yaratıcısına şükreder ve O (cc)'na hamd ederiz. Seçilmiş **Ahmed**'i âleme Hidâyet Nûru kıldı.

Hz. Ebû Bekir es-Sıddîk, Selmâ-ı Fârisî, Kasım bin Muhammed, Cafer-i Sâdık gibi yol gösterici **Bâyezid-i Bistâmî** de hakikatî neşretmiş, yaymış.

Ebu'l-Hasen Harakânî mükerrem bir zât, **Ebû Ali Fârîmedî** kerem kaynağı, **Yûsuf-ı Hemedânî** yüce huylu asfiyâ ordusunun baş kumandanıdır.

Hâce Abdülhâlik Gücdevânî, Arif Rivgerî ve Mahmud Fağnevî'nin piri şeyhi oldu, onları yetiştirdi. **Şeyh Ali Râmitenî, Muhammed Baba Simâsî ve Seyyid Emir Külâl** cihanı aydınlattılar.

Tarîkat tahtının vârisi ve Âlem'in Şâh'ı **Hâce Muhammed Bahâüddîn Nakşbend, Hâce Alâeddîn-i Attâr**'ı halka rehber kıldı.

Arifler Sultânı Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

Hâce Yâkub Çerhî'ye **Ubeydullah Ahrar** halef oldu. **Hâce Muhammed Zâhid**'le âleme manevî zevk ve safâ geldi.

Derviş Muhammed ve **Hâcegî Emkenegî**, mâ'rifet gözünün nûrudurlar. **Hâce Muhammed Bakî** ile mânevîyat âlemi bakî oldu.

Ahmed Faruk Sirhindî müceddid ve **Urvetu'l-Vüskâ Muhammed Masum**, **Şeyh Seyfüddîn** ile **Seyyid Nûr Muhammed Bedvânî**'ye yükselme nûru oldu.

Habîbullâh Mazhar Cân-ı Cânân Şemseddîn, **Şâh Abdullah Dehlevî**'nin şeyhi oldu. **Mevlânâ Hâlid Ziyâüddîn Bağdadî** ile sâlikin kalbi pür-nûr oldu.

Yüce Neseb sahibi **Seyyid Tâhâ'l-Hakkâri**'den sonra, pirimiz **Tâhâ'l-Harîrî** evliyanın kutbu oldu.

Seyyid'lerin dergâhına girmek isteriz ve sığınmak dileriz. Ey Allah (cc)'im! **Es'ad** ve O'nun ihvanına mağfiret kıl.

Samî dostunun yüzü suyu hürmetine ey Cenâb-ı Kibriya! Cümle din kardeşlerimizle beraber bizleri, Cennet'te Cemâl'ine kavuşmuş olarak bakî kıl!

Ve sallelâhü alâ seyyidînâ Muhammedi'n-nûra'n-nûr, Sübhâne'l-Melîki'l-Azîzi'l-Kadîri'l-Ğafûr.

NAKŞBENDİYYE TARİKATININ SİLSİLESİ (İSİMLERİ)

- 1- Hz. Rasûlullah Muhammed Mustafa (sav)
- 2- Hz. Ebû Bekir Sıddîk (ra)
- 3- Hz. Selmân-ı Fârisî (ra)
- 4- Hz. Kasım bin Muhammed (ra)
- 5- Hz. Câfer-i Sâdık (ra)
- 6- Hz. Bâyezid-i Bistâmî (ks)
- 7- Hz. Ebu'l-Hasen Harakânî (ks)
- 8- Hz. Ebû Ali Farmedî (ks)
- 9- Hz. Yûsuf-î Hemedâni (ks)
- 10- Hz. Hâce Abdülhâlik Gucdevânî (ks)
- 11- Hz. Hâce Ârif-i Rivgiri (ks)
- 12- Hz. Hâce Mahmud İncîr-i Fağnevi (ks)
- 13- Hz. Hâce Ali Râmîtenî (ks)
- 14- Hz. Hâce Muhammed Baba Simâsî (ks)

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- 15- Hz. Hâce Seyyid Emir Kûlâi (ks)
- 16- Hz. Hâce Muhammed Bahâüddîn Nakşbend (ks)
- 17- Hz. Hâce Alâeddîn-i Attâr (ks)
- 18- Hz. Hâce Yakup Çerhî (ks)
- 19- Hz. Hâce Ubeydullâh Ahrar (ks)
- 20- Hz. Hâce Muhammed Zâhid (ks)
- 21- Hz. Hâce Derviş Muhammed (ks)
- 22- Hz. Hâce Hâcegi Emkenegî (ks)
- 23- Hz. Hâce Muhammed Bakî (ks)
- 24- Hz. Hâce Ahmed Faruk Sirhindî (Müceddid) (ks)
- 25- Hz. Hâce Urvetü'l-Vüskâ Muhammed Masum (ks)
- 26- Hz. Hâce Şeyh Seyfüddîn (ks)
- 27- Hz. Hâce Seyyid Nûr Muhammed Bedvâni (ks)
- 28- Hz. Habîbullâh Mazhar-ı Cân-ı Canan Şemseddîn .(ks)
- 29- Hz. Hâce Şâh Abdullah Pîr-i Dehlevî (ks)
- 30- Hz. Hâce Mevlânâ Hâlîd Ziyâüddîn Bağdadî (ks)
- 31- Hz. Hâce Seyyid Tâhâ'l-Hakkârî (ks)
- 32- Hz. Hâce Tâhâ'l-Harîfî (ks)
- 33- Hz. Hâce Muhammed Esad Erbilî (ks)
- 34- Hz. Hâce Mahmud Sami Ramazanoğlu (ks)

HİLYE VE ŞEMÂİLİ

Üstadım *Mahmud Sami Hazretleri* (ks), uzuna yakın orta boylu, buğday tenli, çukurca elâ gözlü, hilâl kaşlı, seyrek sakallı, kıvrık saçlı, bedenleri zaif ve naif olmasına rağmen mütenâsip vücutlu idi.

O nûrânî sîmâsı dâima değişirdi; şeklini çizmek tesbit etmek güçleşirdi.

Gül yüzünü görenler meftûn ve âşık olur, yanından ayrılmak istemezlerdi.

Orta boylu olmasına rağmen yanında bulunanlardan dâima uzun ve heybetli görünürlerdi.

Yürürken dâima sağı takip eder, suhûletle ağır ağır yürürler, fakat çok yol kat ederlerdi.

Arifler Sultânı Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

Yanında yürüyenler O'na yetişmek için, âdetâ koşmak zorunda kalırlardı.

Ahlâken gâyet halîm, selîm, mütevâzî, yumuşak huylu ve melek sıfatlı idi. Mahfiyyetin son zirvesine çıkmış olup, üstadı **Muhammed Es'ad Hazretleri** (ks), O' nun hakkında:

- "Bütün Evliyâullâh'ın hasretle gıpta ettiği mahfiyyet hâlî; evlâdımız **Samî Efendi**'de mevcuttur." buyurmuşlardı.

Yeri geldikçe gâyet şecî ve cesur idi.

Mü'minlere ve evlâtlarına karşı dâima mütebessim olur, kendi hallerinde iken de dâima hüzünlü ve düşünceli bulunurlardı.

Vakur, ifidâl ve temkin ehli idi. Temiz, sâde ve düzgün giyinir, beyaz giymekten hoşlanırdı.

Giydiği elbiselerinde dâima sağ, sol'un üzerine kapanır, üzerindeki düğmelerinin adedi de tek olurdu.

Sakalı bir tutamı geçmezdi.

Kıvırcık olan saçlarını, bâzan kulaklarının memelerine kadar uzatırdı.

Gayet az yer, içerler ve az uyurlardı.

Dâima sükûtu ihtiyar ederler, zarûret olmadıkça konuşmazlardı.

Osman Karabulut

Konuştukları zaman da, pek kısa kelimelerle yavaş yavaş, tâne tâne, muhataplarının seviyesine göre konuşurlar, mühim olanları da üçer kerre tekrar ederlerdi.

"Oturuşların en güzeli, kibleye karşı oturmaktır." Hadîs-i Şerîf'i gereğince dâima kibleye karşı, iki dizi üzerine otururlardı. Ayağını uzattığını, bağdaş kurup oturduğunu gören olmamıştır.

Hiçbir kimseden incinmemişler ve hiç kimseyi de incitmemişlerdi. Dergâh'a ilk geldikleri sırada **Ali Baba** ismindeki bir ihtiyar:

- Oğlum! Sana bir şey tavsiye edeyim de hayâtın boyunca bunu kendine düstur eyle:

"Hiçbir kimseyi incitme, hiç bir kimseden de incinme!" demiştir.

İşte Üstadım Hazretleri bu sözü kendisine düstur etmiş ve hayatı boyunca da tatbik etmişlerdi.

Bir şey için kendisi ile istişâre edenlere, gâyet nezâketle:

- **"Büyükler şöyle yaparlarmış veya biz sizin yerinizde olsak şöyle yaparız."** diyerek cevap verirler, emir vermekten haya ederlerdi.

Kapısına gelen herkesi kabul ederler. Onlarla görüşür, onlara iltifat eder, ikramda bulunurlardı.

Bir gün yakınlarından biri, ziyarete gelen ihvanlara sert davranmış, Efendi Hazretleri'nin istirahatata ihtiyâcı olduğunu bildirmiş,

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

onları ziyarete almamıştı. Bu hâle vâkıf olan Üstadım Hazretleri (ks), o yakınına:

- "Oğlum! Bu kapı Hakk kapısıdır; buraya gelenleri boş çevirme! Bak onlar niye geliyorlar! İstirahatlarını, ticâret ve meşgalelerini, çoluk-çocuklarını terk edip, bir çok sıkıntılara katlanıyorlar. İhvanın kötüsü olmaz, onlar bizim makbulümüz olduğu gibi, çocukları da bizim makbûlümüzdür. Hemen git, onlardan özür dile, gönüllerini al ve hem de ziyarete getir, buyurmuşlardı.

İşte Üstadım Hazretleri (ks), herkese karşı şefkat ve merhamet sahibi, iyiliklerin kaynağı, vefanın ocağı, bütün güzelliklerin kendisinde toplandığı bir Veli-yi Âli-i Kadir idi.

Hayâtı; belli bir düzen, nizam ve intizam içerisinde idi. Nitekim **Erenköy**'deki evinden, **Tahtakele**'deki iş yerine gidiş gelişlerinde, vapur ve trene aynı saatlerde biner, gişe memurlarını meşgul etmemek, yolcuları bekletmemek için de, bilet ve jeton paralarını devamlı sûrette bozuk olarak verirlerdi.

GAVSİYYET MAKAMININ VERİLMESİ

Muhterem Üstadım daha *Adana*'da iken, baş halîfesi bakkal *Hacı Hasan Efendi* ile ilk haclanna gitmişlerdi. O zaman bizlere; rabıtayı, *Rasûlullâh Efendimiz Hazretleri* (sav)'ne yapmamızı emretmişlerdi.

Lâdikli Hacı Ahmed Ağa (ks) anlatmıştı:

"İşte o sene, "Verâset-i Nebeviye" makamına âit emâneti devralmak için, *Mahmud Sami Efendi* (ks), *Medîne-i Münevvere*'ye davet edilmişti. Haberî kendilerine tebliğ etmiştim. Birlikte *Adana*'dan *Ravza-i Mudahhara*'ya "Dört" dakikada yetişmiştik. Bütün ricaller, kutuplar orada toplanmışlardı. Hocam da orada idi.

Makâm-ı Rasûlullah'tan,

- "Evlâdımız *Mahmud Sami Efendi*'yi, vârisimiz olarak Makamımıza tâyin ettik." Emri Peygamberiyye'sinin icâzetnâmesini mühürü olarak kendisine verirler.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Toplanan ricaller ve kutuplar kendisine hemen orada biat etmişlerdir. **Medîne-i Münevvere**'deki **Hindistan Şeyhi Ziyâeddîn Efendi**,

- "Hazâ Kutbu'l-Aktâb, Gavse'l-Âzam, Evlâd-ı Rasûl" diyerek tasdik etmiş ve kendisine biat etmiştir.

Hac dönüşü, Mübarek Gavsü'l-Âzam **Abdülkâdir Geylânî Hazretleri** (ks) ile görüşmüş ve kendisine,

- "**Sami Efendi!** Evlâtlanna benim **Kâdirî** dersimi de tarif et ve yolumu ihya et!" diye tavsiye etmiş ve Mübarek Sultan, memleketine gelince ihvana Kâdirî dersini tarif etmişlerdir."

Muhterem Üstâdim'a Gavsıyyet Makamı verildiği gün, âlem-i mânâda Rabbim bana göstermişti, elhamdülillah. Lâkin kimseye haber vermemiştim.

VAAZ VE İRŞADLARI

Şeyhi Ekmeli, *Kelâmî Dergâhı Postnişini ve Meclisi Meşâyih Reisi, Erbilli Muhammed Esad Efendi Hazretleri* (ks)'nden yukarıdaki *İcâzetnâme*'yi alan Mübarek Üstadım *Mahmud Sami Hazretleri*, memleketi olan *Adana*'ya gelmiş ve yedi sene, hayâ ve mahfiyyetinden İrşad vazifesine çıkmamıştır.

Bir gün Allah Rasûlü (sav)'nün, emri-âîlîlerini *Hızır Aleyhisselâm, Lâdikli Hacı Ahmed Ağâ* (ks) vâsıtası ile kendisine tevdi etmiş. Ondan sonra, şevk ve saadette neşri-füyûzât etmeye başlamışlardır. Artık inanç kervanı Hakk yoluna dizilmiş, paslanan gönül aynalarını temizleyip, gaybî incilerle tezyin etme zamanı gelmişti.

Bir taraftan irşad dersleri devam ederken, bir taraftan da *Adana*'nın en büyük camilerinde senelerce; ilim, irfan ve mârifet incileri saçarak ölü kalplerin dirilmesine, uyuyanların uyandırılmasına vesile olup, mü'minleri tenvîr ediyordu.

İTTİKÂ SÂHİBİ İDİ

aram ve şüpheli şeylerden sakınırdı.

H Muhterem Üstadım Hazretleri son derece ittikâ sahibi idi.

İttikâ; ibâdetle, Hakk'ın azabından sakınmaktır. Yâni Allâh-u Teâlâ'dan her yerde korkmak, emirlerini tutup, emirlerine muhalif olan her şeyin küçük ve büyüğünden kaçmak, haram ve şüpheli şeylerden sakınmaktır.

Takvâ; Allah (cc)'a vuslat'ın, yakınlığın anahtarı olup, âhirette sâadet ve selâmete ermeye, Cennet'te ise, en yüce mertebeye, Cemâl-i İlâhiyye'nin müşahedesine nâil olmaya vesiledir. Takva libâsına bürünen kimseye de muttakî denilir.

İşte Muhterem Üstadım, her işinde takvaya riâyet eder, haramlardan ve şüpheli şeylerden, en ufak mekrûhattan son derece sakınırdı.

Bir sohbetlerinde şöyle buyurmuşlardı:

Takvanın dört mertebesi vardır:

Osman Karabulut

1. Kûfür ve şirkten sakınmak,
2. Haram ve büyük günahlardan uzak kalmak,
3. Bütün kötülük, isyan ve küçük günahlardan sakınmak,
4. Allah (cc)'tan gayri her şeyi kalb'ten atarak, Allah (cc)'tan bir an bile gafil olmamaktır.

** ** *

Bir gün **Eğisseli Sarı Gardaş (Sarı Emmi)** bir sohbetlerinde ihvâna ittikâdan bahseder. Sohbet esnasında bir ihvân îtiraz ederek:

- Efendim! Bu kadar incelemeyin, biz yapamayız, der.

Sarı Gardaş, bu îtirâza incinip, müteessir olur. Aradan zaman geçer, bir gün **Adana**'ya Üstadım Hazretlerini ziyarete gidcr. Huzurlarında lâzım gelen konuşulup görüşüldükten sonra,

Üstadım Hazretleri:

- "**Evlâdım! Biz inceci'yiz. İnceleyeceğiz, inceleyeceğiz, inceleyeceğiz, inceleyemedik mi, bir inceci bulup incelettireceğiz!**" buyurmuşlar ve Sarı Gardaş'ın sohbetindeki hâlinden bi-iznilhâ haberdâr olduklarını bildirerek, O' nu te-selfî etmişlerdir.

** ** *

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

1953 Senesinde *İstanbul*'a teşrif ettiklerinde, bir müessese sahibi kardeşimizin muhasebe işlerine bakmasını isterler. Muhterem Üstadım evvelâ, o kardeşimizin defterlerini tetkik eder. Alışverişi nasıl? Meşru mu, yoksa kaşık mı? Faizle alâkası var mı? Bu hususları iyice tetkik ve tesbit ettikten sonra, tam arzulanna uygun görünce, muhasebe işlerine başlarlar.

Buyurdular ki:

- "Bir insanın muttakî olduğu, nfile ibâdetlerinden değil, muamelâtının temiz, kazancının helâl olup olmadığından anlaşılır!"

RASÛL-Ü EKREM EFENDİMİZ (SAV)'E BAĞLILIKLARI

1 950 Senesi *Adana*'da asker iken yirmi ay *Adana*'da kalmış, Üstadım'la hemen hemen görüşmediğim gün olmamıştır. Terhisime dört ay kala, Valide Sultan'lar yaylaya gittiler. *Yonüs Baba* da onlarla gitmişti. *Odacı Mehmet Efendi*, *Devlethâne*'de hizmet ediyordu. Bu zât ihtiyar olduğu için, Üstadım Hazretleri Fakîr'e müsâade buyurdular, dört ay her gün saat dokuzdan, on ikiye kadar jandarma alayında hizmetimi yapar, saat on ikiden sonra da, *Devlethâne*'ye gelir, akşama kadar da Efendim'in hizmetlerinde bulunurdum. Şahidim ki her hareketleri sünnet üzere idi.

Muhterem Üstadım Hazretlerinin; ahlâkı, âdabı, her hâli *Rasûl-ü Ekrem* (sav)'in ahlâk ve âdâbına, bütûn sünnetlerine uygundu.

Yemede, içmede, giyimde, yolculukta, hazerde, seferde, ibâdet ve tâatlarında *Rasûl-ü Ekrem Efendimiz* (sav)'i örnek alarak, nihayetsiz derin bir aşkla hayat sürerlerdi.

Haramlardan, şüpheli şeylerden, en ufak mekruhlardan bile son derece sakınırdı.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Sohbetlerinde ve vaazlarında:

"Kim Rasûle itaat ederse, muhakkak ki Allah (cc)'a itaat etmiş olur." (Nisa,4/80)

"Habîbim de ki: Eğer Allâh'ı seviyorsanız, hemen Bana uyun, Beni sevin, Benim yolumdan gidin ki, Allah da sizi sevsin ve suçunuzu örtsün. Çünkü Allah; çok yarlıgayıcı, çok esirgeyicidir." (Âli İmrân, 3/31) âyet-i kefîmelerini ve *Rasûl-ü Ekrem Efendimiz* (sav)'in:

"Benim ahlâkıma ve Benim yoluma uygun az amel, Benim ahlâkıma ve yoluma uymayan çok amelden hayırlıdır. Benim ahlâkıma ve yoluma uymayan her hareket dalâlettir, sapıklıktır. Her dalâlet de Cehennem'de olur!" Hadîs-i Şerif'lerini okuyarak anlatır, gerek evlâtların ve gerekse bütün mü'minlerin böyle yaşamalarını ister ve onları buna teşvik ederdi.

İmâmı Rabbânî Hazretleri (ks)'nin:

"Bizim yolumuzda edepten bir edebe riâyet etmek mekrûhattan içtinâp etmek (kaçmak, sakınmak) velev ki mekrûhâtı tenzîhiyyeden olsun; zikirten, fikirden, murakabeden, teveccühten bir kaç mertebe efdaldir." sözünü söyleyerek, edebin ne kadar mühim olduğunu, haram ve mekruhlardan sakınmanın ne kadar lüzumlu olduğunu sık sık beyân ederlerdi.

Üstadım Hazretleri (ks) yukarıda arz ettiğim şekilde her şeyde sünnete ittibâ ettiği gibi, tek olarak yapılması lâzım gelen şeylere de, **"Allâh'u vitrun, yuhubbül vitr."**, **"Allah (cc) tektir, teki sever."** Hadîs-i Şerif'leri gereğince teke riâyet ederlerdi.

Osman Karabulut

Üzerine giydiği elbisesinde sağ kısm, sol kısmın üzerine kapandığı gibi, düğmelerinin adedi de tek olurdu.

Çay içerlerken bile, şekeri tek olarak atarlardı. Bir defasında bu hususla ilgili olarak: **"Kesme şekeri çaya bir tâne atsanız tadı az olur. İki atsanız sünnete uygun olmaz. Üç tâne atsanız pek tatlı olur. Onun için, bir tâne atın, birini de ortadan kırıp iki yaparak atarsanız üç olur ve tek sünnetine uymuş olursunuz. Eğer toz şekerse, bir kaşık veya azar azar üç kaşık atarsınız."** buyurdular.

Sükût ehlini, edep ehlini çok severler, onlara, yanlarında yer vererek iltifatta bulunurlardı.

SOHBETLERİ

Muhterem Üstadım (ks) sohbeta çok önem gösterir, müridin mânevî âlemdede yetişmesi, kemâl bulması için, sohbeta ihtiyaç olduğunu beyân ederlerdi.

Kendileri sık sık sohbet ederler, ihvanları da sohbet etmeye teşvik ederlerdi.

Ehli hâl olan, mânevî âlemden istifâde etmiş bulunan ihvanlara sohbet etmeleri için izin vererek onları bu hususta görevlendirirdi. Bir sohbetlerinde buyurdular ki:

- Diğer taşıklarda riyâzat vardır, erbaîn vardır. Kırk gün çilehâneye girerler, ölmeyecek kadar yerler, zikir, fikirle meşgul olurlar; kimse ile görüşmezler, ancak meşâyıhları ile görüşürler. Kırkinci gün çilehânededen çıktıkları zaman, benizleri limon sansı gibi sararmış olur. Bizim yolumuzda riyâzat yoktur, ne yersen ye. Erbaîn yoktur. (Çilehânedede kırk gün kalmak yoktur) ancak; az yemek, az uyumak, az konuşmakla beraber sohbetle terakkî vardır. **Şâh-ı Nakşibend** (ks) ve **Mevlânâ-i Hâlid** (ks)'in düsturları, sohbetle terakkîdir."

Sohbetlerde edep ve usullere riâyet edilmesini tavsiye eder, "Vuslat'a eriş usûle riâyet ediştedir. Vuslat'a eremeyiş, usûlü terk ediştedir." buyurlardır.

Osman Karabulut

Bir gün *İstanbul Erenköy*'de bir sohbetlerinde bulunmuştum. İhvan hayli kalabalıktı. Sohbetin mevzûu: "Cennet'te Cemâlullah" idi. Cennet'e girildikten sonra, Allah (cc)'ın Cemâlî'ni temâşâ'dan bahsederken, kendileri öyle gaşyolunuyorlardı ki, sanki Cennet'teki hâli yaşıyorlardı. O hallerinin tesîrinden aynı zevki bütün ihvanlar da yaşıyordu. Cenabı Hakk'ın tecelliyâtı üzerimizde tecelî ediyor, feyiz ve nûr içerisinde kendimizden geçiyorduk. Tam bu zevk içinde iken, "şak" diye kapı açıldı ve iki talebe içeriye girdi. "Esselâmü aleyküm" diyerek yüksek sesle selâm verince, Üstadım Hazretleri (ks) sohbeti kesip, şöyle bir an durup, "Fâtihâ" dediler. Aslında sohbet bitmemişti. Bu talebeler usûle riâyet etmedikleri için, sohbetin ve feyzin kesilmesine sebep olmuşlardı.

Onlar madem ki geldiler, sohbetin başladığını düşünerek, kapıyı yavaşça, tıkratmadan açıp, boş buldukları yere oturmalı idiler. İşte usûl ve âdabı bilmedikleri için, hem kendilerinin, hem de ihvanların feyzine ve istifâdesine mânî oldular.

Üstadım Hazretleri (ks), yeni irşad vâzîfesine başladıkları devrelerde, ihvan sayısı az olduğundan, sohbeğe başlandığında dışarıdan bir kimse içeriye alınmaz, oturanlar da yerinden kalkmaz, sohbet bitinceye kadar çay, su içilmez, ancak sohbet bittikten sonra çay, kahve veya meşrubat, meyve gibi şeyler ikram edilirdi. Bu usûle çok dikkat ederlerdi.

Ne zaman ki ihvan çoğaldı; bu usullere riâyet azaldı, Mübarek Üstadım artık ses çıkarmamaya başladı.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Sohbetlerine başlayacakları zaman, dâima bir aşr-ı şerifle başlardı. Sohbetlerini bâzan yazdıkları notlardan, bâzan da notsuz yaparlardı. Bazaı da başkasına okutur, kendileri ihvana teveccüh ederlerdi.

Üstadımın Üstadı, **Şeyh Muhammed Esad Efendimiz Hazretleri** (ks), Üstadım **Sami Efendi Hazretleri** (ks) hakkında:

"İhvân-ı kirama arz edebilirim ki; tasfiye-i bâtin ve tezkiye-i nefse talip olanlar ve daha doğrusu, Silsile-i Celîle-i Nakş-Bendiyye'den ahz-ı füyûzâta râgıp bulunanlar; Mûmaileyh'in (**Sami Efendi'nin**) musahabesine (sohbetlerine) devam ve beyan edeceği âdabın riâyetine ihtimam sayesinde, naili meram olacakları şüphesizdir." buyurmuşlardır.

Muhterem Üstadım'ın sohbetlerinin çoğu; zikir, fikir, şükür, tefsir, hadis ve Âlemler Sultânı (sav)'nın mübarek hayâtı ve sahâbîlerin menâkıbı üzerine olurdu.

Çoğu zaman sohbetleri esnasında hıçkırma, hıçkırma ağları, etrâfindakileri de ağlatırdı. Üstadım, evlâtlarının yaramaz hallerini gördüğü için dayanamayıp ağları ve evlatlarını da ağlatıp, Allah (cc)'ın Rahmetini coşturarak, onların bağışlanmalarını sağlamayı arzu ederlerdi.

Sohbetlerinde çok defâ kalpten bahsederler, kalbin nurlanması, zikirle ünsiyet ederek hayat bulması için beş şey lâzımdır derlerdi:

1. Az yemek, az uyumak, az konuşmak.
2. Zikre devam etmek, Kur'an okumak.
3. Seherlerde tazarrû ve niyaz etmek.

Osman Karabulut

4. Sâlihlerle sohbet etmek.
5. Namazda huzur, huşû üzere bulunmak.

Yine sohbetlerinde, Hakk Teâlâ ve Tekaddes Hâzretleri (cc)'nin, "**İnsanları ahseni takvîm üzere yarattığını**", "**Benî âdem'i mükerrerem kıldığını**", "**Allah (cc) indinde en mükerrerem olanların da, ittikâ sahipleri olduğunu**" yâni: Rabbü'l-Âlemîn Hazretleri (cc)'ni hakkıyla bilen, hakkıyla seven ve yine O (cc)'nun emirlerini tutup, nehyettiği şeylerden hakkıyla korkarak sakınan, sünnetlere lâyıki veçhile ittibâ edenlerin olduklarını beyân ederlerdi.

Sohbetlerinde dâima sıdıklar, sâlihler, ilim ve irfan ehli ile beraber bulunmaya teşvik ederler. Sık sık şu âyet-i kerîmeyi okurlar ve îzâhını yaparlardı:

"Ey îmân edenler; Allah'tan korkun ve sâdıklarla beraber olun." (Tevbe, 9/119)

Yine sohbetlerinde, dilin muhafaza edilmesini, Allah (cc)'in zikri ile yaş kalmasını ve her lâhza "Allah (cc)" demesini beyân ederler, Allah (cc) Rasûlü (sav)'nün Hadîs-i Şerîflerinden örnekler vererek anlatırlardı.

Bir hadîsi şerifte, **Rasûlüllah** (sav)'tan nasihat isteyen sahâbe'ye, **Rasûl-ü Ekrem Efendimiz** (sav):

"Allah (cc)'tan gerektiği gibi korkmaya bak. Sana lâzım olan budur. Çünkü takva, bütûn hayırların toplandığı (nokta)dır.

Allah (cc) yolunda savaşmaya gerekli ol, çünkü cihad Müslümanların rehbâniyyetidir.

Sonra zikrullâha gerekli ol.

Allâh'ın Kitabı'nı okumaya devam et, çünkü yeryüzünde O senin için bir nûrdur, gökte senin için bir zikirdir.

Dilini koru, ancak hayırlı konulardan değil. Çünkü sen ancak böyle yapmakla Şeytan'a galip olursun." (Taberânî)

Diğer bir Hadis-i Şeriflerinde de:

"Bir kulun îmânı doğrulmaz, kalbi doğrulmadıkça. Kalbi de doğrulmaz dili doğrulmadıkça." (Ahmed b. Hanbel)

Yine bir Hadis-i Şeriflerinde:

"Kul îmânın hakikatına erişemez, dilini (hazîne gibi muhafaza) etmedikçe!" (Taberânî) buyurmuşlardır.

*** **

Muhterem Üstadım yine sohbetlerinde:

"Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri (cc); kulunun Kendisini bilmesini, azamet-i İlâhiyesi önünde mütevâziyâne, kırık bir kalple ubûdiyyet vazifesini yerine getirmesini ister.

İnsan Yaratanı'nı bildikten sonra, O'nun Kelâm-ı İlâhiyesi olan Kur'an-ı Kerîm'deki emirleri yerine getirmekle vazifelidir. Kulluk vazifesinin ifâsı da, yalnız dıştan değil, iç âlemine yönelmek, mâsivâdan alâkayı kesip, Mârifet-i İlâhiyye'ye ererek gerçekleşir." buyururlardı.

İşte Mübarek Üstadım'ın sohbetlerinden bir-iki cümle bahsettim. O'nun mübarek sohbetlerinin tamâmı, yazdığı eserlerdir. Kardeşlerime, o eserleri okumalarını ve böylece mânevî âlemden istifâde ederek yetişmelerini tavsiye ederim.

CİNNİLERİN DE MÜRŞİDİ İDİ

Muhterem Üstadım Hazretleri "Muhammedi meşrep" olduklarından, irşadları da Muhammedî üslupta idi.

Rasûl-ü Ekrem Hazretleri (sav), "*Rasûlü's-Sekaleyn*" (insanların ve cinlerin Elçisi) olduğu gibi **Şeyh Sami Sultânîm Hazretleri** (ks) de, "**Mürşidi's-Sekaleyn**" (yâni hem insanlara, hem de cinnîlere mürşid) idi.

Şeyh Tâha'l-Harîfî (ks) ve **Şeyh Muhammed Esad Erbilî Hazretleri** (ks)'nin cinnîlerden pekçok müridi olduğu gibi, "**Cüdduh**" isminde de, Cinnî'lere tâyin edilen halifeleri vardı. Bu "**Cüdduh**" ismindeki cinnî, aynı zamanda Üstadımız'ın da halifesi idi. Üstadımın cinnîler den pek çok müridi vardı.

*** **

Onu En Küçük Vefî Billir

Yahyalılı Hacı Hasân Efendi (ks) anlatmıştı:

"Tarih 1930... **Sami Efendimiz Hazretleri** (ks), **Yeşilhisar**'ın içmece denilen, şifalı sulanın bulunduğu köye gelmişlerdi. Orada Babam **Şeyh Hafız (Mustafa Hulusi) Efendi** ile görüşmek için **Yahyalı**'ya gitmeyi arzu buyuruyorlar.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Yeşilhisar içmecesesi ile **Yahyalı** arası 30 km. O günün şartlarında gidiş; araba, at, merkep vs ile olabiliyor. Ücretle yolcu taşıyan bir kimse bulunuyor. **Ekşi Ali** nâmindaki bu adamla görüşülüyor. **Ali Amca**'ya,

- "Götürür müsün?" deniyor. O da:

- "Bir at ile bir merkebim var, merkebe binmeye razı olursa götürürüm." diyor. Pekî, denilip kabul ediliyor.

Hareket saati gelince **Ekşi Ali Amca** atı çekiyor. **Sami Efendimiz** (ks):

- "Hani biz merkebe binecektik, **Ali Efendi**?" diyor. **Ali Efendi**:

- "Hayır Efendim! Önce kötüyü göstereyim de sonra iyiye bindireyim, diye lâfife kasdıyla söyledim. Siz buna lâıksınız." diyor.

Birlikte yola çıkılıyor. Eski yollar toz, toprak. Uzunca bir müddet konuşulmadan önde **Sami Efendimiz** (ks), **Ekşi Ali Amca** arkada yol alıyorlar. Bir müddet sonra Ali Amca:

- Efendim böyle yolculuklarda, merkepli önde gider ki, atın ayak tozundan rahatsız olmasın, der. **Sami Efendimiz** (ks):

- Ya öyle mi Ali Efendi! Mazur görün, ben bilmiyordum, buyurun öne siz geçin, der.

- Hayır Efendim! Sizin gibi insanların ayak tozu bizim için şereftir. Deminden beri hiç konuşmadınız da, sesinizi duymak, sizi koşturmak için böyle söyledim.

Osman Karabulut

Bir müddet sonra bir mezarlığın yakınından geçerlerken, Ali Amca gönlünden geçiriyor:

- Böyle insanlar kabir hâline vâkıf olurlarmış, derler, acaba bu zat da bilir mi?

Sami Efendimiz (ks) yavaşça dönerler:

- Ali Efendi! Onu en küçük velî bilir, buyururlar.

** ** *

Ölüm İnsana Gözünün Akı ile Karası Gibi Yakın

Yahyâli'ya akşam üzeri giriyorlar. Sultânımız ilk defâ gittikleri halde, ihvandandır **Abdullah Efendi** isimli bir gardaşımızın bahçesini işaret ediyorlar:

- Biz buraya inelim, buyuruyorlar.

O sırada yaşım on sekiz idi. Kardeşim **Hacı Abdullah** girip,

- "Âbî, müjde!" dedi.

- Kardeşim! Ben dünyâ için müjde vermem, söyle bakalım, dedim.

- Dünyâ müjdesi değil, **Sami Efendimiz** gelmişler, dedi.

Bahçelerin arasından uçarcasına koşuyorum. Sevincim önü alınamaz bir sel gibi. Eve yaklaştığım sırada **Sami Efendimiz** (ks) buyuruyorlar:

Arifler Sultânı Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

- **Abdullah Efendi! Şeyh Mutafa Efendi'** nin evlâdı çok heyecanlı geliyor, yanımızda yabancılar var, dışarıda biraz sakinleştiriver.

Aşkı ve hasretiyle yandığım Efendim'in mübarek ellerini kemâl-i edeple öptüm; hâl hatır sordular. Pederimle görüşmek üzere, **Dereköy'**e gidilecekti.

O sırada zamanın idâri baskısından dolayı, nisbeten gözden uzak olan bu köyde, fahî imamlık ve irşad görevi yapmakta olan babama müjde götürdüm. **Dereköy'**le **Mendem**e denilen yer arasındaki yarım saatlik yolu, himmetleriyle bir kaç dakikada almıştım.

Köyde hazırlıklar yapıldı. Herkesi dayanılmaz bir sevinç ve heyecan kapladı. Allah (cc) dostunu, Allah (cc) için seven insanların gönüllerinde muhabbet rüzgârları estî. Saatler süren, hiç kimsenin bitmesini istemediği feyizli sohbetler oldu.

Bir sohbetten sonra, **Efendimiz'**i annemin mezanna götürmek niyetiyle, ayakkabılarını hazırladım.

- "Hayrola **Hasan Efendi!** Annenizin kabrinemi gideceğiz?" buyurdular.

Efendimiz önde, ben arkada, köyün dolanbaçlı yollarından yürüyerek gidiyoruz. Mübarek lisanları boş durmayıp, bana öğüt veriyorlar:

- "Hasan evlâdım! Ölüm insana gözünün akı ile karası gibi yakın. Dünya hayatı da, insanın kafasını suya sokunca geçirdiği süre gibi. Ne kadar durabilir insan? Biraz sonra bunılır ve kafasını

Osman Karabulut

çıkartır. O zaman dünyadan Âhiret'e çıkarız. Onun için garip, veya yolcu gibi yaşamak lâzım."

Mezarlığa vardık, eliyle koymuş gibi annemin kabri başında durdu. Okudu, dua buyurdu. Aynı zamanda ehl-i keşif olan babam daha sonra haber veriyor:

- Vallahi Hasan! *Sami Efendimiz*'in okuyarak geçtiği hiçbir mezarda kabir azabı kalmadı.

Anınemin de bu ziyaretten son derece memnun olduğunu mânen haber alıyoruz. Sohbet, muhabbet, füyûzât sağanağı... Adetâ manevî bir bahar havası yaşadık o günlerde.

** ** *

Teveccüh İsteriz Sami Efendim!

Duygulanmı dile getiren bir şiir yazmıştım. Babam güzelce yazdırıp, *Sami Efendimiz*'e takdim etmek isteyince, ben utancımдан kaçtım. Efendimiz'in hoşuna gitmiş. Şiiri alıp ceplerine koymuşlar. Şiirde teveccüh istiyordum.

Sami Efendim!

Kavuştu birbirine Şems ile Kamer
Mevlâ'yı zikretti, büsbütün damar
Şehrimize kuruldu bir azîm fener
Teveccüh isteriz, *Sami Efendim*

Arifler Sultânî Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Nur oldu girince memleket çarşı
Hürmetle gidildi Üstâd'a karşı
Gözleri seyreder, baktıkça **Arş'**ı
Teveccüh isteriz, **Sami Efendim**

Bi-iznillâh, durgun kalbi işletti
Letâif dersine hemen başlattı
Zahirî işleri bütün boşlattı
Teveccüh isteriz, **Sami Efendim**

Cem oldu ulemâ, buyurdu sohbet
İlim ü ameline ettiler hayret
Herkese hâlince geldi bir gayret
Teveccüh isteriz **Sami Efendim**

Babam, Kılavuz, bütün dervişân
Mest ü hayran oldu, sizle görüşen
Huzuruna geldik, âciz perişan
Teveccüh isteriz, **Sami Efendim**

Vasfını söylemekte kasırdır dilim
Ancak sen gösterdin, Hazretim yolum
Girdaba düşüyom, tutuver elim
Teveccüh isteriz, **Sami Efendim**

Kalemdâr köleniz, diliyor dilek
Ziyarete geldi cin ile melek
Bırakma bizleri, kapında ölek
Teveccüh isteriz, **Sami Efendim**

** ** *

Nihayet Ayrılık Vakti Geldi

Mübarek Sultânımız bu teveccüh dileğimi gördüklerinde gönüllerinden coşan rahmet eseri olarak, Pederime:

- "**Şeyh Hafız Efendi!** Çocukları buraya getir!" buyurdular.

Karşısına sıra ile oturduk. Babam **Şeyh Hafız Efendi** başta, O'nun yanına **Kılavuz Hafız Efendi (Hacı Hasan Efendi Hazretleri (ks)'nin yakın arkadaşı)**, O'nun yanibaşında ben, benim yanibaşımda kardeşim, O'nun yanibaşında kız kardeşim, O'nun yanında da annem oturduk. Tabii annem ve kız kardeşim tepeden tırnağa kapalı idi. Babamın, annemin ve kız kardeşimin keşifleri açıktı. Kız kardeşim haber verdi:

- Efendimiz Hazretleri teveccühe başladıkları zaman, cinni'lerin halîfesi **Cüdduh Efendi** de, babamla **Kılavuz Hâfız**'ın arasına oturdu. O da teveccüh nimetine mazhar oldu.

[Bu hâdiseyi Muhterem Üstadım Hazretlerinin mübarek ağızlarından işitmişim. "**Cüdduh Efendi**"nin geldiğini, **Şeyh Hafız Efendi** ile, Kılavuz **Hâfız**'ın arasına oturduğunu, **Hacı Hasan Efendi**'nin kız kardeşinin bunu gördüğünü..." söylemişlerdi.]

Nihayet ayrılık vakti geldi. O günün imkânlarıyla, Efendimiz'i **Postallı Osman** katırla götürecekti. Hep beraber uğurladık, ayrılık yaşları döktük. **Yeşilhisar-Niğde** yolundaki **Höyük Tren İstasyonu**'na gidinceye kadar, katıra bir saat Efendimiz biniyor vakti gelince hemen inip,

- Haydi **Osman Efendi!** Bir saat da siz binin, buyuruyorlarmış.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Sami Efendimiz yaya yürürken binmek ne mümkün? Tabii edebinden binemiyor. Bunun üzerine katır boş gidiyor, dinleniyor. Kendileri de o bir saat içinde yolda taş, çakıl, diken ne varsa temizleyip gidiyor ve böylece istasyona varılıyor!

Bir an Allah (cc)'tan gafil olmayan, bir an hizmetten geri durmayan Sultânımızın **Yahyalı** seyahati böyle geçti.

YABANCI İNSANLARIN LİSANLARINI ANLARLARDI

Rasûl-ü Ekrem Efendimiz Hazretleri (sav), malumdur ki bütün insanların, cemâdâtın ve hayvanâtın lisanlarından anlamlardı. O'nun vârisi olan kibâr-ı evliyâullah da, Rasûlullâh (sav)'ın ilmîne, ahlâkına, keramet olarak da mucizesine vârislerdir. İşte Cenab-ı Hakk (cc)'in lutf u ihsanı ile, Üstadım **Sami Efendi Hazretleri** (ks) de bu nîmete mazhar idi.

Üstadım'ın damadı **Ömer Ağabey**'im anlatmıştı:

- "**İstanbul**'da iken bir gün, **Fransa**'dan, **Müslüman** olmuş bir genç evimize geldi, izin isteyerek huzûra girdi. Lisânı **Fransızca** olup **Türkçe** konuşmayı bilmiyordu. Benim aralarında tercüman olmam gerekiyordu. **Fransızca**'yı, tahsilim devresinde öğrenmiştim. Lâkin ana lisânım gibi konuşamam, mahcup olurum diye korkuyordum. Birşey için dışarı çıktım, tekrar içeri girdiğimde ne göreyim! Muhterem Pederim, o gençle ana lisanı gibi **Fransızca** konuşuyordu. Hayretler içinde kaldım.

** ** **

Yine bir gün, **Rumca** konuşan ve **Türkçe** konuşma bilmeyen bir kimse geldi. Muhterem Pederim ana lisanı gibi **Rumca** konuştu ve genç öylece görüşüp gitti. Yine hayretler içinde kalmışım."

** ** **

Tahir Efendi Mahcup Olmasın Diye...

Bir tarih **Medîne-i Münevvere** de mücavir **Tahir Ağabeyim Konya**'ya gelmişti. Birlikte Üstadım'ı ziyarete gitmiştik. Ziyaretten sonra, Üstadım'la birlikte, bir kardeşin evine sohbeğe gittik. Üstadım sohbeğe, yazmış olduğu notlarından okuyorlardı. Bir kardeşimiz:

- Efendim! Müsâde buyurun da, **Tahir Efendi** okusun, dediler. Mübarek Üstadım:

- Cenab-ı Hakk (cc) bize kudret, kuvvet veriyor elhamdülillah diyerek, müsâde etmediler. Sohbet bittikten sonra, Üstadım abdest tazelemek için kalktılar. Kitabı **Tahir Ağabeyimiz** eline aldı, bir de ne görelim! Üstadım'ın okuduğu notlar **Arapça** yazılmış, bize okurken Türkçe okur gibi okuyordu. **Arapça** fasih bir lisan olduğu için, **Tahir Ağabeyimiz Arapça**'yı avamca bildiğinden, notları okuyamadı. Anladık ki, kitabı, **Tahir Efendi** mahcup olmasın diye vermemişti. İşte **Arapça**'yı da fasih olarak bilip konuşurlardı.

HAYVANÂT BİLE, ALLAH (CC) DOSTLARINI TANIYOR

Üstadım Hazretleri'nin damadı **Ömer Ağabeyim** anlatmıştı:

"Birgün Muhterem Pederim'le evimizin önünde bahçede idik. Bir köpek topallayarak yanımıza geldi. Ayağı kırılmıştı. Kırık ayağını, Muhterem Pederim'in yüzüne bakarak gösteriyordu. Pederim,

- Ömer! Ufak bir tahta parçası, bez, ip ve merhem getir, buyurdular.

Hemen koşup evden; tahta parçası, ip, bez ve merhem getirdim. Pederim mübarek elleri ile hayvanın ayağını yıkayıp, güzelce sardılar. Bahçede bir gölgelik yapıp, hayvanı oraya yerleştirdik. Efendimiz:

- Şu kadar gün dursun (gün sayısını unutmuşum), sonra ayağını çözün, buyurdular.

Her gün bakımına devam ediyorduk. Söylediği güne kadar baktık. Nihayet o gün geldi, hayvanın ayağını çözdük. Ayağı iyi olmuş yere basıyordu ve aksaması kalmamıştı. Nihayet bir gün hayvan kaybolmuş gitmişti.

Aradan bir zaman geçtikten sonra, yine Peder-i Âîmle bahçede idik, bir de baktık ki, hayvan yine bahçemize gelmiş, yanın-

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

da da ayağı kırılmış bir köpek daha getirmişti. O hayvan da kırık ayağını Üstadım'a gösteriyordu. Yine Üstadım onun da ayağını mübarek elleri ile sarmıştı. Yaptığımız o gölgelikte, onun da bakımını yaptık. Ayağı iyi olunca o da bırakıp gitmişti.

Görölüyor ki hayvanât bile Allah (cc) dostlarını tanıyor.

** ** **

Bu Yuvayı Terk Etmem

Üstadım, *İstanbul*'da *Alemdar Ağabey*'in ticarethanesinde muhasebe işlerine bakarken, dükkânın içerisinde bir yere kır güvercinleri yuva yapmıştı. Fakîr görmüşüm.

Alemdar Ağabey anlatıyor: "Bir gün o güvercinler yumurtlamış, yavru çıkarmış. Yavru olan, büyüyüp uçma zamanına geldikleri bir zaman idi. Birbiri ile ses çıkararak kavga ediyorlardı. Üstadımız Hazretleri (ks) bana dedi ki:

- Alemdar! Şu kuşları görüyorsun. Niye kavga ediyorlar biliyor musun?

- Hayır bilmiyorum Efendim, dedim.

- Anası yavrusuna diyor ki:

- "Yavrum! Ben sizi büyüttüm, artık yuvayı terk edin, kendinize bir yer bulup yuva yapın." Yavru da:

- "Hayır bu yuvayı terk etmem!" diyor ve birbiri ile kanatlarını vurarak kavga ediyorlar, diye söylemişti."

KADINLARDAN ÇOK SAKINIRDI

Üstadım Hazretleri (ks), kadınlardan çok sakınır, onlarla görüşmez, onları tek başına huzurlarına kabul etmezlerdi. Ancak kadının mahremeleri olan; kocası, oğlu, kardeşi, babası vasıtasıyla onlara ders verir, onlar vasıtasıyla, icâp ediyorsa derslerini değiştirirdi. şâyet kimsesiz, mahremi olmayan kadın olursa, Valide Sultan vasıtasıyla derslerine bakardı.

Fakir **Adana**'da asker iken **Konya**'ya izinli gelmiş idim. İzin-den dönerken keşfi açık, yaşlı bir **şerif Ablamız** vardı, **Altınekinli**'li. O benimle Üstadım'a hediye gönderdi. **Efendimiz**'e götürüp verdim.

- Efendim! Bu hediyeyi **Konya**'mızdan **şerif Abla** gönderdi, dedim.

- Zahmet etmişler; malum biz kadınlarla görüşmeyiz. Mânen görüşürüz, buyurdular. Evet rüya âleminde, müşâhade halinde, rühâniyet âleminde görüşmenin bir sakıncası yoktur dinimizde.

** ** **

Evlâdım! Rabbımız Gücenmesin

Bir gün Üstadım Hazretleri'ne sordum, o zaman yeni evlenmiştim:

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- Efendim! Âilemizi akrabalarımızdan kaçırdığımız zaman, akrabalar güceniyorlar, dedim. Üstadım, iki elini kaldırıp:

- Evlâdım! Rabbimiz gücenmesin. Beş tane amcam vardı; pederim validemi, amcamlarıma göstermemişti. Biz evlendik, biraderimiz bizim hanımımızı görmedi. Biraderimiz evlendi, biz onun ailesini görmedik, buyurdular.

** ** *

Sizdeki Hâli de, Sız Gizleyin

Konya'da Dokumacı Hacı Mehmet Efendi kardeşim anlatmıştı:

"Bir gün Üstadım Hazretleri, **Dişçi Hacı Mehmet Efendi**'ye bir mektup gönderir. İçine de tren-yol parası koyar. Mektupta selâmdan sonra;

- Mehmet Efendi! Tavukçu'nun Mehmet Efendi'yi bana gönder, der.

Hoca Efendi, **Tavukçu'nun Mehmet Efendi**'nin kim olduğunu bilmediği gibi, kime sordu ise öğrenemez. Eskilerden ve komşuları olan, **Halıcı Mehmet Efendi**'ye sorunca, o tarif eder.

- **Dokumacı Mehmet Efendi**, der. Hoca Efendi, **Dokumacı Mehmed Efendi**'yi çağırır.

- Yârenim, size **Tavukçular** mı derler.?

- Evet Efendim, eski baba, dede lâkabımız **Tavukçular**'dır.

- Al şu parayı, Üstadımız göndermiş seni istiyor. Selam ve hürmetlerimi söylersin, der.

Osman Karabulut

Ertesi gün trene binip **Adana**'ya vardım. Bir otelde yatıp sabahleyin **Devlethâne**'ye gittim. Korkuyordum. Efendim Hazretleri acaba beni niçin çağırıttı? Sebebini bilmiyordum.

Huzura kabul edildim. Mübarek gül yüzü parlıyordu. Tebesümle, buyurun **Mehmet Efendi**, dediler.

Karşılarna oturtup hâl ve hatırımı sorup, sonra da gönlümü açıcı sohbeğe başladılar. Dolaylı yollardan konuşarak asıl maksada girdiler. Ne için çağırttıklarını sohbetleri esnasında izah ettiler.

-Yavrum! O size gelen kadına selâm söyle hâlini gizlesin, kimseye söylemesin. Sizdeki hâli de, siz gizleyin, kimseye söylemeyin. Bu, Allah (cc)'ın bir lütfudur. Evet ihvanız, lâkin Şeriatımız mahremi olmayan kadınlarla, zarûret hâricinde görüşüp konuşmayı yasaklamıştır. Diğer mü'minler duyarlarsa dedikoduya sebep olur, yolumuza söz gelir. Onun için, zarûret olmadıkça görüşmeyin. Kadınlar ancak kadınlarla, erkekler de ancak erkeklerle oturup sohbet etsinler, deyip nezâketle incitmeden bizi îkaz ettiler.

Efendimiz'in bahsettiği kadın, komşumuz, çok hâlli, manevî âlemden istifâde etmiş bir kardeşimiz idi. Tesettürlü olarak, ara sıra bize gelir, bizim hanımla beraber yanımıza otururlar, ben de güzel ilâhiler söylerdim, hep beraber ağlaşırdık. Tabiidir ki kimse bu hâli bilmiyordu.

Mübarek Üstadım Hazretleri, Cenab-ı Hakk (cc)'ın bildirmesi ile bu hâlimize muttali olmuş, ileride doğacak söz ve fitneye meydan vermemek için ve Rabbimizin emirlerine ne kadar sık sarıldığını, bu yolun Şeriat yolu olduğunu göstermek için, kimseye bildirmeden bizi îkaz için çağırmıştı."

Üstadım, Mübarek Ellerine Niçin Eldiven Giydi?

Kadınların Râbıta'sına vesîle olmak için, biz şöyle çıkalım, onlar görsünler, derdi. Asla yanlarına yaklaşmaz, geriden gözükürlerdi. Bir tarih; Ramazan-ı Şerif'in on beşinden sonra hem Üstadım'ı, hem de **Peygamber Efendimiz** (sav)'in **Hırka-i Şerif**'ini ziyaret etmek üzere **İstanbul**'a gitmiştim.

Üstadım Hazretleri'ni ziyaret ettikten sonra; Üstadım Hazretleri, **Alemdar Ağabey**, **Demirci Vahdeddin Ağabey** ile birlikte **Hırka-i Şerif**'i ziyarete gittik. Üstadım arabadan inince, mübarek ellerine eldiven giydi. Taaccüple, "Acaba Üstadım mübarek ellerine niçin eldiven giydi?" şeklinde düşünürken; baktım ki **Hırka-i Şerif**'in olduğu yer kadın erkek karışık bir âlem. Öyle kalabalık ki; iğne atsan yere düşmüyor. Çoğunluğunu da kadınlar teşkil ediyordu. Kadınlara dokunmamak için eldiven giydiğini, o zaman anladım.

Birerli kol olduk, en önde **Vahdeddin Ağabey**, onun arkasında **Alemdar Ağabey**, onun arkasında Mübarek Üstadım, eldivenli ellerini **Alemdar Ağabey**'in omuzlarına koyarak, Üstadımın takibinde fakir yürüyerek, **Hırka-i Şerif**'in önünden geçip göz ziyareti yaptık.

Oradan çıkınca da; **Merkez Efendi**, **Sümbül Efendi**, **Fatih Hazretleri**'ni, oradaki kabristanda Üstadım'ın dayısının kabrini, başka bir mezarlıkta hemşiresini, **Eyyüp Sultan Hazretleri**'ni ziyaret ederek yerlerimize döndük.

TAHARET VE ABDESTE İTİNA EDERLERDİ

Muhterem Üstadım Hazretleri, gerek hazerde, gerekse seferde dâima abdestli olurlar, evlâtlarının da abdestli bulunmalarını arzu ederlerdi.

Nasihatlarında da taharet ve abdeste itinâ edilmesini, gecede ve gündüzde dâima abdestli bulunmasını, aşağıdaki hadîsi şerifler gereğince tavsiye buyururlardı.

Rasûl-ü Ekrem Efendimiz (sav) bir Hadîsi Şerif'lerinde, "**Sizden bir kimse, dâima abdestli bulunmak niyetiyle abdest alırsa, abdesti bozulmadıkça, aynen namazda bulunmuş gibi ecre nail olur.**" (Münâvî, Kenzû'l-İrfan, sh. 12) buyurmuşlardır.

Diğer bir Hadîs-i Şerif'te, "**Biliniz ki amellerinizin en hayırlısı namazdır. (Gerçek) mü'min olandan başkası abdeste devam etmez. (Yâni; Hakîkî mü'min olan dâima abdestli bulunur. İyi abdest alır.**" (Münâvî, Kenzû'l-İrfan, sh. 12) buyurmuşlardır.

Yine bir Hadîs-i Şerif'lerinde, "Muhakkak ümmetim kıyamet gününde, abdest nurlarından yüzleri, el ve ayakları parlak olduğu halde çağırılırlar. Yüzünün parlaklığını uzatmak isteyen kimse, elinden geldiği kadar abdest alsın!" (Müslim) buyurmuşlardır.

*** **

İncitmeden, Gönlüne Dokunmadan İkâz Et

*İstanbul Erenköy'*deki, **Fatihli Hacı Hüseyin Ağabey** anlatmıştı:

"Bir gün Üstâdım beni çağırttı, gittim. Fakir'e buyurdular ki:

- Hüseyin Efendi! Felân ihvana git (ismini söyledi), incitmeden, gönlüne dokunmadan onu ikâz et; tahareti olmuyor, tahâretine dikkat etsin.

Tabii ki gittim; nezâketle kendisini ikâz ettim. Son derece memnûn oldular, teşekkür edip dua ettiler. Görülüyor ki; Allah (cc) dostları, Allah (cc)'in izni, bildirmesi ile evlâtlarının her hâline vakif olmaktadır.

*** **

Bir Abdestle İki Vakit Namaz Kılmazlardı

Üstâdım **Konya'**ya teşriflerinde, bir sohbetlerinde bulunmuşum:

Çeşitli mevzulara âit konuşmalarından sonra, taharet ve abdest mevzuuna geçtiler. Taharet ve abdest üzerinde îtinâ edilmesini söylerken bir bardak su istediler. Gelen suyu bir kaba boşaltıp, susuz bardağı bir kâğıt üzerine, ağız aşağı kapattılar. Tekrar aynı

bardağı kaldırıp, kâğıdın kuru bir yerine yine kapattılar. Tekrar kaldırıp, kâğıdın başka bir yerine kapattılar. Bardağı her kaldırdıkça, kâğıt üzerinde bardağın ağzına göre su sızıntısı görülüyordu. Birincisinde biraz fazla, ikincisinde biraz daha hafif, üçüncüsünde ise daha hafif su yaşlığı görünüyordu. Bu kâğıdı göstererek, buyurdular ki:

- İşte abdest bozulduğu ve taharet yapıldığı zaman hemen alınmamalı. Biraz gezinmeli, hafif öksürmeli veya biraz bekleyip yoklamalı, kalb mutmain olunca abdest almalıdır. Eğer öyle itinâ edilmez, taharettten sonra hemen abdest alınırsa, namazda vücûdun hareketi ile sızıntı gelir, hafif de olsa o yaşlık abdesti bozar. Tenimize veya iç çamaşırımza bulaşır ve insan farkına varmadan abdestsiz namaz kılar. Abdestsiz kılınan namaz ise, kişiyi Allah (cc)'a yaklaştıracığı yerde, O (cc)'ndan uzaklaştırır. Bir Hadîs-i Şerif'te:

- **"Bir kimsenin kıldığı namaz, kendisini menhiyyattan (günah ve yasaklardan) men etmezse, o kimse için (bu namaz), Cenab-ı Allah (cc)'in rahmetinden uzaklaşmaktan başka bir fâide vermez."** (Câmiussağîr, Kenzül irfan. S. 31) buyurmuşlardır.

Abdestsiz namaz kılmak aynı zamanda kasvetli kalb ve kabz hâline sebeptir. Kabz hâli, mü'minin, yaptığı ibâdetten ve tâattten, zikirten, fikirden zevk ve neş'e alamamasıdır. Onun için, taharet ve abdeste çok itinâ etmeli ve titizlikle üzerinde durmalı, buyurdular.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Üstadım Hazretleri, her dâim abdestli buldukları halde, her namaz vaktinde yeniden abdest alır, bir abdestle iki vakit namaz kılmazlardı.

** ** **

Biz Her Vaktin Abdestini Tâze Alırız

Mustafa isminde bir kardeşim anlatmıştı:

"Birgün **Adana**'ya Üstadımız Hazretleri'ni ziyarete trenle gidiyorduk. Trenle gidirken öğle namazı oldu. Arkadaşım bana:

- Haydi Mustafa Efendi! Abdestini al da, namazı kılalım, dedi.

Abdesti aldım, öğle namazını kıldık. İkinci olunca yine arkadaşım:

- Haydi abdest al namaz kılalım, dedi. Ben,

- Abdestim var, dedim.

İkinci namazını kıldık. Akşam oldu, yine arkadaşım:

- Haydi abdest al, namaz kılalım, dedi. Ve ben yine:

- Abdestim var, dedim.

Akşam namazını da kıldık. Böylece bir abdestle üç vakit namaz kılmış oldum. Gece **Adana**'ya vardık, bir otelde kaldık. Ertesi gün Hazret'in huzuruna, birer birer kabul edildik. Lüzum eden konuşmayı yaptıktan sonra, fakîre buyurdular ki:

Hacı Mehmed Efendi'nin kardeşi, **Ali Efendi**'yi tanır mısınız?

Osman Karabulut

- Evet Efendim, tanırım, dedim.

- Öyle ise Ali Efendi'ye söylersiniz, eğer çeyrek saate kadar gelebilirse görüşürüz. Şayet çeyrek saate kadar gelemezlerse görüşemeyiz. Zîrâ, biz her vaktin abdestini taze alınız, buyurdular.

Mübarek Üstadım, bu nazik sözleri ile benim bir abdestle iki, üç vakit namaz kıldığımı bi-iznillâh keşf edip, bundan razı olmamışlar, nezâketle beni ikâz etmişlerdi."

YOLCULUKLARI

Üstadım Hazretleri'nin yolculukları, pek huzurlu ve nizam içerisinde olurdu. Bilhassa gidiş ve dönüş günlerini pazarfesi, perşembe günlerine tesadüf ettirirler, mecburiyet olmadıkça gece yolculuğuna çıkmazlardı.

Yolculuk esnasında lâzım olacak en lüzumlu olan; iğne, iplik, çakı, kibrit, sabun, çatal iğne, ayna, tarak, makas, kalem, kâğıt gibi şeyleri çantasında bulundururlardı.

Namaz için seccade, giyim eşyaları, derli toplu kar gibi beyaz bohçalar içerisine yerleştirilirdi.

Yolculuğa, karar verilen saatte çıkar, karar verilen gün ve saatte dönülürdü. Her işlerinde yol arkadaşları ile istişare eder, yolculuk esnasında zuhur eden güçlükleri hoş karşılar, en ufak bir üzüntü ve sabırsızlık göstermezlerdi.

Yolculuğa çıkmazdan önce kahvaltı yapılırdı. **Konyamız**'a teşriflerinde, **İstanbul**'a dönecekleri sabah, beraberce kahvaltı yapmak üzere sofraya oturmuştuk. Buyurdular ki:

- "Sefere çıkacak kimsenin, biraz fazla yemesi sünnettir."

Üstadım Hazretleri sefere çıkmazdan evvel, sefer duasını ve **Ayete'l-Kürsî**'yi mutlaka okurlardı. Ayrıca vâsitaya binince de yetmiş bir **Ayete'l-Kürsî**'yi kendileri okudukları gibi, okunmasını da herkese tavsiye ederlerdi.

** ** *

Mürîd, İrâdesini Üstadına Teslim Eden, Demektir

Muhterem **Musa Topbaş Hazretleri** anlatmıştı:

"Muhterem Üstâd Hazretleri sefere çıkacakları zaman yemek, içmek ve emsâli şeylere hiç karışmazdı. Öyle şeyleri dâima biz düşünürdük. Bir Hac yolculuğuna çıkılacağında, kara yolu ile **Şam**'a kadar gidip, oradan uçağa binmek üzere hazırlıklar yapılıyordu. Üstadım Hazretleri, âdetleri hilâfına buyurmuşlardı ki:

- Çay, ekmek, helva, peynir gibi yiyecek birşeyler alın! **Şam**'da lâzım olur.

İşin hikmetini bilmeyen bizler, konuyu istişâre ettik. İstişâre sonunda, bahsedilen bu gıda maddelerinin, **Şam**'da daha iyilerinin bulunduğu ve oradan temin edilmesinin daha uygun olacağı, kararna varıldı. Bu yersiz istişâre ve varılan sonuç hatalı idi. Çünkü kendi irâdemizi kullanıp emre muhalefet etmiştik.

Nihayet hareket edip, uzun bir yolculuktan sonra **Şâm-ı Şerif**'e gelinmişti. Vakit oldukça ilerlemişti. **Yermük Oteli**'ne inip yerleştik. Sabah namazına, en yakın **Sancaktar Camii**'ne gitmiştik.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Namazdan sonra bir de ne görelim? İhtilâl olmuş, sokağa çıkma yasağı konmuş. Hemen otele döndük, üç gün dışarı çıkmadık. Bütün dükkânlar bilâ istisna kapalı kaldı. Hülâsa, hayâl edilen **Şam**'ın; çay, ekmek, peynir ve helvasından mahrum kalınmıştı. Valizlerdeki çörek ve bisküvi kırıntıları ile idare edildi.

Muhammedîyyü'l-meşrep olan Mübarek Sultan, en ufak bir işaretle olsun arkadaşlarını mahcup etmedi. Ama bizler utancı-mızdan âdefta yerin dibine geçmiş ve mahcup olmuştuk."

Müfîd, irâdesini üstadına teslim eden, demektir.

CÖMERTLİKLERİ

Üstadım Hazretleri gâyet cömert idiler. Sehâvetleri lisâna gelmez, kalem ile tarif edilmezdi. **Adana**'da buldukları zaman babaları **Müctebâ Efendi**, **Adana**'nın eşrafından, çiftlik sahibi, çok zengin idiler. Böyle iken Üstâd Hazretleri baba malına el sürmemişler, babalannın vefatından sonra şer-î hakları olan mîras hisselerini kardeşlerine hediye edip mirastan pay almamışlar, yalnız bir dâirenin yarısı hisselerini kabul etmişlerdir. Alın teri ile kazancını temin için, bir kereste mağazasının muhasebe işlerini yapmışlardı.

*** **

Siz Çalışmayı Bırakıp İhvanlarla Meşgul Olun

Üstadımın kardeşi **Ferit Ağabey** anlatmıştı:

Adana'nın çok zengin fabrikatörleri bir gün,

Arifler Sultânı Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

- "Efendim! Siz çalışmayı bırakıp ihvanlarla meşgul olun. Bizler bütün ihtiyaçlarınızı temin edelim." diye rica ettiklerinde,

O, elleri ile alnını göstererek:

- Alın teri ile kazanmanın daha iyi olacağını, söylemiş, ricalarını kabul etmemişlerdir.

Bir taraftan maaşlarıyla ev ihtiyaçlarını temin ederken, bir taraftan da fakirleri gözetirlerdi.

** ** *

Zarf İçindeki Maaşlarını Fakire Vermişlerdi

Bir gün muhasebeciliğini yaptığı müessese sahibi, aylık maaşlarını bir zarf içinde kendilerine takdim etmişlerdi. Tam bu sırada bir fakir gelip;

- Allah (cc) ızası için bir sadaka, deyince,

Üstadım Hazretleri, aldıkları zarf içindeki maaşlarını fakire vermişlerdi. Bu hâli gören mağaza sahibi hayretler içinde kalmıştı.

Gerek Hac yolculuklarında **Mekke-i Mükerreme** ve **Medine-î Münevvere**'de, gerekse memleketinde iken, bir fakir kendilerinden aynı gün içinde üç beş defâ yardım istediklerinde, kat'iyyen geri çevirmezler, tebessümle her defasında verirlerdi.

Bir Hac mevsiminde **Kâbe**'nin karşısında Üstadım önde, bizler arkasında oturuyorduk. Birkaç tane Arap çocuğu gelip, boyunlarını büküp, küçücük ellerini açarak sadaka istediler. Üstadım onla-

Osman Karabulut

ra, birer Riyal verdi. Çocuklar sevinerek gittiler, yarım saat bir saat arayla yine geldiler. Üstadım yine verdi.

Bu çocuklar, günde üç beş defa bu şekilde davranarak, hiçbir defasında elleri boş dönmeyerek Üstadım'ın yanına gelir oldular. Bâzı zamanlar Üstadım'ın arkasında oturan ağabeyler, elleri ile işaret ederek çocukları uzaklaştırırdı. Çocuklar ağabeylerin işaretinden çekinerek Üstadım'ın yanına gelemezler, üç dört saf ileride karşısında durup beklerler, Üstadım çocukları görünce elleri ile çağırırdı. Hemen yavrular ceylân gibi sekerek gelirler, Riyallerini alarak, sekerek giderlerdi. Bu hal **Arafat**'a çıkıncaya kadar devam etti. Ayrıca diğer fakirlere, sebilcilere (su dağıtanlara) fazlasıyla yardım ederlerdi.

** ** *

Efendim! O Kapiya Gelen Sâildir

Bir gün **Mina**'da çadırdaki oturuyorduk. Üstadım'la beraber zengin ağabeyler de vardı. Çadırın kapısına bir fakir geldi.

- Şey'en lillâh, dedi.

Üstadım çıkarıp beş Riyal verdi. Kurnaz sâil çadırın arka tarafına geçerek, çadırın açık olan yerinden elini uzatıp;

- Şey'en lillâh, dedi.

Üstadım yine beş Riyal verdi. Ağabeyler:

- Efendim! O kapiya gelen sâildir, dediler. Üstadım onlara;

Arifler Sultânî Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

- Mevlâmız bize verme lütfunu bahşetmiş, vereceğiz, buyurdular.

Mina'da köprüler yapılmazdan evvel, Küçük Şeytan'dan (Cemre-i Ūlâ) Büyük Şeytan'a (Cemre-i Akabe'ye) kadar fakirler, çocuklar dizilirler, Arapça kasideler söylerlerdi. Ūstadım onlara, birer birer Riyallerini verir, o bitince beşer riyal vererek hepsini de sevindirirlerdi ve bu hâl üç dört gün devam ederdi.

Medîne-i Münevvere'ye gelince yine vermelerine devam ederlerdi. Kendisine el açanların ellerini boş çevirmezlerdi. Verirken de elini cebine sokar, eline ne gelirse, bakmadan ve saymadan verirlerdi.

Gerek **Adana**'da gerekse de **İstanbul**'da iken kendilerine hediye edilen kıymetli; halı, seccade, elbiselik kumaş, kalem, tesbih ve emsalî, en nadide paha biçilmez eşyaları günü gününe ehlini bulup vermek en büyük zevklerinden, güzel ahlâklarının âsârından idi. Ayrıca kendisine hediye getirenlere de hediyeler verir, onları karşılıksız bırakmazdı. "**Hediyeleşin, muhabbete vesiledir.**" Hadîs-i Şerîf'inin gereğini yaparlardı.

** ** *

Kardeşim! Bu Para Çok Yâ Hû

H. Ali Koçak kardeşim anlatmıştı;

"Bir Hac dönüşü, Ūstadım'la birlikte **Şam**'da kalmıştık. Niyetimiz oraya yerleşmekti. Lâkin dokuz ay kaldıktan sonra, hikmetini bilmiyorum, tekrar **İstanbul**'a dönüleceğini Ūstadım bize haber verdi. Ben de, **Şam**'dan tekrar **Medîne-î Münevvere**'ye dönecek-

Osman Karabulut

tim. Dokuz ay evvel Mübarek Üstadım'a lâzım olur düşüncesiyle, harcamaları için iki tomar döviz (Mark-Dolar) biriktirip vermiştim. O parayı harcamamışlar, dokuz ay sonra çıkarıp bana geri verdiler.

- Bu parayı al, **Medîne-î Münevvere**'deki sebilci (su dağıtıcısı) falan kimseye ver, demişti. Emri gereğince emâneti sahibine verdiğim zaman, sebilci hayretler içinde şaşırıp kaldı ve sevinerek:

- Kardeşim! Bu çok para yâ hu, dediler ve Üstadıma duâ ettiler."

** ** *

Mâdem ki İstiyor Vermek Lâzım

Üstadım Hazretleri bir yolculuklarında iken, bir kişi önlerine geçip, sigara parası istemişti. Bazı yol arkadaşlarının muhalefetlerine rağmen Mübarek Üstadımız,

- Madem ki istiyor vermek lâzım, demişler, istiyenin dileğini yerine getirmişler, buna memnun olan fakir, niyetini değiştirip,

- Şimdi gidip bununla ekmek alacağım, diyerek, sevinçle oradan uzaklaşmıştı.

** ** *

Demek ki Masrafı Ziyâde

Yine bir gün; her dâim yardımda buldukları bir fakirin, aldığı paralarla lüks lokantalarda pahalı yemekler yediğini söyleyenlere, Üstadım cevaben:

- Demek ki masrafı ziyâde, leziz yemekler yemeğe alışmış. Az vermek olmaz, verdiğimizizi çoğaltmalıyız, diyerek verilen miktar ziyâdeleştirmişlerdir.

** ** **

Sevinç Gözyaşlarımı Tutamamıştım

Kardeşim **Ahmet Efendi** anlatmıştı;

"Tahminen, yimi-yimi beş sene kadar evvel Ramazan Bayram'ı yaklaşıyordu. Elim çok dar, çocuklar bayramlık istiyorlardı. Hanım,

- Yâ hu! Bu kadar ahbabın var, ödünç biraz para iste de şu çocukları sevindirelim, dedi.

Ben bir kimseden para istemeye sıkılıyor, haya ediyordum. Arefe günü bir kardeşim elime bir zarf verdi. Mektubu açıp baktım ki, Mübarek Üstadım'dan! Mektubun içerisine para koymuş, selâmdan-sonra;

- "Evlâdım Ahmed! Bu para ile çocuklara bayramlık alırsın."

diye mektuba da yazmış. Sevinç gözyaşlarımı tutamamıştım."

** ** **

Böyle Daraldığında Bize Haber Ver

Afyon Sandıklı Cami İmamı kardeşim anlatmıştı:

"Bir gün paraya çok daraldım. Yüz elli liraya ihtiyâcım vardı. Paranın kıymetli zamanı, kimseden bulamadım. Ne yapayım yâ Rabbî, diye düşünüyordum.

İstanbul'dan Mahmûd Sami Hazretleri (ks), *Sandıklı'yı* teşrif etmişler. Arkadaşları ile öğle namazına benim câmiye geldiler. Namazı kıldıktan sonra, mübarek ellerini öpüp:

- Hoş geldiniz Efendim, dedim.

Hâl ve hatırmı sorduktan sonra, cebime bir zarf soktular:

- Eyvah! Herhalde bir hatâmı gördüler, beni utandırmamak için bir kâğıda yazdılar diye, aklımdan geçiyordu. Onlar gidince hemen zarfı açtım ki, içine yüz elli lira koymuşlar. Oturdum:

- "Vay Sultânım vay! Vay efendim vay!" diyerek gözyaşı döktüm.

İkinci namazı yine geldiler. Namazdan sonra, yine ellerini öptüm. Yavaşça:

- **"Böyle daraldığında bize haber ver."** buyurdular.

VERDİĞİ SÖZE SÂDIK İDİ

Muhterem Üstadım Hazretleri'nin her hatt u hareketleri ölçülü, nizamlı, yerli yerinde olduğu gibi ahbine ve verdiği söze de çok sâdik idi. Kendileri öyle oldukları gibi evlâtlarının da öyle olmasını arzu ederler ve *Rasûl-ü Ekrem Efendimiz* (sav)'i örnek gösterirdi.

Ebu Hâmsa'nın oğlu Abdullah anlatır:

"Rasûlullah (sav) daha peygamber olmadan evvel O (sav)'nunla alışveriş yaptım, O (sav)'nun bende bir miktar alacağı kalmıştı. Rasûlullah (sav)'a:

- "Buraya senin alacağını getirip teslim edeceğim." diye söz verdim.

Lâkin o gün unuttum, ertesi gün de unuttum. Üçüncü gün geldim, O (sav)'nu orada bekler gördüm. Şöyle buyurdular:

- "Ey genç! Sen Bana zahmet verdin. Ben üç günden beri burada seni beklemekteyim." (Ebû Dâvud)

Osman Karabulut

İşte Mübarek Üstadım, Muhammedîyyü'l-meşrep oldukları için, ahidlerine ve verdiği söze çok sâdık olup verilen söze çok itinâ ederlerdi.

** ** **

Saatinize Bakın, Şu Saatte Gelin

Yahyalılı Hacı Hasan Efendi (ks) anlatmıştı:

"Bir gün Üstadımı ziyarete gitmiştim.

- Şu saatte gelirsiniz, buyurdular.

Üstadımın verdiği saatten üç dakika evvel varıp **Devlethâne**'nin ziline bastım. Kapıya çıktılar, selâmdan sonra:

- "Saatinize bakın, şu saatte gelin, demiştik. Siz üç dakika erken geldiniz, halbuki bizim ona göre işlerimiz var." buyurdular.

** ** **

Beş Dakika Evvel Gelseniz de Olur

Bir gün Üstadım'ı ziyarete varmıştım, fâkîr'e buyurdular ki:

- "**Hoca Paşa Camii** yanında **Aydın Oteli** var, oraya bir zahmet gidin. Otelin felân numaralı odasında **Adanalı** bir hasta var. Biz onu ziyarete varacaktık, lâkin bu saatte çok acele bir işimiz çıktı varamıyacağız. Kendilerine sorun, başka hangi saatte isterse varacağımızı söyleyin. Yanında ailesi var, içeri girmezsiniz." buyurdular.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Hemen gittim, durumu kendilerine anlattım.

- Pekiyi, hangi saatte gelirlerse bekliyoruz, dediler.

Gelip Üstadım'a haber verdim, Fakir'e tekrar buyurdular ki:

- "Yanm şu saatte vapur var, şu saatte tren var, felân ihvanı al, **Erenköy**'e felân ihvanın evine gelin. Beş dakika evvel, beş dakika sonra mevzu bahis değil." buyurdular.

Yani beş dakika evvel gelseniz de olur, beş dakika geç gelseniz de olur, demek istediler. Dedikleri saatte gittik elhamdülillah.

** ** **

İşte Ahde Vefâ

Bakırcı Hacı Mehmet Efendi kardeşim anlatmıştı:

"İki arkadaş Üstadımız'ı ziyaret için dükkâna varmıştık; dükkân sahibi geldiğimizi haber verdi. Üstadımız:

- Vaktin geç olduğunu ve mühim işlerinin bulunduğunu beyanla,

- Yanm şu saatte gelsinler, buyurmuşlar.

Ertesi gün verdikleri saatte ben geldim, lâkin arkadaşım başka ofelde olduğu için gelemedi. Üstadım söyledikleri saatte teşrif ettiler. Hemen ben yanlarına çıkıp görüştüm. Bizim arkadaş gelmeyince, dükkân sahibi telâşla yukarı çıkıp durumu Üstadım'a bildirdiler. Mübarek Sultan:

Osman Karabulut

- Biz görüşmek için bu saatte söz verdik ve geldik. Onların da gelmesi lâzım, madem ki görüşmek üzere söz verdiler, buyurmuş.

Hemen dükkân sahibi aşağı indi, o anda da bir telefon geldi ve Üstadımız'ın kız kardeşlerinin vefatını haber verdi. Kendileri bu durumdan haberdar oldukları halde, görüşmek üzere söz verdikleri için gelmişler. Hemen acele acele **Erenköy**'e döndüler."

İşte ahde vefâ...

HİCRETLERİ

Muhterem Üstadım **Şeyh Mahmud Sami Hazretleri** (ks) **Adana**'da buldukları sırada, bir taraftan irşad vazifesini yaparken, bir taraftan da muhtelif camilerde halka vaaz ve nâsihatlar ederdî. Nasihatlerine başlamadan evvel **Adana** halkı mânevî âlemde ölmüş ceset gibi sessiz... Camiler ibâdet ânında bomboş, herkes behîmî bir vaziyette; maddîleşmiş, keyfînde, zevkînde, Âhîret'le alâkasını tamamen kesmiş. Böylece; günler, aylar, yıllar geçiyordu.

O karanlık devrelerde, Muhterem Üstadım ehl-i zulmet, ehl-i gaflet tarafından takip edilir, o ise gizli gizli sohbetlerine devam ederlerdi.

Sene 1950-1951... **Adana** ufkundan bir güneş doğmaya, halkın üzerine çöken kâbus, yavaş yavaş sıyrılmaya başlamış, ölü ruhlar dirilmeye, uykuda olanlar ise daldığı derin uykudan uyanmaya başlamışlardı.

Muhterem Üstadım, artık zamanı gelmiş ki; aleniyete vurup, kendisini fedâ edercesine ortaya çıkmış, gizli olan irşad ve soh-

Osman Karabulut

betlerini alenî yapmaya, muhtelif camilerde vaaz ve nasihatlerde bulunmaya başlamışlardı. Arıların, sineklerin tatlıya koştukları gibi bir anda cemaatten mahrum camiler insanlarla dolup taşmaya başlamıştı. Vaaz ve nasihatlarının tesiri ile de, mâneviyâta susuz gönüller sulanarak susuzluğunu giderip, o Sultân'a âşık olmuşlardı.

Günler aylar böylece geçerken bir taraftan âşıklar, sâdıklar çoğalırken, bir taraftan da kalbi kara, mânevî âlemden nasipsiz şeytan sıfatlı kimseler de, Hazret'i çekemiyerek ifsadlarına gizli gizli devam etmişler, lâzım gelen mercilere başvurmaya başlamışlardı. İşte bu hâli sezen Mübarek Üstadım:

- Memleketimi terk eder, kimsenin incinmesini, zarar görmesini istemem, diyerek 1951'de her şeyini bırakarak, âile efradı ile birlikte ***İstanbul***'a hicret etmişlerdir. Evvelâ Beyazıt Lâleli'ye, daha sonra da ***Erenköy***'e yerleşmişlerdir.

İki sene ***İstanbul***'da kaldıktan sonra 1953'te Hac'ca gittiler ve dönüşlerinde ***Şam-ı Şerif***'e uğrayıp dokuz ay burada kaldılar. Bu kalışları da, daimî kalmak niyeti ile idi. Lâkin ihvanın gözyaşları O'nun tekrar ***İstanbul***'a dönmesine sebep oldu.

- ***İstanbul***'a tekrar döndük, gönlümüz ***Medîne-i Münevver***'de. Âhir ömrümüzde oraya hicret etmeyi arzu ediyoruz, buyurarak, aşk-ı Rasûl ile yandığını izhâr ettiler.

*** ** *

Gönlümüz Medine-i Münevver'e de

Eyyub Sultan Camii emekli müezzini, terzi ağabeyim anlatmıştı:

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

İleri gelen bâzı ihvanlar, **Eyyub Sultan** kabristanından bir yer satın aldıklarını ve Efendimiz Hazretleri'ne de oradan bir yer ayıracaklarını, kendilerine arz ettiklerinde, Sultânımız,

- Bizim reyimizi sorarsanız, gönlümüz **Medîne-i Münevvere**'de **Cennetü'l-Bâkî**'yi arzu ediyor, diyerek, Rasûlullâh {sav}'ın aşkının gönlünde yandığını bir kere daha izhâr ettiler.

*** **

Medîne-İ Münevvere'ye Hicret Görüldü

Üstad Hacı **Musa Topbaş Hazretleri** anlatmıştı:

"Sene 1976... Sonbahar idi. Muhterem Üstadımız Hazretleri'ni ziyaret etmek üzere **Devlethâne**'lerine gitmiştim. Güler yüzleri ile huzurlarına kabul buyurmuşlardı. Hiçbir ziyaretçi de yoktu. Bize bâzı nasihatlarını ederlerken, kapalı olan odanın kapısına bakarak (kapıya bakmak mahrem işareti idi):

- **Medîne-i Münevvere**'ye hicret görüldü, bir daha dönmemek şartıyla. Aramızda kalsın, kimse duymasın, buyurdular.

Altı ay sonra Validemiz'e ve ev halkına durumu bildirmişler. Yol hazırlığı için lüzum eden şeylerin yapılmasına başlamışlardı. Bir kaç sene böyle geçmiş, nihayet 1978-1979 senesi hicret günü gelmişti. Âile efradı ile birlikte **Medîne-i Münevvere**, **Belde-i Tayyibe**'ye hareket ederek, oraya vâsil olmuşlardı.

*** **

Sakin Terk-i Edepten

Bir müddet istirahat ettikten sonra, azar azar ziyaretçi kabul ederek, sohbetlerine başlamışlardı.

Sohbetlerinde; "Bu mukaddes **Belde-i Tayyibe**'de gayet edepli, tâzimekâr olmanın îcab ettiğiine işaretle meşhur şâir, **Urfalı Nâbî Hazretleri**'nin:

**"Sakin terk-i edepten
Kûy-i Mahbûb-i Hûda'dır bu."**

şirini sonuna kadar, irticalen okurlardı.

Üstadımın ara sıra görüştüğü, **Medîne-i Münevvere**'de ikâmet eden, büyük veâilerden Hindistanlı meşhur, **Mevlâna Ziyâeddîn Hazretleri** de ziyaretçilerine,

"Aman bu mübarek beldede dikkatli olunuz! Yolunuz yalnız; iş yeriniz, Mescid-i Nebevî ve hâneniz olsun. Bu mübarek yerin halkına fazla tecessüs etmeyiniz. Olur ki, birinin hatalı hareketini görürsünüz, gönlünüz değişir, bu da sizin için zarar olur." buyurmuşlardı.

Seneler böylece biri birini takip etti...

İLK ZİYARET

1 947 Senesi... Üstadım **Mahmud Sami Hazretleri Adana**'da iken, kendilerini trene binip, tek başıma ziyarete gittim. Henüz on sekiz yaşlarımda idim. Trende giderken kendilerine,

- "Ey Sultânım, Pîrim, Efendim! Memleketine misafir geliyorum, garibim." diyerek manevî telefon çektim.

Gece yansı **Adana**'ya varıp, bir kaç kişi ile beraber bir arabaya bindim. Onlarla beraber küçük saatin yanında bir otelde kaldım. Sabah namazını otelde kılıp dışarıya çıktığım zaman, henüz güneş doğmamıştı. Bir caddede gidiyordum; caddede kimseler yoktu. Baş aşağı giderken taş köprüye yaklaştım. Baktım ki köprünün başında orta boylu, kır sakallı bir kimse duruyor. Onun yanına varıp,

- Amca bu nehrin ismi ne, diye sordum. O da:

- **Seyhan Nehri**. Şöyle taşar, böyle coşar, dedikten sonra:

Osman Karabulut

- Sen **Konyalı** mısın, dedi.
- Evet, dedim.
- Adın ne?
- Osman, dedim.
- Filân filân hafızları tanıyormusun, dedi.
- Tanıyorum, dedim.
- Trende bir de **Karamanlı** varmış, onu görmedin mi, dedi.
- Hayır kara sakallı bir kişi vardı ama bilmiyorum, dedim. Bende bir heyecan başladı.
- Afedersiniz efendim, isminiz nedir, diye sordum, yavaşça:
- **Yonüs**, dedi.
- Elhamdülillâah, demişim.

Efendimin hizmet edeni, **Yonüs Baba** diye duyardık. Meğerse Üstadım, benim köprü'nün başına geleceğimi, **Konyalı** olduğumu, hafız olduğumu, adımın Osman olduğunu **Yonüs Baba**'ya haber vermiş ve,

- Al gel, buyurmuşlar.

Yonüs Baba benim elimden tuttu. Ağır ağır bir mahallenin içine girip gidiyorduk. Bir çeşmenin başına varınca,

- Sen burada dur, ben şu eve girip çıkayım, dedi.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Güneş yeni doğmuştu, biraz sonra kapıyı açıp beni çağırırdı. O zaman anladım ki; **Devlethâne** burası. İçeri girdiğim zaman Üstadım merdiven başına durmuş,

- Buyurun, dedi.

Sesi duyup, Kendisini gördüğüm zaman dizimin bağı çözül-
dü, merdivenlerden zor çıktım. Selâm verip mübarek ellerini öp-
tüm. Lüzüm eden konuşmayı yaptıktan sonra, üç gün kalmama
müsâde ettiler. Akşamları her gün sohbete gidiyorduk. Dördüncü
gün **Konya**'ya geri dönecektim, **Hacı Cumâli Amca**'nın dükkânı-
na vardım,

- Biraz önce gelseydin, Efendi Hazretleri burada idi, deyince;

- Eyvah, dedim. **Hacı Cumâli Amca** bana:

- Sen eyvah deme, şuradan git, bulursun, dedi. Ben de dük-
kândan çıktım. Mübarek Üstadım'ın o zaman bir kereste dükka-
nının muhasebe işlerine baktığını duyardım. **Cumâli Ağabey**'e
sormamışım, ne tarafa gideyim, diye.

Kereste dükkânı, **Adana**'nın hangi cihetinde. Doğusunda mı,
batısında mı, kuzeyinde mi, güneyinde mi bilmiyordum. Rastgele
bir yola düşmüş gidiyordum.

Onu bulmaya... Hem gidiyor, hem de Rabbıma niyaz edi-
yordum;

"Yâ Rabbî! Üstadımı bir daha göreyim, lütfet."

"Ey Sultânım! Ne olur, gül cemâlini bir daha göreyim." diye,
Üstadım'a mânevî telefon çekiyordum.

Kendimi, onu görme sevdasına kaptırılmış, nereye gittiğimi
nasıl gittiğimi bilmiyordum: Sağa sola bakmıyordum, hep yalvarı-

Osman Karabulut

yordum. Nihayet yol çıkmaza girdi, **Seyhan Nehri'** nin kenarındaki bahçelere gelmişim; geri dönmek îcâp etti. Sağ tarafıma baktığım zaman kerestecileri gördüm ve sevindim. Caddenin ortasında sağa sola, dükkânlara bakarak, yavaş yavaş gidiyordum. **Halk Partisi'** nin tuğyan ettiği zaman idi, çekinerek gidiyordum.

Birden bir elin ciğerlerime uzandığını, ciğerlerimi koparıncasına çektiğini gördüm. Karşıya baktığım zaman; uzaktan heybetli bir şekilde Üstadım geliyordu, durakladım. Bana doğru geldi, yanibaşımdan geçerken, yavaşça elini kaldırarak:

- Esselâmü aleyküm, dedi.

Selâmını aldım, ileri gitti, bir kimse ile bir iki dakika konuşup tekrar geri döndü, yine yanibaşımdan geçerken eliyle:

- Esselâmü aleyküm, dedi ve yürüyüp gitti.

Selâmını aldım, caddeye kadar arkasından yürüdüm. Sû-i edep olur diye artık takip etmedim. Olduğum yerde arkasından bakıyordum. O kalabalık caddede, en uzun ve heybetli o görünüyordu. Epeyce gittikten sonra, arkalarına dönüp bana baktılar ve gittiler.

Dönüp bakması; "Gel." işareti imiş, gitse idim bir daha görüşecekmışiz. Lâkin bilemedim. Tekrar gösteren Mevlâ'ya şükürter ettim...

Aşkın hançeri bağırma saplanmış olarak, sevdası ile yana yana **Konya'**ya döndüm.

HATIRALAR

Mevlana Celeleddin Rûmi Hazretleri (ks) der ki:
"Ey talip! Arayıcı ol. Bulucu olursun."

*** **

1950 senesi **Adana**'da asker iken, Merkez jandarma Alay Kalemî'nde yazıcı onbaşı olarak çalışıyordum.

Her gün saat dokuzdan on ikiye kadar çalışır, on ikiden sonra çarşıya çıkar, Üstadımı arardım. Arayıp da bulamadan, görüşmeden döndüğüm vâki olmamıştı.

Mutlaka bir görüşme fırsatı olurdu. Mübarek ellerini öper, yürürken lüzum eden görüşmeyi yapar geri dönerdim.

Günlerim böylece devam ederken bir cuma günü, **Konya**'mızda **Devlet Demir Yolları**'nda Şeftren olan **Agâh Bey** geldi. Birlikte cuma namazına **Ulu Cami**'ye gittik, baktım Üstadım yok. Cuma namazını kılıp camiden çıktıktan sonra, **Agâh Bey**'le birlikte

Osman Karabulut

büyük saatin yanına kadar yürüdük, **Agâh Bey** müsâde istedi, vedâlaşip ayrıldık.

Aradan yarım saat geçmişti. Şöyle gönül ibresi ile, acaba Üstadım hangi camidedir, diye düşünürken, gönül ibresi evinin yanındaki **Şeyhoğlu Câmii'**ni gösterdi. Bulduğum yerle, o caminin arasındaki mesafe çeyrek saat idi. Koşa koşa oraya gittim, ne göreyim... Câmii'de kimse kalmamış, ben caminin bahçe kapısından içeri giriyorum, Mübarek Üstadım da caminin iç kapısından dışarıya çıkıp geliyor. Mübarek ellerini öptüm. Lüzum eden görüşmeyi **Devlethâne'**sine kadar yürürken yaptım, vedâlaşip döndüm. Elhamdülillah diyerek Rabbıma hamd ve şükrettim.

** ** **

Allah (cc), Allah (cc) Diyerek Mevlâ (cc)'ya Kavuştu

1951 senesi **Adana'**da asker iken, **Ramazân-ı Şerif'**te bana ânîden, bir aylık bir izin çıktı. Mübarek Üstadım'la görüşüp **Konya'**ya geldim. Gördüm ki pederim hastalanmış ve beni arzulu-yormuş. Orucunu bir hafta tutmuş, hastalığın şiddetinden artık tutamaz olmuş. Doktora gösterdik, **Ramazân-ı Şerif** yirmiyi geçmişti, bir gün:

- Oğlum ben yolcuyum, cumaya kalmıyacağım. Tırnaklarımı kestim, tevbe istiğfarımı yaptım, hazırlandım, dedi. Cuma gününe dört gün vardı. Hakikaten cuma gecesini, "Allah (cc), Allah (cc)" diyerek Mevlâ'ya kavuştu.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

"Sıtku'm-mine'n-nîrân." "Cehennemden âzât günleri." Cuma gecesi olup, cuma namazından sonra babamı **Âliyenler Mezarlığı**'na defnettik.

** ** *

Birgün Böyle Sefer Edeceğiz

Bayram sonrası...

Bir asker arkadaşım vardı **Sarayönü**'nde, o da izinli gelmişti. O'na iki arkadaş ziyarete gittik. Bir kaç saat kaldıktan sonra hep beraber **Zengi Yaylası**'ndaki bir dostumuzu ziyarete gittik.

Arkadaşım araba koştu, üç kişi giderken tren yolunu geçtik. Tren **İstanbul**'a doğru, harekeletmiş gidiyordu. Tren gözlerimde öyle değişti ki, ömrümde sanki böyle bir tren görmemiştim. Yanımdaki arkadaşta:

- Şu trene bak çok acâip geliyor, dedim.

Arkadaşım da:

- Evet bana da öyle geliyor, dedi.

Zengi Yaylası'na vardık; dostumuz **Hacı Mehmed Efendinin** evine misafir olduk. Hoş beş ettikten sonra, ev sahibi:

- Bu gün **Adanalı Sami Efendi** (ks), **Lâdik**'e geldi, dedi.

Allah, Allah! Trenin gözümüze acâip görünmesi, Mübarek Sultân'ın o trenle gelmiş olmasından imiş. Ertesi gün **Lâdik**'e gittik, gördük ki Mübarek Sultan, **Hacı Baba Hazretleri**'nin odasında.

Osman Karabulut

Ziyaret ettik. Bir müddet oturduktan sonra, **Sami Efendimiz** (ks), **Hacı Baba**'ya vedâ edip, faytonla **Sarayönü**'ne gitmek üzere yola çıktılar. Bir hayli gittikten sonra gönlümden,

- "Sultânım! Ne olurdu beraber gitse idik." diye geçmişti. Bir de baktım araba durdu, bize el ettiler:

- Gelin yola kadar binin, dediler.

Arabaya bindik, selâmlaştıktan sonra:

- Bir gün böyle sefer edeceğiz, buyurdular

Ve gözlerini yumdular; bize teveccüh buyurdular. Artık yola gelmiştik, mübarek ellerini öptük, arabadan inip vedâ ederken, öyle bir nazar daha ettiler ki, yürümeye mecalimiz kalmadı. Orada oturduk, araba kayboluncaya kadar arkalarından bakıp ağladık. Ondan sonra, otobüse binip **Konya**'ya geldik

** ** **

Bu İyi Olmaz, Boşuna Masraf Etme

1951 senesi **Adana**'da asker iken, Allah (cc) için sevdiğimiz polis memuru **Mehmed Efendi** kardeşim anlatmıştı:

"Bir gün bir oğlan çocuğum dünyâya gelmişti. Kafası omuzunun üstüne bitişikti, boynu yoktu. Doktora gösterdim, doktor muayeneden sonra:

- Bu iyi olmaz, boşuna masraf etme, dedi.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Çocuğu alıp getirdim, eve koydum. Aklıma **Mübarek Üstadım Sami Efendi Hazretleri** (ks) geldi. Hemen O'na doğru koğtum, O' dâhi evden çıkmış benim geldiğim tarafa doğru geliyordu. Selâmlağtık. Mübarek ellerini öptüm; hâl ve hatınırı sordu:

- Efendim! Bir köleniz dünyaya geldi; lâkin boynu yok, kafa gövdenin üstündé, dedim.

- Bir Doktora gösterseydiniz, dedi.

- Gösterdim Efendim, demedim. "Aman Efendim!" dedim.

- "Ne yapalım evlâdım!" dediler. Ben yine:

- "Aman Efendim!" deyince de;

- İnşâallah (cc) iyi olur, buyurdular. Ben hemen mübarek elini öptüm:

- Esselâmü aleyküm efendim, deyip eve koğtum. Kalbim öyle mutmain oldu ki, çocuk iyi oldu. Eve geldim sokak kapısını açtım, çocuklar koğarak geldiler:

- Baba çocuk iyi oldu! dediler.

Baktım ki yavrunun boynu yukarı fırlamış! Elhamdüillillah, deyip şükür secdesi yaptım.

*** **

Osman Karabulut

Şuraya Oturun da Elbisenizin Ütüsü Bozulmasın

Yine aynı sene **Adana**'da muhterem kardeşim, **Tahsildar Ahmed Efendi** anlatmıştı:

"Bir bayram günü Üstadım Hazretleri'ni ziyarete gidiyordum; hanım evde pantolonumu ütölemişti. Kalbime; şimdi Efendi Hazretleri'nin evine varınca yere oturacağım, pantolonumun ütüsü bozulacak, diye bir düşünce takıldı, bu düşünceyi bir türlü atamadım. Tevbe istiğfar ettim. "Yâ Rabbi! Şunu gönlümden çıkar. Beni mahcup ettirme." diye yalvardım.

Bu düşünceyi bir türlü gönlümden atamadım, geriye de dönemedim, ister istemez zile bastım kapı açıldı:

- Buyurun, dediler.

Merdivenlerden yukarı çıktım, Mübarek Üstadım ayakta karşıladı, tebessümle,

- Buyurun Ahmed Efendi, hoş geldiniz, dediler.

Mübarek ellerini öptüm. Sedirde yer göstererek ve eliyle işaret ederek:

- Şuraya oturun da elbisenizin ütüsü bozulmasın, dediler.

Öyle mahcup oldum ki, kan ter içinde kaldım, kalbimden o düşünce de çıktı."

** ** *

Ellerinde Adres Yok; Otelde Kalırlar

Yine aynı sene *Adana*'da iken, *Yonüs Baba* anlatmıştı:

"Bir çok kimseleri bilirim ki *Adana*'ya Üstadım Hazretleri'ni ziyarete gelirler. Ellerinde adres yok; otelde kalırlar. Ertesi gün sabahleyin, Efendi Hazretleri beni çağırır,

- Yonüs! Filân otelin önünde iki kişi, üç kişi var. İsimleri şu, şu; baba adları şu, al gel, derlerdi.

Ben de gider, tarif ettiği yere varır, onları alı getirirdim. Böylece seneler devam etti."

** ** *

Gözün Aydın! Aradığını Buldun, Değil mi?

Ankara'da oturan *Amâ Mehmed Emin* kardeşim anlatmıştı:

"Askeriyede memur bir arkadaşım vardı, birbirimizi çok severdik. Hemen her gün öğle namazında *Hacı Bayrâm-ı Velî Hazretleri*'nin camisinde birleşir, namazı kılar, beraber yemek yer, biraz sohbet eder ayrılırdık.

Sohbetlerimizde; bizi irşâd edecek bir "rehbere" ihtiyacımız olduğundan bahseder böyle birini arardık. Bir gece âlem-i mânâmda, bir at üzerinde heybetli, gayet nûrânî bir zat gördüm, bana,

- *Emin Efendi!* Bize gel, bize gel, dedi.

Osman Karabulut

Hemen uyandım, baktım ki evin içerisi güzel bir koku ile dolmuş, ben ise hiçkırâ hiçkırâ ağlıyordum. O gün yine **Hacı Bayram**'a öğle namazına gittim, arkadaşşıma müjde verecektim. Namazı kıldıktan sonra, arkadaşşım koluma girip daha ben söylemeden,

- Gözün aydın! Aradığıını buldun, değil mi, dedi.

- Ne bildin, dedim

- Aynı rüyayı ben de gördüm, dedi.

Kucaklaştık, ağlaştık, gördüğümüz Zât'ın ismini ve memleketini bilmediğimiz için bekliyorduk. Aradan bir zaman geçtikten sonra, yine bir gece âlem-i mânâmda aynı Zât, bir kumandan şeklinde,

- **Emin Efendi!** Hani bize gel dedim, niye gelmedin, dedi. Ben de:

- Nereye geleceğimi bilemedim Efendim, dedim.

- **Adana**'ya, **Adana**'ya, dedi.

Yine uyandım, evin içi yine aynı güzel koku ile dolmuştu. Hiçkırâ, hiçkırâ ağlıyordum. Öğle namazında **Hacı Bayram**'a gittim, arkadaşşıma müjdeliyecektim. Namazdan sonra arkadaşşım koluma girdi:

- Tebrik ederim, gideceğın yerı öğrendin değil mi, dedi. Ben de,

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- Evet, nasıl bildin, deyince,

- Aynı rüyayı ben de gördüm, dedi.

Hemen bana harçlık verdi:

- Sen gif, selâm ve hürmetlerimi arzet. İnşallah ben de üç gün sonra izin alır gelirim, dedi.

Ertesi gün trenle **Adana**'ya hareket ettim. Trenden inip bir arabaya binerek, bir otele gittim ve gece otelde kaldım. Sabah namazını otelde kılp, otelin önüne çıktım; bekliyordum. Bir kimse gelip selâm verdi:

- Hoş geldin **Emin Efendi!** Babanın adı şu mu, annenin adı şu mu, memleketin bu mu? Efendi Hazretlerini ziyarete mi geldin, dedi.

Şaşırdım, **Adana**'da beni tanıyan bir kimse yoktu, bu adam beni nereden tanıyor diye hayretler içerisinde,

- Ne Efendisi, dedim.

- Çekinme beni sana Efendi Hazretleri gönderdi, dedi.

Elimden tutup **Devlethâne**'ye götürdü. Dış kapıdan içeri girdim. Efendi Hazretleri merdivenin başında bekliyormuş:

- Buyurun **Emin Efendi**, deyince, dizlerimin bağı çözüldü. Bu mübarek ses rüyada duyduğum sestti. Olduğum yere oturup kaldım. Hazretim:

- Yönüs! Tut da kaldır, tut da kaldır, dedi.

Osman Karabulut

Gözlerim görmediği için, **Yonüs Baba** elimden tutup kaldırdı ve merdivenlerden yukarıya çıkardı. Üstadım tekrar:

- Hoş geldin, hani, filân arkadaşın nerede, diye arkadaşımı ismi ile sordu.

- Arz-ı hürmetler edip, ellerinizden öper. İnşallah üç gün sonra gelecek Efendim, dedim.

Üç gün sonra arkadaşım geldi beni buldu, birlikte tekrar gittik. Mübarek ellerini öptük. Bize ders verdiler, lüzum eden nasihatlarda bulundular, bir kaç gün kalıp döndük.

*** **

Bizzat Sami Efendimiz (ks) Dümene Yapıştı

Gençliğim devrelerinde bir gün otobüsle, **Alınekin**'e (eski adı **Zıvank**), oralı bir kardeşle gidiyorduk. O zaman **Konya-Ankara** yolu asfalt değil, kum yol idi.

Horozlu Han'a yaklaşırken bir tahta köprü, hafif de bir viraj vardı. **Aşım**'ın suyu kabanıp taşmış, yol su içerisinde, gelip geçen vâsıtaların tazyiki ile suyla bulanmış idi.

Yol oylunmuş, suyun bulanıklığı ve çokluğu çukurları göstermiyordu.

Otobüs sür'âtle geçerken, sol tekerin bir çukura düşmesi ile araba sol tarafa yattı.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Sağda bir çukur varmış, o hızla kalkıp sağ tekerin o çukura kaymasıyla, otobüs sağ tarafa yattı, birden kalkıp dört tekeri üzerine durdu.

Tabiidir ki otobüs içinde bir vâveylâ koptu. Yolcuların can korkusundan yüzleri sapsan olmuş, kalpleri küt küt atıyordu. Hiç birimize birşey olmamıştı, elhamdülillah.

Tekrar hareket ederek **Altınekin**'e vardık. Biz daha varmadan, yanımdaki arkadaşın hemşiresi ehl-i keşiften **Şerif Ablamız**, annesine:

- Birâdergil **Konya**'nın kenarında kaza yaptılar, lâkin selâmette geliyorlar, demiş.

Biz vardığımız zaman daha bir şey söylemeden o hemşire,

- Geçmiş olsun, **Konya**'nın kenarındaki tahta köprüyü geçince, otobüsünüzün sol tekeri bir çukura kaçtı, otobüs sola yattı. O hızla kalktı, sağ teker bir çukura kaçtı otobüs sağ tarafa yattı, sonra kalkıp tekerleri üzerinde durdu, değil mi?

Sanki karşımızda seyrediyormuş gibi olayları bir bir haber verdi. **Konya** ile **Altınekin** arası 65 km. idi. Bunları anlattıktan sonra buyurdular ki:

- Bizzat **Sami Efendimiz Hazretleri** (ks) dümene yapıştı da, selâmete çıktınız. Elhamdülillah.

** ** *

Selâmet! Selâmet!

Üstadımın damadı **Ömer Ağabeyim** anlatmıştı: "Bir gün, büyük ağabeyim **Kayseri'**den **İstanbul'**a bizi ziyarete geldi. Üç beş gün kaldıktan sonra, Mübarek Peder-i Âlîm'in elini öptü. Selâm verip ayrılırken, Üstadımız Hazretleri ağabeyimin yüzüne bakarak:

- Selâmet, dedi.

Biz bir şey anlamadık. Ağabeyimi **İstanbul Hava Alanı'**ndan uçağa bindirip uğurladık.

Uçak hayli yükselip yol alırken, birdenbire motorlar sükût eder ve aşağı doğru inmeye başlar. Bütün yolcular paraşüt kuşanma telaşına düşerken, **Ömer Ağabeyim'**in biraderi, Mübarek Üstadımızı pilotun yanında motorları çalıştırmak için uğraşır görür. Oturduğu yerden:

- Selâmet, selâmet, selâmet, diyerek Hazret'e bakar

Bir anda motorlar çalışır ve uçak havalanır. Efendi Hazretleri de görünmez olur. Üstadımız'ın; "Selâmet" sözü bu hâdisenin vukû bulacağına işaret imiş. Bu hâdiseyi daha sonra biraderi, **Ömer Ağabey'**e anlatıyor."

*** **

Kalsanız Olmaz mı?

Şekerci Hacı Mevlüt (Yüzbaşıoğlu) kardeşim anlatmıştı:

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Bir kış günü idi, Üstadımız Hazretleri *Istanbul*'da iken lerini ziyarete gitmişim. Dönüşümüzde vedâ görüşmesi için huzurlarına girdim. Lüzum eden görüşme yapıldıktan sonra buyurdular ki:

- "Gidecek misiniz, kalacak mısınız?" Ben de:

- Gideceğiz, Efendim, dedim.

- Kalsanız olmaz mı, buyurdular. Ben yine,

- Arkadaşlara söz verdik Efendim, dedim.

- Bir kaç saat kalsanız olmaz mı, deyince, anlamamışım hikmetini:

- Efendim, saat dokuzda felân yerde arkadaşlarla birleşip gideceğiz, dedim. Mübarek ellerini öpüp huzurlarından ayrıldım. Kış günü idi, sözleşilen yerde arkadaşlarla birleşip hareket ettik.

Yolda öyle bir yere geldik ki; yol buz tutmuş, cam gibi olmuş. Gelen vâsıtalar hep şarampole kaymışlar, hiç geçen olmamış. Biz de ağır ağır geldiğimiz halde şarampole düştük ve eyvah diyerek pişman olduk ama iş işten geçti. Güneş doğup buz çözülene kadar orada kaldık ve çok yalvardık. Buzlar eriyince,

- "Yâ Allah! Yâ Sultan!" diyerek arabayı çalıştırdık. Elhamdülillah... Rabbim'in yardımı, Sultânım'ın himmeti ile şarampolden çıktık ve yolumuza devam ettik.

*** **

"O Biz İdik." Demiyor Mahfiyetinden

Kayserili Hacı Ömer kardeşim anlatmıştı:

"**Kayseri**"mizde çok saf ve yaşlı bir **Süleyman Ağabeyimiz** vardı. Bir gün; **İstanbul**'a **Efendimiz** (ks)'i ziyarete gider. Bir otelde kalır, ertesi gün **Efendimiz** (ks)'in bulunduğu **Tahtakale**'deki dükkâna doğru yola çıkar. Lâkin yolu şaşırılmış dükkânı bulamamış. **Tahtakale**'yi bulacağım diye **Bayazıt** meydanına kadar gitmiş. O sırada Hazretimiz önüne çıkıvermiş, selâm verip nereye gittiğini sormuş. Süleyman Efendi de karşısına çıkan bu zâtın Hazretimiz olduğunu bilememiş:

- Efendim! Benim bir Sultânım var, O'nu ziyarete geldim lâkin dükkânını bulamadım, O'nu ararım, demiş.

Üstadımız:

- Ne yapacaksınız onu, diye sorar. O da,

- Hem görüşeceğim, hem de bâzı meselelerim var onu hal-
ledeceğim ve hem de, O bana **Hırka-i Şerif**'i ziyaret ettirir, onun için ararım Efendim, der.

Hazretimiz,

- Gel ben seni **Hırka-i Şerif**'e götürüyüm, der ve beraberce yürürler. Yolda **Süleyman Efendi** sorar,

- Efendim isminiz nedir?

Üstadımız,

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- **Sami**, der. **Süleyman Efendi**,

- Benim Efendim'in ismi de **Sami** amma, benim Efendim başka. Biraz da O'na benziyorsunuz, der.

Üstadımız gülerек,

- Halledilecek meselelerin nedir, diye sorar.

Süleyman Efendi bir bir söyler, O Mübarek de cevaplandırır. Böylece **Hırka-i Şerif**'e varırar. Beraberce ziyaret edip dönerler. Üstadımız **Süleyman Efendi**'yi oteline kadar da getirir koyarlar. Üstadımız **Kayserili Mehmed Efendi**'ye haber gönderir:

- **Süleyman Efendi**, felân oteldedir ilgilensin, der.

Ertesi gün Üstadımızın bulunduğu yere **Mehmet Efendi, Süleyman Efendi**'yi getirir, Üstadımızın huzuruna çıkarılır. Selâmlaşır oturur ve Üstadımız, hâl hatırını sorar. **Süleyman Efendi** söze başlar:

- Hay Efendim! Dün Zât-ı Âlî'lerinizi ziyaret için buraya geliyordum, yolu şaşırdım. **Bayezit Meydanı**'na çıkmış varmışım. Size benzer bir zât karşıma çıktı, selâm verdi ve bana sordu:

- "Nereye gidiyorsun?" Ben de,

- Bir Üstadım var, O'nu ziyarete geldim, lâkin dükkânı bulamadım dedim.

- Ne yapacaksın, dedi. Ben de,

Osman Karabulut

- Hem ziyaret edeceğim, hem de bâzı mesele'lerim var onu hallettireceğim ve hem de **Hırka-i Şerif**'i ziyaret edeceğim. O beni götürür, dedim.

- Gel ben seni götürüyüm, dedi. Beraberce giderken, O'na:

- Efendim! İsminiz nedir, diye sordum.

- Sami, dedi.

- Ben de:

- Benim Sultânımın adı da Sami, amma benim Sultânım başka, biraz da benziyorsunuz O'na, dedim.

Sultânımız gülüyordu.

Efendim yolda yürürken,

- Ne idi meselelerin, diye sordu.

Ben de bir bir söyledim, O da cevaplandırıp meselelerimi hâlletti ve bana **Hırka-i Şerif**'i ziyaret ettirip beni otelime kadar da getirip bıraktı. Allah (cc) razı olsun ondan.

Mübarek Sultân dişleri görünürcesine sessiz gülüyor ve, "O biz idik." demiyor mahfiyetinden.

*** **

Mânen Ameliyat Oldun

İstanbul Erenköy'de bulunan **Doktor Necmettin Ağabeyimiz** anlatmıştı:

"**Medîne-i Münevvere**'den bir **Türkistanlı**, hem Efendi Hazretleri'ni ziyaret ve hem de hastalığının tedavisi için *İstanbul*'a gelmiş. Ziyarettten sonra Üstadımız bu **Türkistanlı**'yı bana göndermişti. Muayene ettim ve hemen bir hastahâne baş tabibine havale ettim. Baş tabib arkadaşım olur, o da muayene etmiş.

- Şu saate kadar ameliyat oldun oldun, kurçulursun. Olmadın ölürsün, demiş ve bir kâğıda yazıp bana göndermiş.

- Aman durma saat geliyor, diye telaşlandım. Hasta ise,

- Ben Efendim'le görüşmeden ameliyat olmam, dedi.

- Hemen durma, Hazret'e git, dedim ve yolladım.

Hasta Efendi Hazretleri'ne durumu anlatmış. Mübarek Sultan hastaya,

- Mânen ameliyat oldun, maddî ameliyata hâcet yok, biletini al **Medîne-i Münevvere**'ye git, buyurmuşlar.

Hasta da bana uğramadan, biletini almış **Medîne-i Münevvere**'ye gitmiş. Ben hâlâ hasta gelecek diye beklerken, hasta gitmiş. Efendime de sormadım. Sonra umre için **Medîne-i Münevvere**'ye varınca bir kardeşe sordum.

- Falan **Türkistanlı**'yı tanır mısın, dedim, tanım, dedi.

Osman Karabulut

- Sağ mı, dedim, sağ, dedi.

- Nasıl, iyi mi, dedim, demir gibi çok iyi, dedi.

Hayretler içinde kaldım."

** ** *

Bizim Tıp Burada İflâs Etti

Yine **Doktor Necmeddin Ağabey** anlattı:

"**İstanbul**'da meşhur **Bayezit Camii İmamı Hafız Abdurrahman Gürses Efendi** kanser hastalığına tutulmuş, arkadaşım baş tabibin hastahânesine ameliyat olmak üzere yatmış. Baş tabib, ameliyatta bakmış ki müzmin, hemen geri dikmiş, Hafız Efendi de komaya girmiş. Haber aldım ve hemen Üstadım **Sami Efendi Hazretleri** (ks)'ne durumu bildirdim. Mübarek:

- Hemen ziyaretine gidelim, dediler.

Yanımda bir arkadaşımınla birlikte üçümüz hastahâneye vardık, odasını bulduk. Kapisına kimse giremez diye kâğıt yapıştırmışlar. Baş tabibi buldum:

- Biz Hafız Efendi'yi ziyarete geldik. Müsâde ederseniz, dedim. Baş Tabib:

-**Necmeddin Efendi!** Hastanın yarım saatlik ömrü var, yarım saat sonra ölecek. Hem de komada, geleni gideni bilmez, dedi. Bende:

- Şöyle bir yüzünü görelim, dedim, buyurun girin, dedi.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

İçeri girdik, hakikaten komada. Gözleri kapalı, bir nefes alıp veriyor. Mübarek Üstadım hastanın yanına yaklaşmış, sağ kulağına şifâ âyetlerini okudu. Hasta o anda gözlerini açıp baktı ve yine komaya girdi. Üstadım tekrar hastanın sol kulağına eğilip:

- Daha çok Kur'an okuyacaksın, daha çok Kur'an okutacaksın, dediler. Şaşırdık, arkadaşımınla göz göze baktık. Baş Tabib:

- Yarım saatlik ömrü var, ölecek, diyor. Üstadım, "**Daha çok Kur'an okuyacaksın, daha çok Kur'an okutacaksın.**" diyerek Hafızın daha çok yaşayacağını söylüyor. Hayretler içerisinde döndük. Biz geldikten sonra hasta ayıkmiş, taburcu olmuş, sonra da sıhhatine kavuşmuş. Hâfız Efendi'nin yaşı doksanı geçmiş. İki sene evvel umre için gelmiş, **Medîne-i Münevvere**'de görüştük. Geçen sene yine umreye gelmiş yine görüştük. Hafız Efendi, hâlâ yaşıyor, sıhhati yerinde.⁴

Necmeddin Ağabey sonra baş tabible görüştüğünde baş tabib:

- Necmeddin! Benim bu işe aklım ermedi. Bizim tıp burada iflâs etti, diyerek hayretini bildirmiştir."

*** **

Hem Şükrediyor Hem de Ağlıyordum

Bir Hac mevsimi idi;

⁴ Yazarımızın bu satırları kaleme aldığı dönemde hayatta olan Abdurrahman Gürses Hocafendi, 10/08/1999 tarihinde vefat etmiş ve 40 yıl imamlık yaptığı Bayezid Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra bu caminin bahçesine defnedilmiştir. Allah (cc) şefaatine mazhar kılsın.

Osman Karabulut

Hacılar **Şems-i Tebrizî Hazretleri** (ks)'ni ziyarete geliyorlar, cāmi dolup taşıyordu. Bir sabah namazından sonra erkenden camiye süpürüyordum, Üstadım aklıma düştü. O'nun da hacca gideceğini işittim, görüşmem biraz gecikmişti. Hasret ateşi kalbimi yaktı. Hem camiye süpürüyor, hem ağlıyor ve hem de,

- Ya Rabbî! Hacca gidecek maddî kudretim yok. Üstadımı ziyarete gidemedim. Onlar gidecekler, giderken yolunu buraya çevir, görüşmeden salma, diye hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Aradan epey zaman geçti. Bir gün ikindi namazını kıldık, cemāate döndüğüm zaman bir de ne göreyim, Mübarek Sultānım kalem gibi gözüme göründüler. Birinci rekāfa yetişememişler, onu ikmāi ediyorlardı. Cemāat çıktıktan sonra, hemen elini öptüm:

- Hoş geldiniz efendim, dedim.

- Hoş gördük nasılsınız, iyi misiniz, diye sorduktan sonra fakîre, buyurdular ki:

- **Karamanlı Hacı Osman Efendi'**yi ziyaret edelim beraber.

- Hay hay Efendim, dedim. Geldikleri taksiye binip gittik. Yanında taksiciden başka kimse yoktu, hayret ettim. Yolda giderken,

- Biz Hacca giderken **Konya'**dan direkt geçecektik. **Halıcı Mehmet Efendi'**nin pasaportunu **İstanbul'**da unutmuşuz. Pasaportun unutulması sizinle görüşmeye vesîle oldu, buyurdular.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Fakîr hem şükrediyor hem de ağlıyordum. Siz istediniz de biz geldik demediler, mahfiyetlerinden.

Hacı Osman Efendi'nin evine vardık, **Dişçi Hacı Mehmet Efendi** de geldi, dördümüz oturduk. Mübarek epeyce bir sohbet edip ayrıldı. O gün onları uğurladık.

** ** **

"HÜ" Diye Cezbelendi

Üstadım Hazretleri, Hac dönüşü **Şam**'da kaldıktan sonra tekrar **İstanbul**'a dönmüşlerdi, ziyaretlerine gittim.

Cumartesi günü vardığım için pazartesiye kadar görüşmek mümkün olmadı.

Aynlık firakı, hasret âteşi kalbimi yakmakta, gece gündüz âh u enîn etmekte idim. Ertesi gün pazar idi. **Eyyub Sultan Hazretleri** (ra)'ni ziyarete gitmiştim.

Ziyaretten sonra camii şerîfe girdim, kapıdan daha içeri girerken öyle bir fuyûzât-ı îlâhiyye beni kapladı ki tarif edemem. Sonradan anladım ki; bir buçuk saat evvel Üstadım Hazretleri gelmişler, **Eyyub Sultan Hazretleri** (ra)'ni ziyaret etmişler, camide iki rek'ât namaz kılıp gitmişler.

Minberin sağ tarafına oturdum, öğle namazı yaklaşmıştı, cemâat yavaş yavaş geliyordu. Bir ara gönlümden,

"Acaba Üstadım buraya gelir mi?" diye geçti.

Osman Karabulut

Beş on dakika sonra arkadan ciğerlerime bir el uzanıp, arkaya doğru öyle bir asıldı ki ciğerlerim koptu zannettim. Yavaşça arkaya baktım ki ne göreyim! Mübarek Üstadım beyazlara bürünmüş, heybetli bir şekilde geliyordu. Sağımda iki arkadaş vardı, Onların yanından geçerken fâkire göz ucuyla baktılar. Öyle baktılar ki, şöyle tarif edeyim,

Sanki beni kaynar bir kazanın içine bastılar, kendimi kaybetmişim. Bir müddet sonra ayıkıp kendime geldim. Zangır zangır fitriyor, ateşler içinde yanıyor, sessiz sessiz ağlıyordum, gözyaşlarımdan elbisem ıslanmıştı. Mübalağa etmiyorum, hakikat böyle, Allah (cc)'ım şahit. Bir de öne baktım ki tam önüme birinci safa oturmuş.

Namazı kıldıktan sonra camiden çıkıp **Eyüb**'te bir eve girdiler. Arkalarını takip edip ben de girdim. İçeride otuz-kırk kişi var idi. Mevlid-i Şerif okunacaktı. Üstadım sedire oturup teveccühe başladılar.

Hafız mevlid okuyordu. İki-üç mısradan sonra ellerini havaya kaldırıp, dizleri üzerine kalkarak, "HÜ" diyerek cezbelendi.

Cemâatten yıkılan, bayılan, "Allah" deyip havaya yükselip olduğu yere düşenler, feryâd edip ağlayanlar...

Hafız kendine geliyor, yine bir iki mısra okuyor, ellerini havaya kaldırıp yine cezbeleniyordu. Bu durum böylece epey devam etti. Hafızlar Mevlid-i Şerif'i tam okuyamadılar.

Hayatımda böyle bir Mevlid-i Şerif okunduğunu görmedim.

Mübarek Üstadım, "Allah" deyip teveccühü kestiler, gözlerini açtılar. Bir aşr-ı şerif okundu, duâyı da kendileri yaptılar ve oradan ayrıldık.

** ** *

Mânevî Testimizi Doldurduk

Yine Üstadım Hazretleri'ni bir ziyaretimde:

Her gün kendileri ile sohbetlere gidiyorduk. Bir gün, üç arkadaş **Tahtakale**'deki dükkâna gelmiştik; Üstadım Hazretleri, damadı **Ömer Ağabey**, dükkân sahibi **Mustafa Alemdar Ağabey** üçü dükkândan çıktılar. Dükkânın önünde karşılaştık, selâm verip gittiler, bize siz de gelin demediler, nereye gittiklerini de söylemediler. Arkalarından bakıp kaldık.

"Ah!" diye içim yandı. Sonra arkadaşlara:

- Haydi bu gün de, **Eyüb Sultan Hazretleri** (ra)'ni ziyarete gidelim, dedim.

- Peki, dediler.

Eyüb Sultan Hazretleri (ra)'ni ziyaretten sonra hep beraber camiye girdik. Caminin kuzey tarafında, müezzinlikte bir hafız Kur'an-ı Kerim okuyordu. Minberin doğu tarafına, biraz geriye oturduk, Kur'an dînliyoruz. Tam bu sırada, içimden, "Hay Sultânım Efendim! Evvelce burada görüşmüştük, yine gelmez misin?" dedim.

Beş on dakika sonra, ciğerlerime bir elin uzandığını ve karşıya doğru asıldığını hissettim, ciğerlerim koptu zannettim. Karşıya baktım ki, Mübarek Üstadım gayet heybetli, ceylân gibi süzülüp geliyor. Sevinç gözyaşları döküyordum. Minberin sağına geçtiler.

"Eyvah! Oraya oturacaklar." dedim Mübarek hemen minberin kapı gibi yerinden geçip, bize karşı minbere arkasını dayayarak oturdular. Halbuki dâima kibleye karşı otururlardı. O gün bize karşı oturdular ve bize teveccüh ettiler. Namazdan sonra

Osman Karabulut

kalktılar, **Eyüb Sultan Hazretleri** (ra) 'ni ziyaret ettiler. Tabiidir ki biz de iştirak ettik.

Orada bulunmamız, sanki onları takip etmiş gibi oldu, halbuki oraya gideceklerinden haberimiz yoktu. **Ömer Ağabey**'imin yanına sokuldum:

- Ağabey, sizi takip etmiş gibi olduk, özür dilerim. Bu bir zuhurrattır, sizin buraya geleceğinizden haberimiz yoktu, dedim.

Ömer Ağabey,

- Gelin, gelin nasibiniz varmış, bir yere gideceğiz, dedi.

O civarda, seyyidlerden **Mehmed Şevki Arvâsî Hazretleri** varmış, O'nun ziyaretine gittik. Müşekkel, heybetli, sürme gözlü, yakışıklı bir zat. Üstadım Hazretleri ile kucaklaştılar, bizler de ellerini öptük. Hâl hatır sorduktan sonra, onlar sedire bizler de aşağıya oturduk. Ev sahibi Üstadıma:

- Efendim, şu zat **Kadiri** dervişlerinden. Çok güzel kasideler söyler, müsâde ederseniz söyleyin, dedi. O da misafir imiş. Üstadım Hazretleri:

- Peki söyleyin, dediler, hemen gözlerini yumdular.

O zat ihtiyar olmasına rağmen, hobî sadâya mâlikmiş, başladı okumaya. Sesinin **Dâvûdî** ve yakıcı oluşu hepimizin gözyaşlarını sel etti, mânevî testimizi doldurdu. Bir müddet oturduktan sonra müsâde isteyip kalktılar. Vedâlaşıp dışarıya çıktılar.

Bizler de, Üstadımızın mübarek ellerini öpüp ayrıldık.

KERÂMET VE HALLERİ

Muhterem Üstadım Hazretleri, Muhammedi meşreb olup haya, edep ve tevâzûlan ile mahfiyyete bürünüp, nasıl gizlenmesi icap ediyorsa öyle gizlenirdi.

Keşif ve keramete ehemmiyet vermezler, en büyük kerametın, ihlâs ve istikâmetle Ahlâk-ı Muhammediyye'ye mâlik olmakta olduğunu beyan ederlerdi.

Açıktan açığa keramet göstermezlerdi. Ancak mecbûrî uyarma durumunda kaldıkları zaman müstesnadır.

Zaten bütün Allah (cc) dostları; Allah (cc) Rasûlü (sav)'nün; ilmıne, ahlâkına, keramet olarak mucizesine vâris oldukları için, mutlaka kerametleri görülmüştür.

İşte Mübarek Üstadım'ın da, kendisinden, hemen her evlâdı kerametini görmüşlerdir. Bunlardan bazıları beyan edelim inşAllah-u Teâlâ:

Osman Karabulut

Muhterem Üstadım Hazretleri'nin asırlık ömürleri; kerâmeti maddi ve manevi olarak ikiye ayıran **Muhyidd'in-i Arabi Hazretleri** (ks)'nin: "Esas keramet, mânevî keramettir; o da yirmi dört saatin tamamını Rasûl-i Ekrem Efendimiz Hazretleri (sav)'nin sünnetine uygun olarak geçirmektir. Bizce makbul olan da budur." dediği mânevî kerametler manzumesidir

Muhyiddin-i Arabî Hazretleri (ks), "Ehlullâh kendilerinden keramet zuhur etmesini kadınların hayız ve nifas hali gibi görürler." buyuruyor. Üstadım Hazretleri, bütün hayatlarında buna son derece dikkat etmişlerdir.

Üstadımız, bir sohbetlerinde, **Adana'nın Misis Nahiyesi**'nin **Abdoğlu Köyü**'nden bir **Ermeni** çocuğunun, hayvanından düşen çuvaldan biiznillâh yüklemesine yardımcı olması için **Abdulkadir-i Geylânî Hazretleri** (ks)'ni yardıma çağırmasını anlatır. Son derece saf ihvanlardan merhum **Dr. Baha Bey** ayağa kalkarak:

- "Vallahi bu zât, asrın Abdulkadir-i Geylânî'sidir. Ne zaman sıkışıp **"Yetiş ya Sami Sultanım!"** desem, bu zâtın himmetiyle biiznillâh her müşkülüm hallolur." diyerek aşka gelince **Sami Efendimiz Hazretleri** (ks) mu'tadlanını bozarak, yeni başlamış olan sohbeti **"el-Fâliha"** diyerek bitirmiş, kendilerini sohbete getiren kardeşimize dönerek;

- Arabayı hazırlayın, buyurmuşlardır. Ve sohbeti yarıda bırakıp, ev sahibinin yapacağı ikramı da,

- "İkramınızı kabul ettik. Allah (cc) razı olsun." diyerek yemeden oradan ayrılmışlardır.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

İşte kendilerine karşı sırm fâş edip, kerametlerini açığa vurana verdikleri kendi üsluplarınca en ağır ders bu olmuştur.

Bütün hayatı ma'nevi keramet (yani istikamet) olan Efen-dimiz Hazretleri, kendilerinden sâdir olan kerametleri böylece saklamamızı bize öğretmiş oluyordardı. Böylece kerametın matlup olmadığını, zuhurunun o kişilere Allah (cc)'ın rahmeti olduğunu anlatmış oluyordardı. Buna da hamd etmek lazımdı. Bize bunlara takılmadan istikamet üzere Hakk yola devamı öğretiyorlardı. Böylece inkılap kabiliyetini hâiz olan kalbimiz hakiki ve tek matlup olan Allah (cc) ile olacaktı. Ağyardan ictinab gerekliydi.

İşte kalbin hallerini anlatırken verdikleri bir misal :

"Bukalemun denilen, Türkçe adı "bahtabakan". Kertiş cin-sinden, kuyruğu ile dala sarılan bir hayvan vardır. Çocukluğumuzda, bu boz renkli hayvanı tutar, erkeklerin o zaman kullandığı kırmızı renkli, püsküllü, kalıba konan fesi onun üzerine koyardık. Kısa bir süre sonra fesi kaldırdığımızda, bukalemunun kıpkırmızı olduğunu görürdük. Biraz açıktaki kalınca eski boz rengine dönerdi. Yine kadınların başlarına örttüğü siyah renkli başörtüsünü alır bukalemunun üzerine örterdik. Bir müddet beklettikten sonra başörtüsünü açtığımızda hayvanın renginin siyahlaştığını görürdük. Bir zaman sonra bukalemunun tekrar eski boz rengini aldığını görürdük. İşte bir hayvanda, bu derece, bulunduğu yere intibak kabiliyeti olursa; ya kalbimizi nasıl muhafaza etmemiz gerekir, biraz düşünelim."

Hadis-i şerifte buyruldu ki: "Cenab-ı Hakk, sizin kalbinize de-ğil; kalplerinize bakar (nazar atfeder)." Kalb; nazargâh-ı ilahidir; ona göre dikkat etmeliyiz.

Osman Karabulut

Üstadım Hazretleri yine buyuruyorlar ki:

" Gençliğimde dergâhta hal ehli, ehli- keşiften Adil Bey bana,

- "Sami evladım! Münasebette bulunduğun kişilere çok dikkat et; sakın kasvetli kimselerle karşı karşıya oturma. Bir defa Ayasofya Camii'nde mevlit dinliyordum; bir de baktım ki letâiflerim durmuş. Karşımızda diz dize oturduğum adamın kalbi hasta imiş (yani katı). Letâiflerimi üç günde zor çalıştırdım." dedi.

Camiide mevlit dinleyenin kalbinde bu in'ikas olursa ona göre dikkat edelim, buyurdular.

*** **

Üstadım Hazretleri'ni Öldürmek Kasdıyle

Üstadımın kardeşi **Ferid Bey** anlatmıştı;

Ağabeyim **Adana** camilerinde vaazlarına devam ederlerken ölü kalpler diriliyor, cemâatten mahrum camiler insanlarla dolup taşıyordu. Genç, ihtiyar, memur, esnaf, ayyaş, fâsik ve fâcir insanlar dersine koşuyor, ıslâh-ı nefis ederek Sırât-ı Müstakîm'i buluyodu.

Artık; kahvehaneler, sinemalar, meyhaneler boşalmış, buralara îtibar azalmış, **Adana**'da yepyeni bir hayat nizâmı başlamıştı. Bir taraftan böyle İslâm nizâmına koşan insanlar çoğaldıkça, bir taraftan da kalbi mühürlenmiş, basireti kapanmış kimselerle, katı bir yol tutmuş ilmiye sınıfından bazı nasipsizler de hased ve kinle-

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

rinden Üstâd Hazretleri'ni çekemiyerek, aleyhinde kıyama başlamışlardı.

Bir gün meyhanecinin biri içmiş içmiş, Üstadım Hazretleri'ni öldürmek kasdiyle, O'nun her zaman geçtiği bir yere gizlenmiş.

Kamasını eline alıp beklerken Üstadım Hazretleri oradan geçer, tam üzerine hücum edeceği an, Mübarek Sultan:

- Esselâmü aleyküm, der.

Ayyaş adamın, bu selâm karşısında dizinin bağı çözülür adam öylece donup kalır ve kaması da elinden düşer.

Böylece emeline erememiştir.

** * * *

Hiç Kimse Ses Çıkarmasın, Yerinden Kalkmasın

Kayserili bir kardeşim anlatmıştı:

Üstadım **Sami Efendi Hazretleri** (ks), bir tarih **Kayseri**'ye teşrif etmişlerdi.

Kenar mahallede, bir kardeşimizin bahçeli evine misafir olmuşlar ve bir çok ihvan, sohbetine iştirak etmişlerdi. Oturulan evin yakınındaki mânevî âlemin zevkinden nasipsiz bir komşu, karakola ihbar ederek,

- Felân kimsenin evinde dervişler, şeyhleri ile toplanmış, sohbet ve zikir ediyolar, demiş.

Osman Karabulut

Polister hemen o evi basarlar.

- Arama yapacaklarını ev sahibine söylerler. Ev sahibi de,
- Buyurun, der, kapıyı açar.

Üstadım Hazretleri, daha onlar gelmeden buyururlar ki:

- Hiç kimse devinmesin, ses çıkarmasın, yerinden kalkmasın.

Polister içeri girince ev sahibi odaların kapılarını açar. Bir bir bakarlar, ev sahibinin çocuklarını görürler. Lâkin Üstadımın ve ihvanların oturduğu odanın kapısından baktıklarında, kimseyi göremezler, çıkıp giderler. Giderlerken de ev sahibinden özür dilerler.

Merkez karakoluna varınca, ihbar eden adamı çağırır,

- Hani toplantı var demiştin, yalan söyledin. Hem bizi hem de vatandaş rahatsız etfin, diye adamı epeyce hırpalayıp döverler.

Böylece Cenab-ı Hak (cc), polisterin gözlerine perde çekeerek Üstadımı ve ihvanları göstermeyip onların korumuş olur.

** * * *

Rasûl-i Ekrem Efendimiz (sav) Teşrif Ediyor

Akşehirli Aşçı Râşid Efendi anlatmıştı:

"Bir arkadaşımın ayağında bir yara hasıl oldu. Doktora gösterdi ise de bir çâre olmadı. Günden güne yara çoğaldı, kokmaya başladı. Öyle ki kokudan çoluğu-çocuğu yanına yaklaşamaz

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

oldu. Yiyecek içeceğini kapıdan içeri veriyorlardı. O ise sabrediyor, Cenab-ı Hakk (cc)'a niyaz ediyor, hâlinden şikâyet etmeyip şükrediyordu.

Bir gün Üstadımız **Sami Efendi Hazretleri** (ks), rûhâniyeti ile teşrif ediyor ve kendisine,

- Şehâdete devam etmesini, söylüyor. Hasta,

- Herhalde yolcuyuz galiba ki, Üstadım "Şehâdete devam etmemi tavsiye ediyor." deyip, akşama kadar şehâdete devam ediyor.

O gece âlem-i mânâsında, **Rasûl-ü Ekrem Efendimiz** (sav) teşrif ediyor ve hastanın ayağına bir iğne vuruyor. Hasta uyandığı zaman evin içi güzel reyhan kokusu ile doluyor ve arkadaşın ayağı şifa bulmuş oluyor.

Sabah hanımı kapıdan görününce:

- Hanım gel gel, içeri gel, diyorsa da kadın içeri girmek istemiyor. Hasta:

- Ya hu, gel bir bak, diye ısrar edince,

Kadın içeri giriyor, bir de ne görsün; o pis kokudan eser kalmamış, içerisi reyhan kokusu ile dolmuş. Kocasının ayağı da iyi olmuş. Sevinç gözyaşları ile adetâ bayram ediyorlar.

Bunlar uydurma hikâyeler değil, yaşanmış hâdiseler. Allah (cc) dostlarının yüksek kerâmetleri, Allah (cc)'ın kudret ve kuvvetinin eseridir.

Osman Karabulut

** ** *

Efendim! Elinizi Neden Sardınız?

Kayserili bir ihvanım anlatmıştı:

"Bir gün âlem-i mânâmda, Mübarek **Sami Sultânım Hazretle-**
ri (ks)'ni gördüm. Elinin biri sarılı idi, merak ederek Üstadıma,

- Efendim! Eliniz niçin sarılı, diye sordum. Mübarek buyurdular
ki:

- Felân ihvanın çocuğu bir taksinin altında kaldı. Onu kurtar-
alım derken elimiz biraz acıdı.

Uyandım. Ertesi gün ismini verdiği ihvanın evine gittim. Heps-i
de neşeli idiler, sordum:

- "Ne var, ne yok?" Dediler ki:

- Sorma! Bizim çocuk bir taksinin altında kalmış, Elhamdülillah
hiçbirşey olmamış.

Ben başladım ağlamaya, dediler ki:

- "Niye ağlıyorsun ya hu?" Ben,

- Geçen gece Üstadımı rüyada gördüm, eli sarılı idi, merakla
sordum,

- "Efendim! Elinizi neden sardınız?" dedim, Mübârek de,

Arifler Sultâni Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- "Sizin çocuğun bir taksinin altında kaldığını, kurtaralım derken elinin biraz acıdığını." söyledi. İŖte onun için ağlıyorum, deyince onlar da ağlamaya başladılar.

** ** **

Üstadım Geliyor, Sağ Yanımı Boşaltın

Yine **Kayserili** bir kardeşim anlatmıştı:

"İhvânımızdan bir kimse hasta idi. Bir gün bir kaç arkadaş ziyarefine gittik. Orada başka arkadaşlar da varmış; hasta da yatağında oturuyordu. Aklı başında idi ve konuşuyordu. Selâm verip, geçmiş olsun, Allah (cc) şifâ versin diyerek oturduk. Hal hatır sorduktan sonra, hasta bir ara kapıya baktı ve,

- Üstadım geliyor, sağ yanımı boşaltın, minder serin, dedi.

Biz birşey görmüyorduk. Hemen sağ yanını boşaltıp minder serdik, hasta o tarafa dönüp,

- Buyurun Efendim! Buyurun Efendim! Ve aleyküm selam verahmetullâhi veberakâtühü. Ehlen ve sehlen. Hoş geldiniz safâ geldiniz Efendim. Elhamdü lillah çok iyiyim Efendim. **Efendimiz** de iyidir inşaallah, dedikten sonra,

"Eşhedü en lâilâhe illallah (cc) ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve Rasûlüh.

Lâilâhe illallah (cc) Muhammedün Rasûlullah." dedi ve rûhunu teslim etti.

Osman Karabulut

Bizler Efendimiz Hazretleri'ni görmüyorduk, lâkin meseleyi hastanın hâlinde, konuşmasından anlıyorduk.

Demek ki, sevdiği evlâdının son ânında başında bulunup ona "Kelime-i Şehâdet, Kelime-i Tevhîd" telkin ederek, İman selâmeti ile Rabbimize kavuşmasını sağlamış oluyordu.

Cenab-ı Hak (cc), bizlere de âhir ömrümüzde, bu şekilde Kendisi'ne kavuşmayı nasip eylesin. Âmîn.

** ** *

Bir Şeytan Bileğimi Sıktı

Sarı kardeş (**Sarı Emmi**) anlatmıştı:

"Bir gün mânevi âlemde üç arkadaş bir vazifeye gönderildik.

Dönüşte bir sahra üzerinde gelirken, bir şeytan bileğimi sıktı, öyle ki kemiklerimin birbirinden aralaştığını zannettim.

Tam bu sırada başka bir şeytan da gelip boynumu sıktı ki canım çıkacak gibi oldu. Kalbimden,

- "Yetiş yâ **Abdülkâdir-i Geylânî**, dedim.

Bir de baktım ki beyaz bir at üzerinde, kollarını sıvamış, beyazlar giymiş, heybetli bir şekilde, elinde bir kılıç Üstadım **Sami Efendi Hazretleri** (ks) zuhur etti. Elindeki kılıncı kaldırdı.

Arifler Sultânı Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

- Bismillah yâ Allah, deyip, boynumu sıkın şeytana öyle bir vurdu ki şeytan parça parça oldu. Bileğimi sıkın kaçacak amma kaçamadı. Ona da,

- "Bismillah yâ Allah!" deyip vurdu.

O da parça parça oldu. Ben elhamdülillah selâmete çıktım. Üstadım bana dedi ki:

- Evlâdim ne çabuk unuttuk. Büyükler birşey demezler ama, bak bak bir evlâdını dardan kurtaramamış derlerse, biz mahcup olmaz mıyız, dedi.

Ben utancımdan ellerimi yüzüme kapadım. Mübarek parmağı ile ellerimi dürterek yüzümü açtırdı:

- Esselâmü aleyküm, deyip kayboldu."

*** ** *

Baktım ki İhvan Topluluğunun İçine Girmiş

San kardeş (Sarı Emmi) yine bir zuhuratını şöyle anlatmıştı:

"İhvan arkadaşın biri feyiz alamadığından, istifâde edemediğinden bahsedirdi. Bir gün onun hâlini istihare ettim. Acaba niye istifade edemiyor, diye.

Alem-i mânâmda Üstadımız zuhur edip bana,

- Evlâdim! Felân kardeşin nerede, bak bakalım, diyerek hâlini istihare ettiğim kardeşi soruyordu benden. Gösterdiği yere baktım, iki topluluk insan var.

Osman Karabulut

Biri ihvan topluluğu.

Bir diğeri ihvan olmayan, diğeri mü'minler topluluğu. Üstadımız:

- Bak bakalım şu sağdaki topluluğa, dedi. Oraya baktım, yoktu.

- Yok Efendim, dedim

- İyi bak evlâdım! Bütün mevcudumuz orada, dedi.

Yine baktım,

- Yok Efendim, dedim.

- Eh bir de şuraya bak, dedi.

İkinci topluluğa baktım ki orada:

- Burada Efendim, dedim.

- Eh ne yapalım, zâhiren sizin içinize karışmış amma, mânen kaşşamamış, buyurdular. Ben,

- Efendim çaresi, dedim.

- Ne yapalım evlâd, dediler.

- Çaresi Efendim, dedim. O zaman,

- Eğer rabıtaya dikkat eder, devam ederse kurtulur, buyurdular.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- Esselâmü aleyküm Efendim, deyip uyandım.

Ertesi gün, o arkadaşın dükkânına vardım, selâm verip oturdum. Hâlini istihare ettim, demedim. Efendimiz şöyle, Efendimiz böyle diyerek rabita zerki yapıyordum. Bir kaç gün devam ettim, nihayet bir gün yine aynı rüyayı gördüm.

"Baktım ki ihvan topluluğu içine girmiş."

Ertesi gün tekrar dükkânına vardım.

- Esselâmü aleyküm, dedim.

- Ve aleyküm selâm, deyip boynuma sarılıp ağladı. Çünkü mânevî kalb tarlası sulanmıştı."

** ** *

Biz o zatın İslamiyet'ine inanıyoruz

Mühendis Sâdi Bey anlatmıştı:

İstanbul'da iken o zamanın başbakanı **Adnan Menderes**, camilerin restorasyon işlerini, mezarlıkların tanzim işlerini bana vermişti. Bu güzel vazife ile meşgul iken, "Bu adamın sanki başka işi yok da, camilerin yenilenmesini ve mezarlıkların tanzimini bana verdi." diye gönlümden geçmişti.

Aradan epey bir zaman geçtikten sonra bir gün **Üstadım Mahmud Sami Hazretleri** (ks)'ni ziyaret etmek gönlüme düştü. Yukarıda bahsettiğim o güzel vazifelere de devam ediyordum. Mübarek Üstadım'ın huzuruna çıkınca selam verdim. Selamımı

Osman Karabulut

aldı lakin müteessir bir durumu vardı. Hal ve hatırımı sorduktan sonra;

- Sadi Bey! Görüp yapmakta olduğun vazifeleri Müslümanlar yapar. Biz o zatın (**Adnan Menderes**'i kast ederek) İslamiyet'ine inanıyoruz. Böyle şeylere bir daha kaşma, buyurdular.

** ** *

Göz Yaşı Seli ile Ayrıldık

Bir tarih **Medîne-i Münevvere**'de mücavir, **Hafız Tahir Efendi** ile **İstanbul**'a Üstadımı ziyarete gitmiştik.

Alemdar Ağabey'in evine misafir olduk. Ertesi gün ikindiden sonra huzura kabul edildik. Muhterem Üstadımızın mübarek elini öptük. Hoş beş edip, hal ve hatırımızı sorduktan sonra, buyurdular ki:

- Bizden habersiz bir yere gitmek yok. Müsâde ettiğimiz yere gideceksiniz.

Artık kendileri ile sohbetlere gidiyor, hiçbir yere ayrılmıyorduk. Bir defa **Beylerbeyi**'nde **Sarraf Naci Ağabey**'e gidip, iki gün kalıp geldik, hep **Erenköy**'de ikâmet ettik. Gece gündüz hep âh u enîn ederek ağlamakla günlerimiz geçiyordu. Yemeden içmeden kesildik, uyku yok, boğazımızdan bir şey geçmiyor. On üç gün hiç durmadan âh u enîn ettik.

Birgün izin alındı, **Kayserili** bir ağabeyin evine gittik. Çok zengin bir kimse idi. Köşkte oturuyordu; iki gün evinde kaldık. Ev

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

sahibi yemek getiriyor, lâkin yemiyorduk, Çocuk yeyişi gibi ufak-
cık ufak. İkinci gün öğle yemeğinde ev sahibi dedi ki:

- Ağabeyler! Niye bana sormuyorsunuz, niçin ayrı kabtan yi-
yorsun diye?

Baktık ki ev sahibi ayrı yiyormuş. Sofrada onun yemeği bir
kabta, bizim ikimizinki bir kabta imiş, haberimiz yok. Söylemese
yine haberimiz olmayacak. Kendisine,

- Niye ayrı yiyorsun, diye sorduk. Dedi ki:

- Seneler hastalık çektim, muayene olmadık doktor, kullan-
madık ilâç bırakmadım, yine de bir şifâ bulamadım. Ne zaman ki
Sami Sultânım (ks), **İstanbul'**a teşrif ettiler, görüştük. Durumumu
O'na anlattım. Bana bir ilâç tarifi, bir yemek tarifi yaptılar. Elham-
düillillah şifâyâ kavuştum. Hâlâ Üstadımın tarifi üzere yemek yiyo-
rum, dedi.

İki gün kalıp geldik. On iki gün olmuştu, Üstadımız,

- Bu gün de, bizdeyiz, buyurdular.

Akşamdan evvel **Devlethâne'**ye gittik. **Ömer Ağabeyin** evi-
ne, yukarı çıktık. Üstadımız teşrif ettiler. Yemeği beraber yeyip,
akşam namazlarını kıldık. Yatsiya kadar bize sohbet ettiler, yatsı
namazlarını da beraber kıldık. Efendimiz Hazretleri (ks):

- Bizim meşgalemiz var, yarıñ vedâ görüşmesini dükkânda
yapanız, buyurdular.

Kalkıp ayrıldılar, biz orada kaldık. Sabahleyin kapının önüne
çıkttık, sanki bizi beklemiş gibi, kendileri de kapıdan çıktılar. O

Osman Karabulut

önde, biz arkada trene bindik, vapura bindik böylece dükkâna vardık. **Tahir Efendi** önden çıktılar. Mübarek Üstadımız:

- **Tahir Efendi**, bu akşam da bizdeyiz, buyurmuşlar.

Tahir Efendi geldi, söyledi. Biz beraberçe çarşıya çıktık, hediyeye almak üzere. Bir ara baktım ki, caddenin bir tarafında biz, bir tarafında Üstadım Hazretleri durmuş bize bakıyordu, Ceseden görüyordum. **Tahir Ağabey'e**:

- Üstadımız bizi takip ediyor, dedim.

- Evet ben de görüyorum, dediler.

Mânevi hâlimizi soydurmamak için, nazarları altında tutuyorlardı. Birşeyler alıp yerimize döndük.

Akşam yine **Ömer Ağabey**'in evine vardık. Üstadımız Hazretleri teşrif ettiler. Yine yemekleri beraber yeyip, akşam namazlarını kıldık. Yatsı namazına kadar yine sohbet ettiler, teveccüh ettiler. Yatsıyı kıldıktan sonra, yine buyurdular:

- "Bizim meşgalemiz var, vedâ görüşmesini yanın dükkânda yapalım." Kalkıp gittiler.

Sabah evin önüne çıktık. Mübarek O dahî çıktılar. Yine O önde biz arkada trene bindik, vapura bindik böylece dükkâna vardık. Birer birer huzura çıkıp, vedâ görüşmesini yaptık. Akşam trene binip, **Ankara** yoluyla **Konya**'ya geliyorduk. Tren **Devlethâne**'nin önünden geçerken camdan bakıyordum;

"Acaba, Üstadım balkona çıkar mı? Pencerden bakar mı?"

Arifler Sultânî Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

Baktım ki yukarı balkonun elektiriğini yakmış, beyazlara bürünmüş. Öyle heybetli ki... Başı semâya değmiş zannettim. El sallıyarak bizi uğurtuyordu.

Aynlık firakı...

Göz yaşı seli ile ayrıldık.

** ** *

Ne Yazık ki Yapılan Duaların Bir Tesiri Olmuyordu

Bursalı bir kardeşim anlatmıştı:

"1950 senesi **Bursa**'da bir kuraklık olmuştu. Otlar, sebzeler sararıp kurumaya, sular kesilmeye başlamıştı. Halkta bir sıkıntı, üzüntü ve bir bezginlik görülmeye başlamıştı. Bu sebepten dolayı da muhtelif camilerde yağmur duası yapılmıştı. Ayrıca **Uludağ** eteklerinde; küme küme insanların, çocukların, ihtiyarların; koyun, kuzu, keçi, sığır gibi hayvan sürülerini götürdükleri görülmüyordu. Oralarda da yağmur yağması için dualar yapılıyordu...

O günlerde, Üstadımız **Mahmud Samî Hazretleri** (ks) iki arkadaşı ile **Bursa**'yı teşrif etmişler ve gelirken de arkadaşlarına şemsiyelerini almalarını tenbihlemişlerdi.

Teşriflerinin akabinde Mevlâ-yı Zü'l-Celâl Hazretleri (cc), O'nun şerefine, yüzü suyu hürmetine öyle bir yağmur yağdırdı ki ifade edilemez.

Gökyüzü kararıp bulutlandı, güneş birden kayboldu; gök gürtüleri, şimşek çakmaları birbirini takip edip, tatlı tatlı yağmur

Osman Karabulut

yağmaya başladı. Yağmur yaklaşık iki-üç gün aralıksız devam etti.

Dereler dolup taşı, saramaya yüz tutan otlar, mahsüller yeniden yeşillenip canlandı. Artık gülmeyen yüzler gülmüş, üzüntü ve sıkıntıda olan sineler açılmıştı. Çoluk-çocuk koşuyor, herkes bağrışarak seviniyordu.

- Elhamdülillah kuraklık tehlikesi atlatıldı, diye Cenab-ı Hakk'a şükrediyordardı.

Muhterem Üstadım arkadaşları ile yağın yağmurun altında, yanlarına aldıkları şemsiyelerini açarak **Hüdâvendigâr Camii'**ne giderek vakit namazlarını edâ ediyordardı.

Yaz olmasına rağmen, arkadaşlarına şemsiyelerini almaları hususundaki tavsiyeleri boşuna değil, bu hikmete mebnî imiş."

** ** **

Söyleyen Söyledi, Mânevî Zuhurat Oldu

Üstadım Hazretleri, bir Hac dönüşü, tayyare ile **Şam'a**, oradan da kara yoluyla **Adana'**ya gelmişlerdi. Bir miktar orda kalıp, **Konya** üzerinden **İstanbul'a** gitmek üzere yola çıkmışlardı. **Adana'dan Dr. Necmeddin Efendi, Konya'da Mühendis Hüseyin Efendi'**ye Efendimiz Hazretleri varıyor, karşıla diye telefon etmiş.

Hüseyin Efendi de, **Efendimiz'in** geleceğini **Şeftren Agâh Bey'e** haber vermiş ve birlikte Hazretimizi karşılayıp evine götürmüşlerdi.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Konya'dan kimsenin haberi yoktu.

Fakir görevli olduğum **Şems Camii**'nde ikindi namazını kılıp iki arkadaşla birlikte çarşıya gidiyorduk. Tam **Şerâfeddin Camii**'ni geçtik, mânevi bir zuhurat oldu.

"Hazretimizin **Konya**'mıza teşrif ettiği, **Mühendis Hüseyin Efendi**nin evinde oldukları bildirildi." Arkadaşlara,

- Gelin, sizin de nasibiniz varmış, dedim.

Birlikte gittik, zile bastık, **Hüseyin Efendi** kapıya çıktı. Bizi görünce hayretle gözleri koca koca oldu.

- Size kim haber verdi, dedi.

- Söyleyen söyledi, mânevî zuhurat oldu, dedim.

İçeri girdik Mübarek Sultan ikindi namazını kılmak için abdest almış, kibleye karşı oturmuş, arkadaşlar da abdest alıyordular,. Salonda duruyorduk, Mübarek arkasına dönüp baktı.

- Buyurun, deyip bize döndü. Selâm verip ellerini öptük, hâl ve hatinimizi sorduktan sonra fakîre,

- Bir şey yapamadılar değil mi, buyurdular.

- Elhamdülillah, himmet-i âflerinize bir şey yapamadılar Efendim, dedim.

- **Adana**ya geldik, yağmur yağmaya başladı. Buraya geldik, yine yağmur başladı Elhamdülillah, dediler. Dışanda yağmur yağıyordu.

Osman Karabulut

Bir zamanlar **Konya Müftüsü**, beni **Şems Camisi**'nde alıp başka yere verecekti. Epey uğraştı fakat bir şey yapamadı. Efendimin sorduğu bu idi.

Muhterem Efendim, yatsıya kadar sohbet ettiler. Yatsı namazından sonra istirahat çakilip ayrıldılar. Sabahleyin de **İstanbul**'a yolcu ettik.

** ** **

Gözyaşların Kurtardı Seni

Kayseri'li bir kardeşimiz anlatmıştı:

"Bir gün muhterem Üstadımı ziyarete gitmişim. Dönüşte trenle geliyordum, kompartımanda bir kadın yanıma oturmuştu. Vücudunun sıcaklığı bana temas ediyordu. Beşerîyyet; nefsim haz duymaya başladı. Kalkıp başka yere de gidemedim; böylece memleketime geldim. Aradan çok geçmeden, Üstadım bana "**Gelsin.**" diye haber göndermiş.

Otobüsle giderken hatâmı anlamıştım, ne için çağırttığı gönlüme gelmişti. Başladım, tevbe istiğfara. Göz yaşları içerisinde yatıyordum Mevlâ'ya.

Böylece **İstanbul**'a gelmiş ve korka korka, utanarak huzurlarına girmiş ve selâm vermişim. Mübarek Sultan selâmımı tebesümle alıp,

- Göz yaşların kurtardı seni, buyurdular.

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Tekrar ağlamaya başladım, beni teselli ederek nasihatlar edip, iltifatlarda bulundular."

** ** **

Gözünde Zinâ Eseri Görüyorum

İstanbul' da bir kardeşim anlatmıştı:

"Bir gün Muhterem Üstadım'ı ziyarete giderken gözüm, gayri ihtiyarî güzel bir kadına takılmıştı. Dalgınlıkla biraz dikkatlice bakmıştım. Bu yapmış olduğum hatâyı anlayarak üzüldüm, tevbe istiğfar ettim, lâkin olan olmuştu.

Utanarak Üstadımın huzuruna çıktım. Nezâketleri icâbı her zamanki gibi, huzurlarına kabul ettiler ve en ufak bir imâ dahî etmediler.

Bâzi defterleri fakîr yazıyor, Üstadıma yardım ediyordum. Bu defterlerden birini orada bıraktım.

- Üç beş gün sonra gelir alırsınız, buyurdular.

Üç beş gün geçtikten sonra tekrar geldim. Defterlerin kendilerine âit olan kısımlarını doldurarak bana defteri iade ettiler. Defterin son sâhifesine, yazılı bir kâğıt koymuşlardı.

Kâğıttaki yazı şu idi:

- Ashab-ı Kıram Hazerâtından biri, **Hz. Osman** (ra)'a giderken gözü bir kadına takılıyor ve mükerreren bakmaktan gözünü alamıyor. Sonunda **Hz. Osman** (ra)'ın huzurlarına geldiğinde, zamanın emîri'l mü'minîni **Hz. Osman** (ra):

Osman Karabulut

- Senin gözünde zinâ eseri görüyorum, buyuruyorlar. Adam,

- Ya emîrâl mü'minin! Nereden anladın, diye sorunca, **H.**

Osman (ra):

- "Mü'minin ferasetinden sakının." Hadîs-i Şerif'ini okuyor.

Muhterem Üstadım, defterin arasına bu kâğıdı koymakla, nezâketen benim hareketimden haberdar olduğunu imâ ile, beni ikâz etmişlerdi."

** ** **

Acaba Niye İstedi ki

Yine bir kardeşim anlatmıştı:

"Ticâretle meşgul idim, işlerim çok iyi iken sonraları ters gitmeye başladı. Öyle bir gün geldi ki senetleri ödeyemez oldum. Alacaklı kişi senetleri hacze koymuş, işittim. Ne yapacağımı şaşırđım, kimseye derdimi anlatamıyordum. Bütün ümidler bitmiş, kapılar kapanmıştı. Çaresizlik içinde iken, **Vazîfedar Ağabey** gelip:

- Kardeş! Efendi Hazretleri bana haber göndermiş, seni istiyormuş, acele git, dedi. Ben de,

- Acaba niye istedi ki, diye merakla **İstanbul'**a gittim.

Huzurlarına girip, selâm verip ellerini öptüm. Hâl ve hatınımı sorduktan sonra, işlerimin durumunu sorup, bana sabır tavsiye ederek beni teselli etmeye başladılar. Anladım ki benim duru-

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

mumdan haberdar olmuşlar, beni, derdime çâre olmak için çağırmişlardı.

Mübarek Sultânım, bir mektup yazıp bana verdi. Bir de telefon numarası ve isim...

- Haremnden otobüse binip **Ankara**'ya gidersiniz. Garajda verdiğim numaraya telefon edersiniz. O evlâdımız gelip sizi alır. Mektubu ona verirsiniz. O kardeşiniz sizin işinizi görür, dediler.

Ellerini öpüp ayrıldım. Haremnden otobüse binip **Ankara**'ya geldim. Garajdan Üstadımın verdiği numaraya telefon ettim. O kardeş garaja geldi, Üstadımın selâmını söyleyip mektubunu kendisine verdim. Kendisi emniyette görevli bir âmir imiş. Beni arabası ile alıp dairesine getirdi ve makamına oturttu. Verdiğim mektubu öptü başına koydu, gözlerine sürdü.

- Demek, O Sultan bana mektup yazmış öyle mi, diyerek ağlıyordu.

Mektubu açıp gözyaşları ile okudu. Sultânım neler yazmışsa ağlaması devam ediyordu.

- Sen kime borçlusun, diye sordu.

- Felân kimseye, deyince.

Hemen telefonla o kardeşi makamına davet etti.

Onunla beni görüştürdü. Nezâketle adamı ikna ederek, muameleyi durdurup, benim arzu ettiğim şekilde borcumu ödemem için, yeniden senetler yaparak eskileri iptal ettirdi. Alacaklı kardeş de hiç itiraz etmeden kabul etti.

Osman Karabulut

Her ikisine de teşekkür edip, onlarla vedâlaşarak memleketime döndüm. Artık üzerime çöken dağ gibi sıkıntılar gitmiş, tüy gibi hafiflemiştim.

Vay Sultânım vay, diyerek ağılıya ağılıya eve geldim. Rabbîma şükür secdesi yaptım. Sultânıma da duâ ettim."

* * * * *

Bütün Eşyayı Aslî Veçheleri ile Görürlerdi

O öyle bir Sultandı ki; bir nefes alıp verme ânı içinde bile Hakk (cc)'tan gafil olmadığı gibi, dudaklarından boş bir söz çıkmayıp bütün kelâmları hikmet eseri idi. Bir sebebe bağlı olarak buyurmuşlardı ki:

"Çokları var dizimizin dibinde bizden değil
Çokları var uzaklarda, bizi görmemiştir
Hattâ dersli bile değildir, bizim evladımızdır. "
Feyzi ve şefaati cümleye yâr olur inşaallah.

Pir Esad Efendimiz Hazretleri (ks)'nin,

"Bütün evliyâullâhın hasretle gıpta ettikleri mahfiyyet hâli, evlâdımız *Sami Efendi*'de mevcuttur." ifâdelerinin sırrı gereğince Mübarek *Sami Efendimiz Hazretleri* (ks), bütün eşyayı aslî veçheleri ile görürlerdi. Bu sıfatlarının bir tezahürü olarak buyurmuşlardı ki:

Arifler Sultânî Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

"Bir yerde ki dış güzelliği vardır, orada i harbatlığı vardır,
Bir yerde ki dış harbatlığı vardır, orada i güzelliği vardır."

** ** *

Bu Gelenler Boş Değillerdi

Bir gün *Zıvanklı Hacı Nuri Efendi*, yine *Zıvank'tan (Altınekin) Hacı Ahmed Ağa, Lâdik'e, Hacı Ahmed Ağa Hazretleri* (ks)'ni ziyarete gitmişler. O gün odasında misafir olup kalmışlar. Akşam Hoca Efendi:

- Hacı Baba! Müsâade buyurun da, stadım *Sami Efendi Hazretleri* (ks)'ni ziyarete gideyim, demiş.

Yatsı namazından sonra, Hacı Baba müsâade alıp gitmiş. sabh namazından evvel de gelip:

- Hoca Efendi! *Sami Efendi Hazretleri Kayseri'*ye gitti. Oradan *Adana'*ya geçecek. Oradan da *Konya* yoluyla *İstanbul'*a geçecek, seni grştreceğiz, demiş.

Hoca efendi,

- Efendim ben kydeyim, nasıl görüşeceğiz, diye sormuş. Hacı Baba,

- Üstadım, *şems'in* imamı *Osman Efendi'*yi tâyin etti, ben ona söyleyeceğim, o da seni getirecek, demiş.

Benim haberim yok. Ertesi gün Hoca Efendi ile Ahmed Ağa, bizim camiye, *şems'e* geldiler. Hoş beş ettikten sonra,

Osman Karabulut

- Sana müjde! **Sami Efendi Hazretleri, Konya**'ya gelecek. **Hacı Ahmed Ağa** sana haber verecek, sen de bizi götürüp Hazret'le görüştüreceksin, dediler.

Tabii ki sevincimin ölçüsü yok idi. Hoca Efendi ve **Ahmed Ağa**'yı misafir ettim. Bekliyoruz hayırlı haberi. **Konya**'dan hiç kim-
senin haberi yok.

Ertesi gün ikinci namazından on dakika evvel, **Ahmed Ağa** ile ikimiz caminin önünde oturuyorduk. İki kişi gelip selâm verdiler. Birisi, iriyarı uzun boylu, iri iri gözlü, pehlivan yapılı. Diğeri, orta boylu, zayıf, boynunda çanta asılı. Zayıf olan dedi ki:

- Ben **Hadim**'den geliyorum, arkadaşım da **Ankara**'dan geliyor. **Mevlânâ Hazretleri** (ks)'ni ziyarete gelmiştik, lâkin **Mevlânâ** kapalı imiş, **Şems'i Tebrizî**'yi ziyarete geldik, dedi.

Ben de,

- Buyurun efendim, dedim ve içeri kapıyı açtım, Hazret'in yanına girdiler. Bu arada bir çocuk gelip,

- Hocam seni kayıncıdan çağırıyor, dedi.

Ben dışarı çıkınca, o zayıf olan, bizim arkadaş **Ahmed Ağa**'ya:

- Benim arkadaşına iyi bak, ilm-i ezeliye tanışmıştık. Burada gözlerinden tanıdım, sen de gözlerine iyi bak, bu hocadır, dedi.

Lâkin bizim arkadaşın basireti kapanmış, anlamaz. Ben geldim,

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- Efendim! Huzurda konuşulmasın, dedim.

Hemen Hazret'in yanından çıktılar, ezân-ı Muhammediyye de okunmaya başladı, arkamda namazı kıldılar. Kalkıp giderken, o pehlivan yapılı zat bana öyle heybetli baktı ki, ben de anlamadım. Elinin biri sarılı idi;

Serçe parmakla yüzük parmağı bir derinin içinde, baş parmak bir derinin içinde, orta parmak açık boşta. Acâip bir sargı, eldiven desem eldiven değil. Yine bir şey anlamıyordum. Namaz bitince, cemaatin bir kısmı camide duruyor, bir kısmı dışarı çıktı. Camiinin önü park, malum... Hemen **Ahmed Ağa** pür telâş dışarı çıktı, geri geldi.

- Ne oldu yâ hu, dedim.

- Sorma! Bu gelenler boş değıllerdi. Bana birşeyler söyledi o zayıf olan zât, lâkin ben anlamadım. Dışarı çıktım ki kaybolmuşlar. Onun için koştum, dedi.

Meğerse o gelenler; pehlivan yapılı, eli sarılı olan Hacı Baba'nın Hocası **Hızır Aleyhisselâm** imiş. Orta boylu zayıf olan da, ricalü gaybdan **Nâbi Hazretleri** imiş. **Lâdik'e Hacı Baba'yı** ziyarete gittiğimizde, biz söylemeden,

- Oğlum Hocam'la **Nâbi Hazretleri** sizin camiye varmışlar, siz bilememişsiniz, dedi.

İşte bu zâtlar İkinci namazında geldiler, akşamla yatsı arası da Üstadım Hazretleri **Konya'ya** gelmişler. **Hacı Ahmed Ağa** akşam namazından sonra halıcının oğlu ile yeğenini bana gönder-

Osman Karabulut

miş. Onlar taksi ile bize gelirken eski *İş Bankası*'nın orada karşılaştık, bana:

- **Ahmed Ağa** bizi gönderdi, Hoca Efendi ile arkadaşını saat beşte **Sarayönü** yolu üzerine çıkaracaksın, deyip geri döndüler.

Ben de eve gelip, Hoca Efendi'lere müjdeyi verdim, geldiler diye. O haberciler tekrar bize bir daha geldiler,

- Saat üç buçukta çıkaracaksın, diye söyleyip gittiler.

Onları sabah saat üç buçukta denilen yere çıkardım. On dakika sonra taksi ile; Üstadım **Sami Efendi Hazretleri**, **Hacı Ahmed Ağa** Hazretleri ve **Halıcı Mehmed Efendi** teşrif ettiler.

Tam seher vakti idi, teker teker kenara çekip; evvelâ Hoca Efendi, sonra **Ahmed Ağa** ve ondan sonra da benimle görüşüp lâzım gelen talimatı verdiler. Vedâ ederek **Lâdik**'e, oradan da **İstanbul**'a gittiler.

*** **

Yaşları Yanlış Attı, Hacı Kabul Olmaz

Yeşilhisarlı Üzeyir Usta anlatıyor:

"**Sami Efendimiz**, **Medîne-i Münevvere**'ye hicret ettikten sonra biz, hem hac farızasını yerine getirmek, hem de **Sami Sulfânımız Hazretleri** (ks)'ni ziyaret etmek için hacca gitmiştik. Hazretimiz'le görüştürmüyorlardı. İçim O'nun aşkı ve muhabbeti ile yanıyordu. Müzdelifeden taş toplayıp **Minâ**'ya geldiğimde, Mübarek Sultan, Şeytan'ı taşlamış bir grup ihvanla geri dönüyor-

Arifler Sultânı Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

lardı. Ayrıca **Mina**'da bir evde sohbet yapacaklarını da öğrendim. Etrafında **Sudanlı** zenciler de vardı. Yaklaşıp mübarek elini öpmek istedim, yaklaştımadılar. Koşarak ara sokaklardan geçip, Üstadımız'ın tam karşısına çıktım, beni gördü. Yanındakiler mâni olmak istediler:

- Birakın, bırakın, buyurdular.

Koştum, edeple ellerini öptüm öptüm, yüzüme gözüme sürdüm.

- Evlâdım git görevini yap, buyurdu.

Orağan koşarak Şeytan taşlamaya gittim. Bütün taşları tek bir fırlatışta, tek bir Şeytan'a attım. Tekrar Mübarek Sultânın sohbetine yetişmek için uçarcasına koşuyordum. Kalabalığın içinde birisi yakama sarıldı. Baktım ki **Yahyâlılı Hacı Hasan Efendi** Mübarek. Bana dedi ki:

-Beni **Samî Efendimiz** gönderdi. **Yeşilhisarlı Üzeyir Usta** taşları yanlışı attı, haccı kabul olmaz. Git kendisini bul, taşları tek tek atınsın, emekleri zayı olmasın, buyurdular, ben de onun için geldim.

Üzeyir Usta diyor ki:

- O mahşerî kalabalıkta, **Hacı Hasan Efendi Hazretleri** (ks)'nin beni bulmasına hâlâ taaccüp ederim. Tekrar taş topladım, şeytanları tek tek taşılayıp vazifemi yaptım."

** ** **

Ben Öyle Kaybolmaya Falan İnanmam

Yine Yeşilhisarlı Üzeyir Usta anlatıyor:

"**Kore Savaşı** sırasında askerliğimi **Mardin**'de, alay komutanının yazıcısı olarak yapıyordum. **Mardin Postahâne Müdürü Yahya Efendi** vardı, bu zât **Nakşî Tarîkatı** şeyhi idi. **Yahya Efendi** gece müridleri ile toplanıp, zikrullah yapıyorlardı. Ben de fırsat buldukça bu sohbetlere katılıyordum.

İnönü'nün **Şeflik** zamanı, **Ankara**'dan emir geliyor. Alay komutanı, bir yüzbaşı ve bir başçavuşa emir veriyor:

- Derhâl basın ve yakalayın.

Yüzbaşı ve baş çavuş, askerlerle beraber **Yahya Efendi**'nin evine gidiyorlar, evin etrafını sanyorlar. Dış kapının önüne geldikleri zaman içeriden çok kuvvetli zikrullah sesi işitiliyor. İçeri giriyorlar, pek çok ayakkabı var.

Evi aramaya başlıyorlar; fakat bütün odalar bomboş ve hiç ses sadâ yok; yâni evde kimse yok. Her tarafı didik didik anyorlar, nefice aynı, evde kimse yok. Dışarı çıkıyorlar, yine aynı zikrullah sesi çok kuvvetli olarak devam ediyor.

Yüzbaşı imanlı bir insanmış, baş çavuşa,

- Başımıza bir iş gelmeden gidelim, diyor. Alay komutanı, yüzbaşı ile başçavuşa kızarak,

- Ben öyle kaybolmaya falan inanmam, diyor. Ben, alay komutanına,

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- Albayım! Ben size onların nasıl kaybolduğunu gösteririm. Yalnız bizler de abdestli olarak **Yahya Efendi**'den müsâde isteyip dergâha gideceğiz, dedim.

- Peki dedi.

Alay komutanı ile hamama gittikten sonra, **Yahya Efendi**'nin hanelerine gittik. Akşam vakti idi, sohbet başlamış zikrullah yapılıyordu. Alay komutanını zikir yapılan salonun ortasına götürdüm, ne ses duyuyor, ne de insan görüyordu.

Yahya Efendi, bize doğru bir el işareti yaparak alay komutanının gözünden perdeyi kaldırıncâ, komutanım kendini zikir meclisinin içinde buldu. O havayı yaşadı.

Komutan **Yahya Efendi**'nin dergâhına inandı, **Ankara**'ya bir yazı ile,

- **Mardin** civarında, zararlı mâhiyette bir taifkat faaliyetinin mevcut olmadığını bildirdi ve dosyayı kapattı.

Daha sonra, ben de **Yahya Efendi**'den ders istedim,

- Bu akşam istihare edelim, yarı postahâneye gel odamda görüşelim, buyurdu.

Postahâneye gittim, odasında beni bekliyordu. Kapıdan girer girmez:

- Oğlum **Üzeyir**! Mânâ âleminde senin elinden tutmuştum, **Adana**'dan **Sami Efendi** seni benim elimden aldı. Senin şeyhin **Sami Efendi Hazretleri**'dir, dedi.

Osman Karabulut

Sami Efendi Hazretleri (ks)'nin aşkı, o anda içime düştü. Asker ocağında gece gündüz O'nu düşünüyordum. Dayanamadım, alay komutanına çıktım:

- Komutanım! Ben **Adana**'ya gitmek istiyorum. Beni gönder, dedim.

- Oğlum! Bütün izinler kaldırıldı, ancak kulak rahatsızlığı olanları **Adana**'ya gönderiyoruz, orada tedavi ettiriyoruz. Revir yüzbaşısına benim gönderdiğimi söyle, seni **Adana**'ya göndersin, dedi.

Yüzbaşidan sevk kâğıdını aldım, trene binip, gece saat üçte **Adana**'ya indim. Yedi-sekiz yaşlarında bir çocuk yanıma yaklaştı,

- Bu o, dedi. Beni kucaklamak istedi:

- Dur oğlum! Şu saatimden başka bir şeyim yok, dedim. Yankesici zannettim.

- Amca! Ben, yankesici değilim. Beni **Sami Efendimiz** gönderdi, seni almaya geldim dışarda araba bekliyor, dedi.

Kalbim mutmain oldu. Dışarıya çıkıp arabaya bindik. **Tatlıcı Cumâli Efendi**'nin evine gittik. Sofra hazır, ev halkı ayakta beni bekliyorlar. Kahvaltıdan sonra sekiz yaşındaki Sami,

- Amca sen yat. Ben seni sabah namazına kaldıracığım, dedi.

Kendisi de, kibleye oturup boynunu büktü. Sekiz yaşındaki yavrunun Allah (cc)'a böyle bağlı olmasını gördüm, insanlığımdan utandım. Sabah namazına beni kaldırdı. **Sami Efendimiz**

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Hazretleri (ks)'nin camisine gittik. Ben ikinci safta idim. Hazret'i tanıımıyordum.

Nur gibi bir sîmâ, geriye döndü bana bir bakış baktı ki, yüreğim yerinden oynadı. O sırada çocuk,

- Bu işte, **Sami Efendimiz**'dir, dedi.

Namazdan sonra, **Sami Efendi Hazretleri** arkalarına bakmadan, parmağını omuzundan yukarı kaldırdı, bir şey söylemeden gitti. Ben çocuğa sordum,

- Ne demek istedi, ben anlamadım, dedim.

- Bir saat sonra misafiri bana getir, demek istedi, dedi.

Sekiz yaşındaki bir çocuğun kaabiliyetine meftun oldum. Bir saat sonra beni alıp **Devlethâne**'ye götürdü. Kapıya vardığımızda kapı açıldı. Mübarek Sultan:

- Hoş geldiniz, buyurdu. Bizi odasına aldı, ellerini öptük,

- Evlâdim Üzeyir! Keşke komutanına kulağım ağrıyor demeseydin, dedi.

Derdemez kulağıma sancı girdi. Hem sözümüzün yalan olmasına razı olmamış, hem de bunu bir kerameti olarak bana ima etmişti. Üç gün Üstadıma gittim geldim.

- Evlâdim! Sen askersin, askerliğini bitirdikten sonra bizim **Yeşilhisar**'da vazifedânımız var. **Kaleli Hacı Ahmet Efendi** derler. Ondan dersini alırsın, biz seni kabul ettik, buyurdu.

Osman Karabulut

Askerlikten sonra tarif ettiđi yerden ders almak ve yollarına dűşmek nasip oldu."

** ** *

Jandarmalar, Sultânın Mânevi Askerleri İdi

İstanbul'da bulunan *Kayserili Mehmet Efendi* kardeşimiz anlatmıştı:

"*Ankara*'da memur arkadaşımız *Ali Efendi* anlatmıştı: *İstanbul*'a Üstadım'ı ziyarete gelmiştim. O gün beni bırakmadılar:

- Ali evlâdım! Bu gün misâfirimizsin, buyurdular.

Sohbetten sonra hane-yi saadetlerinin altında misafirleri için ayrılan bölüme götürdüler ve,

- Ali evlâdım! Şurası banyo, şu ocak, şu kibrit, buyurdular.

Sultânım yukanda iken nasıl yatayım, diye ayaklanmı iyice toplayıp otururken uyumuş kalmışım. Uyandığım zaman ihtilâm olmuşum. "Aman Allahım! Ben bu evde soyunup banyo yapamam." dedim.

Pencereden çıktım *Erenköy*'de bir hamama gittim. Kapıyı çaldım kimse çıkmadı. Denize gittim, sahil hep mazot yağı ve pislikti. Epeyce dolaşım, banyo yapacak bir yer bulamadım. Tekrar hamamın kapısına geldim. Kapıyı çaldım yine kimse çıkmadı. O sırada, dört fâne silahlı jandarma geldi, hamamın kapısına silahların dipçığıyle vurdular. Hamamcı gözlerini ovarak kapıyı açtı. Askerlerde beraber içeri girdim, banyo yapıp çıktım. Hane-

Arifler Sultânî Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

yi saadetlerine geri geldim, pencereden girdim. Evradımı çektim. Sabah, Mübarek Sultânım namaz için geldi.

- Ali evlâdım! Akşamdan sana banyoyu gösterdik. Hay evlâdım gecenin yansı elin hamamının kapısını dört tâne jandarmaya açtırmaya ne hacet vardı, buyurdular.

O zaman anladım ki jandarmalar Sultân'ın mânevi askerleri idi."

** ** *

Tren Burda Durmaz Amma

Niğde'nin **Şihlar Köyü**'nden **Veli Baba** anlatıyor:

"**Sami Efendi Hazretleri** (ks)'ni duymuş ve kendilerini ziyaret etmiştim. Cemâlinin güzelliği ve mânevi cazibelerine kapılıp kendilerinden, mukaddime dersi almıştım. Kendilerini de köyümüze davet etmiştim.

- **Adana**'ya giderken uğranız İnşâAllah, buyurmuşlardı.

Aradan zaman geçti, Mübarek Sultan bir gün haber göndermiş,

- Felân gün, felân saatte köyün yol kavşağına biri çıksın. Bizi alsın, buyurmuşlar.

Sultânın söylediği yerden tren yolu geçiyor fakat istasyon yok. Dediği gün ve saatte Efendim'in tarif ettikleri yere gittim. Bir de at götürdüm.

Osman Karabulut

Ben gönlümden,

- Tren burda durmaz amma, Efendim'in söylediğine göre bir hikmeti vardır, diyordum.

Biraz sonra uzaktan tren gözüktü, tam köy yolunun kavşağına geldi, yavaşladı ve durdu, içinden bir kişi indi.

Baktım, **Sami Efendimiz Hazretleri**. Elinde bir tahta valiz vardı. Koşarak yanına vardım, elini öptüm, tahta valizi aldım. Kendilerini ata bindirerek köyümüze götürdüm.

Köyümüzü feyiz ve berekete gark ettiler. Sohbetler yapıp susuz gönülleri ihya ettiler. Bir müddet sonra da **Adana**'ya hareket edip gittiler."

*** **

Mübarek Elinde Derin Bir Şemsiye Vardı

Yine **Şıhlar Köyü**'nden **Veli Baba** anlatıyor:

"Aradan yıllar geçti. **Sami Efendimiz Hazretleri** (ks)'nin **İstanbul**'a gittiğini duydum.

- Gidip Efendim'i ziyaret edeyim, dedim.

Trene bindim, **İstanbul Haydarpaşa**'da indim. Vapurla **Emi-nönü**'ne geçtim. **Yeni Camii**'nin önüne vardığımda, kendi kendime,

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

- Burası koskoca *Istanbul*. Sen adres almadın, yer bilmiyorsun Efendi Hazretleri'ni nasıl bulacaksın, dedim.

Ben bunları düşünürken, arkadan omuzuma birisi dokundu. Dönüp baktım ki ne göreyim! Mübarek *Samî Efendimiz Hazretleri*.

- Bizi takip et, buyurdular.

Yağmur olmamasına rağmen, mübarek elinde derin bir şemsiye vardı. Şemsiyenin içinde, sadece önüne bakarak yürüyor, mübarek yüzünü etrafı görmeyecek şekilde şemsiyenin içinde gizliyordu. Mübarek Efendim beni, *Alemdar Ağabeyin* dükkânına götürdü. Kendi odasında görüştük. Elini öptüm, teveccühlerine mazhar oldum elhamdülillah.

Müsâdeleri ile ellerini öpüp kendilerine vedâ ederek memleketime döndüm."

YAZDIĞI ESERLERİ

Muhterem Üstadım Hazretleri, gerek **Adana**'da ve gerekse **İstanbul**'da bulundukları devrelerde, insanlara faydalı olmak için muhtelif camilerde vaaz ve nasihatlar etmiş, muhtelif evlerde sohbetler yaparak evlâtlarını yetiştirmek için gayret göstermiştir.

Vaaz ve sohbetlerinde işlediği mevzuları, göz nuru ve emek sarf ederek yazdığı notları kitap olarak basılmış, mü'minlerin ve evlâtlarının istifâdesine sunulmuştur.

BASILAN ESERLERİ

- 1- Hazret-i İbrahim Aleyhisselâm
- 2- Hazret-i Yusuf Aleyhisselâm
- 3- Yûnus ve Hûd Sûreleri Tefsiri.
- 4- Bedir Gazvesi ve Enfâl Sûresi Tefsiri.

Arifler Sultânî Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

- 5- Uhud Gazvesi.
- 6- Tebük Gazvesi.
- 7- Hz. Ebu Bekir (ra)
- 8- Hz. Ömer (ra)
- 9- Hz. Osman (ra)
- 10- Hz. Ali (ra)
- 11- Hz. Halid ibni Velid (ra)
- 12- Ashâb-ı Kiram (1-2)
- 13- Musahabeler
- 14- Mükerrer İnsan
- 15- Fatıha Sûresi Tefsiri
- 16- Bakara Sûresi Tefsiri.
- 17- Dualar ve Zikirler.

Muhterem Üstadımız Hazretleri'nin basılmadık notları da mevcuttur.

HASRET DOLU ŞİİRLER

Ayrıldım Sultanımdan Kavuştun Yâ Rab!

Seherde kalkarak erken uyandım
Sultânın aşkıyle kana boyandım
Ağlayup yalvarup Hakk'a dayandım
Ayrıldım Sultânım'dan kavuştun yâ Rab!

Aşıklar kandıran bir büyük ummanın
Görmek ister âşıklar âh, ider her an
Yâreli gönlüme ondadır derman
Ayrıldım Efendim'den kavuştun yâ Rab!

Koymuşlar Mahmud Sami adını
İns ü cin dillerde eyler yâdını
Aşk meyinden içen bilir tadını
Ayrıldım Pirim'den kavuştun yâ Rab!

Yolunda ihvanın canın bahşedip
Dertli âşıklara olmuşsun tabib
Yâ Rabbi görüşmek eylesen nasip
Ayrıldım Efendim'den kavuştun yâ Rab!

Aşkın ateşiyle olmuşum kebab
Ayağı altına olayım tûrab
Mahfuz eyle büfün serlerden yâ Rab!

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Ayrıldım Efendimden kavuştun Yâ Rab!

Kemter kulun dumaz ister Sultanım
Dertli gönüme Ya Rab! Sensin dermanım
Gaflet ile geçti bütün her ânım
Ayrıldım Sultânım'dan kavuştun yâ Rab!
Göster Gül Cemâlin görüştür yâ Rab!

Kudretten bir beni, yanağında var
Her yanı nurdan misk gibi kokar
Ol Hüdâ eylemiş kendisine yâr
Ayrıldım Sultânım'dan kavuştun yâ Rab!

*** **

Sevdası Başımdadır

Sevdası başımdadır
Derde deva aşımdadır
Her nereye bakarsam
Gül Cemâli karşımdadır

Geceler rüyamdadır
Gündüzler hülyamdadır
Cemâline âşık oldum

Osman Karabulut

Hakk'a vuslat yolundadır

Siddîkiyet yolundadır
Nakşibendî kolundadır
Ol Rasûl'ün yanındadır
Nazarında hikmet vardır

Sultânımın feyzi boldur
Durma Osman destin doldur
Gidilecek yol bu yoldur
Gidenlerde huzur vardır

Yârden selâm vardır bize
Feyzi nûru doldu öze
O, nûr olmuş güler yüze
Bakanlarda neş'e vardır

** ** **

Bir Akar Su İdim

Bir akar su idim mecrâ-yı buldum
Yâd ellere şimdi akmazam gayri
Görmüşüm yâr Cemâlin
Gayriye bakmazam gayri

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Sultânım gel demiş, gitmemek olmaz
Efendim ısmarlamış, varmamak olmaz
Ey kardeşler bunda saklamak olmaz
Söz verdim Efendim'e dönmezem gayri
Yandım ateşine sönmezem gayri

Sultânım oturmuş bizlere bakar
Bakışı bütün kalpleri yakar
Ümidim vardır peşine bizleri takar
Söz verdim Efendim'e dönmezem gayri
Yöneldim ol yola dönmezem gayri
Gidiyorum artık gelmezem gayri

Beni irşâd eden Sultânım varken
Derdimin tabibi ilâcım varken
Tutup ellerimi çekenim varken
Yeter bir el dahî almazam gayri
Söz verdim Efendim'e dönmezem gayri
Yandım ateşine sönmezem gayri

O yârin aşkından genç iken içtim
Mecnûn misâli yollara düştüm
Dağlar, çöller aşıp geldim eriştim
Söz verdim Efendim'e dönmezem gayri
Yandım ateşine sönmezem gayri

Dertliyim âhim semâya çıkar
Yârin aşkıyla kalbim durmadan yanar
Derdî olmayanlar hâlden ne anlar
Söz verdim Efendim'e dönmezem gayri

Osman Karabulut

Yöneldim ol yola dönmezem gayri
Kemterim, âcizim neye yararım
Aşkına tutuldum her dem ararım
Gece gündüz durmaz O'nu ararım
Söz verdim Efendim'e dönmezem gayri
Gidiyorum artık gelmezem gayri

Kemter Osman durmaz istiyor seni
Yoluna koymuşum can ile teni
Dilerim fazlından ayırmaz beni
Söz verdim Efendim'e dönmezem gayri
Yandım ateşine sönmezem gayri

Gidilecek yol bu yol, dönmezem gayri
O'na gidiyorum hem gelmezem gayri

** ** ** **

Mektebimizdir Mekteb-i İrfan

Mektebimizdir mektebi irfan
Vuslatır Yâre gayemiz her an
Durmak yakışmaz âşık bir an
İlimiyle irfan isteyen gelsin

Canı terk ettik, Cânân'a erdik
Benliğimiz koyup, Vahdet'e erdik
Perdeyi açıp Cemâlin gördük
Vuslat-ı Yâr'i isteyen gelsin

Hakk'tır özümüz, aktır yüzümüz
Asla hilaf yok sâdık sözümüz
Yâr bahçesinde öten bülbülüz
Aşkyle giryân isteyen gelsin

Fâni'yi koyup, Baki'ye erdik
Dergâh-ı Yâr'e postları serdik
Hâki pâyine yüzleri sürdük
Vuslat-ı Yârî isteyen gelsin
Biriz birliğiz, aynı değiliz
Ezel bezminde belî demişiz
Birlikte Yâre gönül vermişiz
Aslına burhan isteyen gelsin

Çektik cefâyı, bulduk sefâyı
Yâr kucacağında gördük vefâyı
İçtik aşk meyini aldık şifâyı
Yâr ikramını isteyen gelsin

Gayet müstakim bizim yolumuz
Nakşibendî'dir, hem de kolumuz
Bizler nakkaşa âşık olmuşuz
O Yâr'i bilmek isteyen gelsin

Bu kemter Osman aczini bildi
Hakk'ın lutfuyla Yârîne erdi
Perdeyi açıp Cemâlin gördü
Vuslat-ı Yâr'i isteyen gelsin

SON GÜNLERİ

Ş u fânî âlemde peygamberlerin, büyük insanların, Allah (cc) dostlarının imtihanı, iptilâsı çok ağır ve çetin olmuş. Dağların bile kaldıramadığı bâzı derter, çileleri, Hâlık-ı Âzam, Mağbûdu Keîm Hazretleri; o büyük önderler, peygamberler ve salih kullanna vermiştir ve Haşr'e kadar verecektir de.

Buna işâreten, *Rasûl-ü Ekrem Efendimiz* (sav),

- "İnsanların belâyaya uğramak itibârı ile, en şiddetlisi Peygamberlerdir. Sonra da sâlihlerdir." (Buhârî) buyurmuşlardır.

Diğer bir Hadîs-i Şerif'lerinde,

- "Benim çektiğimi hiçbir Peygamber çekmemiştir." buyurmuşlardır.

İşte Allah (cc)'ın, peygamberleri ve velîleri bu cihan sarayında neler çekmediler ki. Üstadımın Üstadı, Hazreti Pîr Muhammed Esad Hazretleri (ks), bir beyfinde şöyle der:

"Her kaçan kim, bir belâ kervanı kalksa, konar bende,
Belâ râhında, muayyen bir menzil oldum, ben "

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Diğer bir beytinde:

**"Dünyâya misafir gelenin rahatı yoktur
Endiše-i râh-ı hatârı haşyefi çoktur."**

buyumuşlardır. (Dîvân-ı Esadiyye)

Görölüyor ki bu dünyâ âlemi bir gam, keder, çile ve cefâ durağıdır. Onun için Rasûlullah Efendimiz (sav),

- "**Dünyâda rahatlık yoktur.**" buyumuşlardır.

Cenab-ı Hak, bir Hadîs-i Kudsî'sinde,

- "**Biz rahatı Cennet'te koyduk, onlar dünyâda ararlar, nasıl bulabilirler?"** buyumuştur.

Evet bu cihan âleminin rahatı, huzuru, neş'esi, zevki hiçbir zaman bakî değildir. Allah (cc)'ın peygamberleri, Allah (cc)'ın dostları, sâlihler, bu çileler, cefâlar karşısında hep sabrettiler. Çünkü onlar, sabrın aydınlığının anahtarı olduğunu bilirlerdi.

İşte Muhterem Üstadım **Mahmud Sami Hazretleri** (ks) de, gerek **Adana'** da ve gerekse **İstanbul'** da iken, çeşitli çile ve cefâlar çekmiş, çetin imtihanlara tabî olmuş ve bunlara karşı sabrederek katlanmış, bunlarla ilgili en ufak bir şikâyette bulunmamışlardır.

Daha **Medîne-i Münevvere'**ye gitmeden evvel, **İstanbul'** da iken çetin bir hastalığa tutulmuş, bunu, iyice dara düşünceye kadar kimseye bildirmemişti. Artık çaresiz kalınca, Validemiz'e haber vermiş ve bir doktora gösterilerek lâzım gelen tedavileri yapılmıştır. Bu ağrı ve ızdırapları devam ederken, bir defâ olsun

Osman Karabulut

başım ağıyor, şuram ağıyor dememiştir. Bir taraftan bu ağrı ve ızdırapları çekerken, bir taraftan da duâ, zikir, istiğfar, murakabe ile meşgul oluyordu.

Böylece günler, aylar biri birini takip ediyordu. Rahatsızlıklarından günden güne artıyor, tıbbî müdâhaleler semere vermiyor, tansiyonları da, sık sık yükseliyordu. Pek nâzik ve hafif olan bedenleri de, günden güne eriyordu.

Artık bu tertemiz Allah (cc)dostu, Allâh-u âlem son günlerini yaşıyordu. Mevlâmız, "**Sen Rabbinden, Rabbin senden razı olarak O'na (Rabbine) dön. Kullarım arasına gir ve Cennetim'e gir.**" (Fecir, 89/28-30) âyet-i kerîmelerine imtisâlen ve meşhur şair;

Urfalı Kemâl Edip Efendi'nin, "Fahr-ül urefâ, bedr-i hafâ Hazret-i Sami" (Ariflerin kendisi ile iftihar ettikleri, bulutun altında gizlenen gizli ay) diyerek tesmiye ettiği insanı kâmil, mürşid-i mükemmel, gavse'l-âzam hazretlerinin nûr hazînelerinden olan rûh-u muazzezleri,

Hicrî: 10 Cemâziye'l-Evvel 1404 / Milâdi : 12 Şubat 1984 Pazar gecesi sabaha yakın, saat dört buçukta, "Allah! Allah!" diyerek fânî dünyâyâ göz yumup, **Âlâ-i İlliyyîn'e**. Âlem-i Cemâl'e, doksan dört yaşında iken intikâl etmiştir.

Vefat haberini, **Ravza-i Mudahhara'**da, sabah namazını kıldıktan sonra işitmiş ve hemen bir arkadaşımınla, **Devlethâne'**ye gitmiştim. Mübarek Sultân'ın yattığı odaya bizi aldılar. Şahidim, doksan dört yıllık ömrü içinde bir kere ayağını uzatmamış, bağdaş kurup oturmamış olan; o Gül Yüzlü Melek, yine ayaklarını biri biri-

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

ne bifiştirip dizlerini dikmiş, arka üzeri Mevlâ'ya kavuşmuş, ayağını uzatmamıştır.

Gasl ve tekvin işini yapan **H. Ahmed Atasayar** Ağabey'e sordum:

- Yikanırken ayağını uzattı mı?

- Hayır uzatmadı. Tâ ki kefene sararken, mübarek ayaklarını uzatıverdi, dedi.

Yine şahidim, **Ravza'nın Bâbü's-selâm Kapısı**'nda kendisini karşıladık. Gördük ki ayaklarını uzatmış, up uzun... Sultânın son kerameti bu idi.

Cenaze namazı, **Mescid-i Nebeviyye**'de (**Ravza-i Mudahhara**'da) edâ edilip, **İstanbul**'dan beri arzu ettiği **Cennetü'l-Bâkî**'ye, kalabalık bir cemaatle, kibâr-ı Sahabe'den; **Saidi'l-Hudrî** ve **Said ibni Muaz** (ranhüma) Hazretlerinin yanına, doğu tarafında istirâhatgâhına konmuştur.

Âhirete irtihâlinin haberi kısa zamanda her yerde duyulmuş. giyâbî cenâze namazları kılınmış, binlerce hatim yapılmıştır.

Vefat haberi, evlâtları ve sevenlerini derin bir hüznü ve ke-dere gark etmiş, aylık firakı kalpleri yakmış, gözyaşları sel olmuş, günlerce bu hâl devam etmiştir. Ne var ki nizâm-ı âlem böyle kurulmuş, böyle devam edecektir.

"Peygamberleri sevenler, peygamberlerle,

Sıddıkları sevenler, sıddıklarıyla

Osman Karabulut

Şehidleri sevenler, şehidlerle

Sâlihleri sevenler, sâlihlerle haşır olacaktır.

Onlar, onlara ne güzel arkadaştır." âyet-i kerîmesi,

"Kişi sevdiği ile beraberdir." Hadîs-i Şerîf'leri ile teselli bulup, Mevîâmız'ın emir ve hükmüne boyun eğerek; O'na teslim olup, "İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn." diyoruz.

Pîrim Bu Âlemden Sefer Eyledi

Sene 1984 On İki Şubat'tı
Pazar gecesiydi hem seher vakti
Pirim bu âlemden seferin yaptı
Aynlık firakı derûnum yaktı

Vedâ etti artık bütün âleme
Sinni doksan dört idi erdi kemâle
Fânî'ye göz yumup açtı Cemâl'e
Pirim bu âlemden sefer eyledi
Âlem-i Cemâl'e vuslat eyledi

O'nu davet eden, o yüce Hakk'tı
Firakın âteşi derûnum yaktı
Ceyhun oldu gözler yaşlan aktı
Pirim bu âlemden seferin yaptı

Arifler Sultânî Mahmud Samî Ramazanoğlu (k.s.)

Ahlâkı Rasûl ile muttasıf idi
İncitmedi kimseyi, incinmez idi
Edepte hayada bî-nazîr idi
Pîrim Âlem-i Cemâl'e sefer eyledi

Uzatmadı ayağın, bağdaş kumazdı
Memâtında ayağın yine topladı
Gark olmuş nurlara, vücut kalmadı
Pîrim bu âlemden sefer eylerdi

Konuşması pek az, sükût ederdi
"Lâ terfe-ü esvâteküm "emrini tatbik ederdi
Sohbeti gayet hoş, lâtif söylerdi
Pîrim bu âlemden sefer eyledi

Gayet az yer içer, hiç yatmaz idi
Hınıs kalmakla hem yetinir idi
Gülmesi dâim tebessüm idi
Pîrim bu âlemden sefer eyledi

Teveccühü gizli, himmeti âlî
Gayet cömert idi, yoktu emvâli
Sıddık-ı Ekber'e benzerdi hâli
Pîrim bu âlemden sefer eyledi

Vardı sevmiyeni hicret eyledi
Rasûl'ün kurbunu mekân eyledi
Geliş hikmetini kimse bilmedi
Pîrim bu âlemden sefer eyledi

Osman Karabulut

Mekânı cennet Bâkî'ye yattı
Aynlık firakı cümleyi yaktı
Bizlere dâim şefkatle baktı
Pîrim Âlem-i Cemâl'e nhlet eyledi

Dil takat getirmez vasfın yapmaya
Gözler doymazdı O'na bakmaya
İstemezdi gönül huzurdan çıkmaya
Pîrim bu âlemden sefer eyledi

Sultânım, Pîrim, âh! Yüce Efendim
Fedâ olsun sana can ile tenim
Ayırmasın Mevlâ ruhâniyyetin
Pîrim bu âlemden sefer eyledi

Âteşim yanar da, dumanı tütmez
Dertliyim hâlimden kimseler bilmez
Ayrıldım yârımden şu yüzüm gülmez
Pîrim bu âlemden sefer eyledi

Kemter Osman kıymetini bilmedin
Tenbel idin hem yolundan gitmedin
Çilekeş idin bu âlemde gülmedin
Pîrim bu âlemden sefer eyledi
Âlem-i Cemâl'e vuslat eyledi
Ayrıldı bizlerden yetim eyledi.

*** **

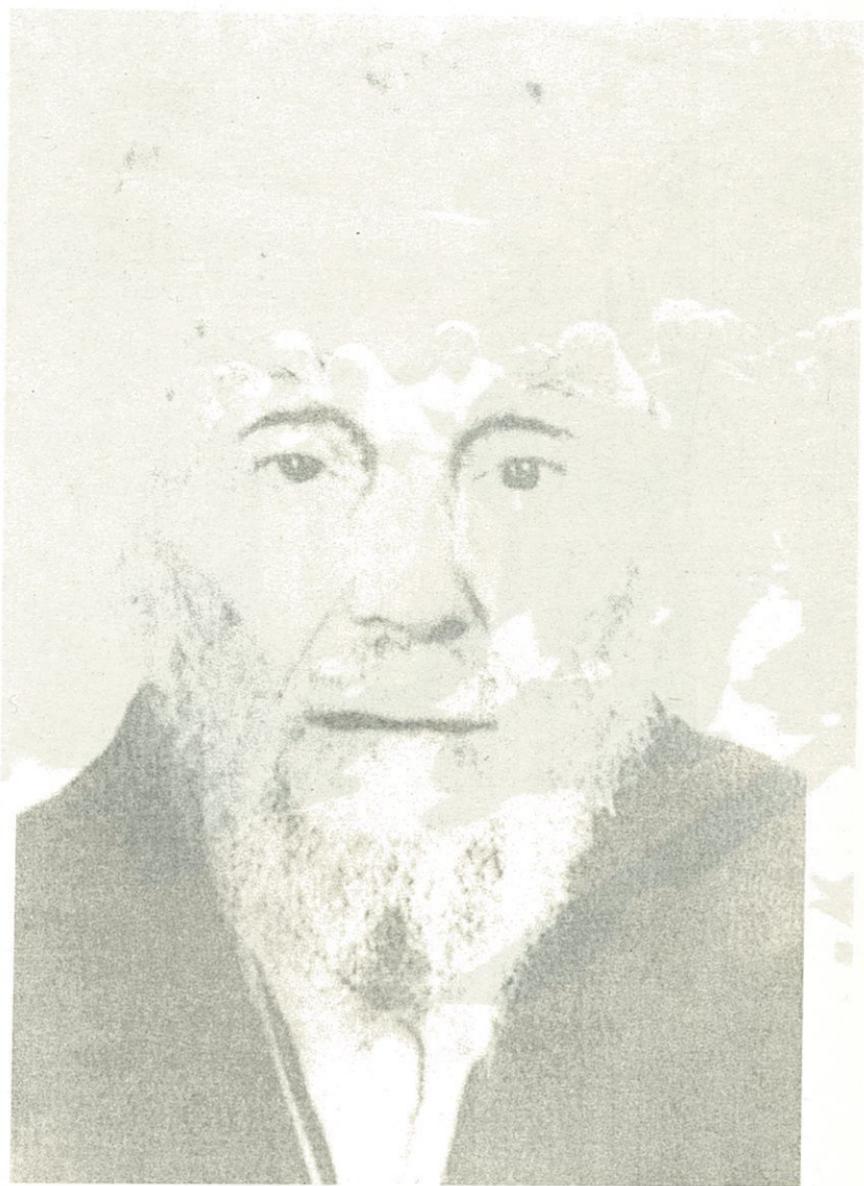
Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)
Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)
Arifler Sultânı Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.)

Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s.) Hazret-
lerinin birçok kimsenin irşadına vesile oldu-
đu Adana Ulu Camii'nden bir görünüm

Arifler Sultanı
Mahmud Sami Ramazanoglu (k.s.)
OSMAN KARABULUT

Bu zârîmi-
zin "Asri-
nin gavsî ve
müceddidi idi.
Müttakiler imâmî ve
liler serdârî, arifler sul-
tanî, eşi bulunmaz Hakk in-
cisi, zâhir ve bâtin ilimlerinin
denizi, takva ve verâ, haya ve
edep sahibi, sözlerinde ve gözle-
rinde hikmet ve irfan nuru parıl-
yan Hakk dostu idi. Hakikat ufkunun
batmaz güneşi, tertemiz vücûdu ile
âleme inen Hakk rahmeti idi. Gönül
iklimini aydınlatan bir Sultan'dı. O
(k.s.), iyiliklerin kaynağı, vefanın
ocağı, bütün güzelliklerin ken-
disinde toplandığı bir Velî-yi-
Alî-i Kadir idi." diye tanım-
ladığı bir Arifler Sultanı.
Mahmud Sami Rama-
zanoglu (k.s.) Haz-
retlerinin haya-
tı ve hatırat-
larını içere-
mekte-
dir.

